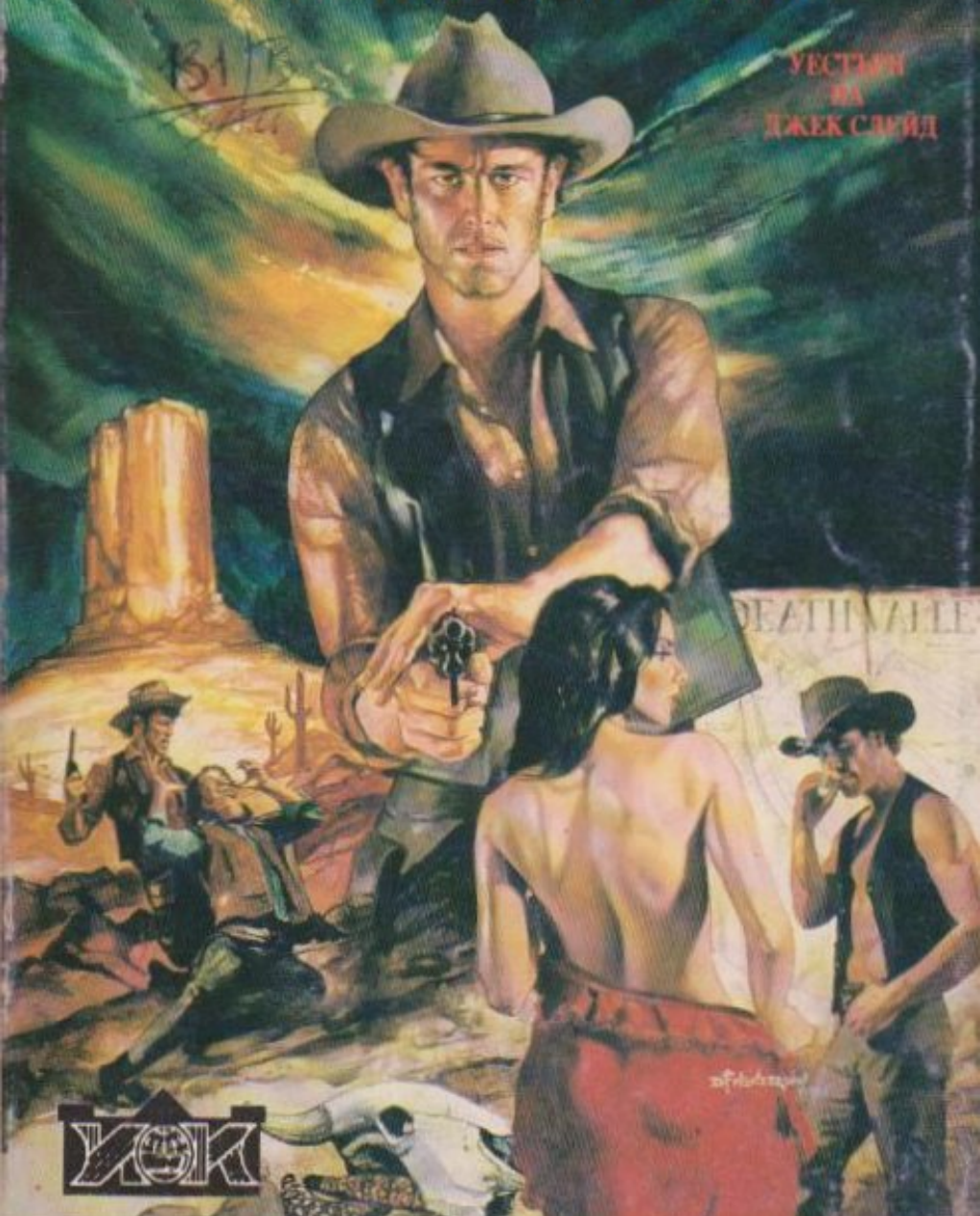

LASSITER

В БЪРЛОГАТА НА ЗВЯРА

УЕСТЪРН
НА
ДЖЕК СМЙД

YOK

Джек Слейд

В бърлогата на звяра

1.

По лицето на Ласитър се движеха само очите. Той се беше отпуснал върху седлото на коня си и оглеждаше изпод периферията на смачканото си сомбреро къщите от двете страни на разкаляната улица. Проливният дъжд, изненадал Ласитър преди Уулфс Крик Джордж, беше спрял. Под лъчите на слънцето навсякъде блестяха водни капки. По улицата имаше големи локви и конят ги заобикаляше.

Видът на къщите не беше по-различен от този на Ласитър. Бяха съвсем западнали.

Ласитър се засмя. Докато той умишлено беше променил външния си вид, Уулфс Хоул наистина беше миша дупка, проядена от зъбите на времето. Всяка втора къща представляваше куп развалини. Срутени покриви, дупки в стените, висящи върху изкривени панти кепенци.

Пред съборетините бяха спрели само неколцина мъже. Общо взето, Уулфс Хоул оставяше впечатление за спокойствие. Но Ласитър беше нащрек. През последните мили от ездата му по тези места се потвърди, че е по следите на кълбо гърмящи змии и със сигурност можеше да очаква само едно: парче олово в гърба.

В края на улицата видя дървената фасада на една голяма сграда. Изглеждаше така, сякаш е по средата на улицата. С големи червени букви на дървената стена над издадената напред пристройка беше написано „ЕМПАЙЪР“. Пред сградата, в която очевидно се помещаваше кръчма, бяха вързани три коня.

Конят на Ласитър, Груло, вървеше към тях, поклащайки глава.

Ласитър забеляза косите погледи на няколко мъже, които видя. Той си спомни за тясната клисура, представляваща вход към тази малка долина.

Спряха го двама пазачи и без да искат разрешение, претърсиха багажа му. След това единият изведнъж опря дулото на пистолета си в хълбока му, докато другият го претърсваше. Подсвирквайки одобрително, те разгледаха издаденото от Уелс Фарго обявление за залавяне на престъпник. Отгоре беше напечатано името на Ласитър, а под него сумата от 20 000 долара, на която Уелс Фарго оценяваше Ласитър жив или мъртъв.

Те намериха и двете хиляди долара, които той носеше със себе си. Ласитър беше сигурен, че парите му са загубени, но за негово най-

голямо учудване единият от пазачите ги пъкна в чантата му заедно с обявлението.

Обявата изигра ролята на нещо като пропуск. Пазачите не биха могли да знаят, че Уелс Фарго я анулира още преди години.

Нищо не убягна на Ласитър в тясната клисура, през която течеше водата на Уулфс Крик. Той видя малката гаубица и двете картечници. Бяха разположени зад бариера от скали и ако имаха достатъчно муниции, клисурата можеше да бъде отбранявана с тях срещу цяла армия в продължение на седмици. Ласитър беше убеден в това.

Сега той се намираше в гнездото на гърмящите змии. Тук властваше законът на по-силния. А по-силният беше Джуд Донован.

Ласитър беше чувал за него достатъчно, за да знае, че е с единият крак в гроба от момента, в който яздеше през Уулфс Крик Джордж.

Висящата само на горната си панта врата изскърца, когато Ласитър я блъсна. За момент той спря и затаи дъх. Обгърна го облак тютюнев дим.

– Затвори вратата! – изръмжа един седнал встрани мъж.

Ласитър изпълни желанието му, въпреки че вън не беше бог знае колко студено и малко чист въздух би се отразил добре на кръчмата.

Голямото помещение беше претъпкано. Всички столове бяха заети. Мъжете седяха на тезгяха в тройна редица.

На Ласитър не му убягна това, че главите на повечето мъже са обърнати назад и го наблюдаваха дебнешком. Той гледеше брадясалите немити лица и беше сигурен, че никога не е виждал толкова много обесници накуп.

Глъчката, заглъхнала само за няколко секунди, сега пак се поднови.

Ласитър тръгна към края на тезгяха. Погледът му се плъзгаше по лицата на мъжете и някои от тях приличаха на физиономиите, които беше виждал по обявленията за залавяне на престъпници. Той позна Клифтън Хокинс. Ловецът на награди за откриване на престъпници беше преследван от закона в Колорадо, защото погрешно беше преследвал и убил невинен човек. Малко по-нататък стоеше Майк Тейлър, чиято глава беше оценена на 2000 долара в Ню Мексико. Търсеха го заради кражбата на добитък и убийството на двама каубои.

Ласитър кимна на един мъж, който се отдръпна, за да му направи място на тезгяха. Поръча си уиски. Когато вдигна чашата, в кръчмата настъпи оживление.

Той изправи глава.

В дъното на голямото помещение се разтвори завеса и откри поглед

към една малка сцена. Някой започна да дрънка на пиано. Чуваха се куп фалшиви тонове, но, изглежда, никой не го беше грижа за това.

Тогава изведнъж на сцената застана тя. И Ласитър като другите за-таи дъх.

Секунди по-късно се вдигна оглушителен шум. Мъжете ревяха, свиреха и тропаха с ботуши така, че подът затрепери.

Според Ласитър момичето на сцената напълно заслужаваше въодушевлението на мъжете. То беше вдигнало медночервените си коси на кок. Усмивка на задоволство се разливаше по хубавото му кукленско лице. Раздаваше въздушни целувки на множеството, което още повече засилваше въодушевлението.

Беше облечена само в черен корсаж и мрежести чорапи, които подчертаваха дългите ѝ крака. В червения жартиер върху лявото бедро беше мушната сгъната банкнота, което явно беше замислено като подкана към мъжете.

Във всеки случай сега върху сцената като истински дъжд валиха монети и банкноти.

Тя не се наведе да ги събира. С полюляваща се походка се приближи до края на сцената и вдигна ръце. Бюстът ѝ също се вдигна и изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да пръсне корсажа. Стана тихо.

Пианистът удари няколко акорда, след това жената започна да пее със звънлив глас. Тоновите ѝ бяха чисти, което не можеше да се твърди напълно за текста на песента. Тя пееше за един трапер, който едва успял да се спаси от снежна буря в някаква планинска колиба и чийто член вероятно щял да замръзне, ако младата жена от колибата не го предпазила от тази участ по всички правила на изкуството. Мъжът страшно ѝ харесал, а това било най-важното.

Единствено Ласитър отмести поглед от сцената, когато в кръчмата влязоха трима мъже. Той ги позна веднага.

Братята Ларкин бяха търсени в почти всички щати западно от Мисисипи. Гонеха ги повече от две години, но винаги им се удаваше да се измъкнат от клопката.

Двамата по-възрастни трябваше да са Трей и Боб. Те бяха близнаци. Въпреки това човек можеше добре да ги различи, защото Трей имаше кървавочервен белег, минаващ напречно през носа, който обезобразяваше лицето му.

Третият беше значително по-млад от Трей и Боб. Казваше се Кели. Той беше най-лошият.

Кели Ларкин беше този, който откри пръв Ласитър и го издаде.

Когато срещна малките светли очи на убиеца, Ласитър почувства как по гърба му леко полазват тръпки. Инстинктивно сложи дясната си ръка върху дръжката на ремингтъна.

Братя Ларкин се раздвижиха и тръгнаха към Ласитър.

Жената все още пееше. Поглеждайки с крайчеца на окоото си, Ласитър установи, че и тя гледа натам. Имаше известна прилика между нея и Кели Ларкин и Ласитър предположи, че жената на сцената е Шийна Ларкин, сестрата на братя Ларкин и приятелка на Джуд Донован.

На три крачки от Ласитър Ларкинови спряха. По лицето на Кели се беше изписала изпълнена с очакване ехидна усмивка.

– Това трябва да е той – каза Кели на по – възрастните си братя.

Червеният белег върху физиономията на Грей Ларкин потръпна.

– Този кон във твой ли е? – попита той.

– Тишина! – изсъска един мъж до Ласитър, който не искаше да пропусне изпълнението на Шийна Ларкин. Но като видя, че се е сопнал на Ларкинови, пребледня и побърза да се измъкне.

– Да, това е моят кон, Груло – каза Ласитър.

– Добре дошъл в Уулфс Хоул – измърмори Кели. – Имаш 2000 долара, нали?

Двамата мъже от клисурата сигурно ги бяха осведомили.

– Вас какво ви засяга това? – попита Ласитър.

Кели се усмихна още по-широко. Погледна братята си и каза:

– Този задава въпроси, а? – Той отново се обърна към Ласитър. – Знаеш ли къде се намираш?

Ласитър кимна.

– В Уулфс Хоул. В града на Джуд Донован.

– О, той знае! – каза Кели Ларкин.

– Затваряй си устата, Кели! – сръза го Трей. А на Ласитър каза: – Ела с нас.

Той и Боб Ларкин се обърнаха, докато светлите очи на Кели блестяха, изпълнени с очакване. Вероятно се надяваше, че Ласитър ще започне да се опъва и да се перчи.

Ласитър не мислеше за това.

Той вървеше след двамата Ларкин, пред които от само себе си се проправяше път сред плътно стоящите един до друг мъже.

Жената от сцената ги следеше с поглед. Трей Ларкин се насочи към една врата, до която мъж в протрит черен костюм се беше облегал на стената. Носеше черна широкопола шапка, чиято периферия засенчваше горната половина на лицето му.

Особено чувство обзе Ласитър. Нещо му подсказваше, че познава този човек.

До вратата, която сега Треј Ларкин отвори, имаше още пет крачки.

Тогава мъжът вдигна глава.

За Ласитър това беше като удар с камшик. Той трябваше да положи всички усилия да се овладее, за да не се спре и посегне към своя ремингтън.

Мъжът беше не някой друг, а Сидни Блад.

Блад, кръволоктът на Уелс Фарго, който преследваше Ласитър години наред, за да го убие.

Ласитър получи удар в гърба. Реакцията му беше съвсем инстинктивна. Той се обърна със светкавична бързина, хвана ръката на Кели Ларкин и я дръпна нагоре.

Револверът в ръката на Ларкин гръмна. Куршумът мина през вратата и се удари в стената.

Едно леко завъртане беше достатъчно и момчето се видя принудено да пусне колта. То изсъска през зъби като змия. В следващия миг Ласитър го хвана за яката на ризата, замахна с юмрук и Кели Ларкин остана без дъх.

Ласитър го издърпа пред себе си, така че да е между него и по-възрастните братя Ларкин.

– Кажи ми да си махне мръсните ръце от мен – процеди той или ще го просна в краката ви! – Гласът му проехтя в кръчмата. Чак сега Ласитър забеляза, че жената вече не пееше.

Лицето на Кели Ларкин се обля в червенина. Ласитър не знаеше дали това стана от яд, който разкъсваше хлапака, или от недостиг на въздух.

– Пусни го, Ласитър – изръмжа Треј Ларкин, – той повече няма да те пипа.

Ласитър удари убицеца веднъж. Кели Ларкин се строполи до полуотворената врата върху стената. Разярен, той се наведе за колта си, но Треј Ларкин го настъпи с ботуша си.

– Влез, Ласитър – каза той и кимна към вратата. Ласитър погледна към Сидни Блад. Лека усмивка пробяга по малко напълнялото лице на кръволока на Уелс Фарго.

Ласитър трескаво мислеше. Не можеше да си спомни точно кога за последен път беше срещнал Блад.

Какво търсеше Блад в бандитския град Уулфс Хоул?

Беше ли се превърнал Сидни Блад в престъпник?

Знаеше ли Блад, че в годините, след като беше сключил мир с Уелс Фарго, Ласитър работеше вече на страната на закона?

Във всеки случай знаеше, че обявлението от Уелс Фарго, което Ласитър носеше със себе си, вече не струва дори колкото хартията, върху която е напечатано.

Сидни Блъд с нищо не издаде, че познава Ласитър.

– Какво чакаш? – изръмжа Треј Ларкин.

Ласитър тръгна и мина през вратата.

Влязоха в игрална зала. Беше празна. Една – единствена лампа светеше над една от трите игрални маси и пръскаше дрезгава светлина.

Треј, Боб и Кели Ларкин следваха Ласитър. Боб Ларкин затвори вратата.

В стената се отвори друга, покрита с тапети тайна врата.

Жената от малката сцена влезе безшумно и я затвори зад себе си.

Ето че се събра цялото семейство Ларкин.

Нормално беше Ласитър да си зададе въпроса какво смятаха да правят с него. Той все още не се беше съвзел от шока след всичките тези години отново да застане лице в лице с кръволока Сидни Блад.

В сравнение със Сидни Блад даже и Ларкинови бяха безобидни хорица.

– Парите – каза Треј Ларкин и протегна ръка към Ласитър.

Ласитър се усмихна леко и поклати глава.

– Какво да се прави, Ларкин – отвърна той. – Парите си съм спечелил с труд. И няма да ви ги подаря наготово.

Братята се спогледаха.

Сетивата на Ласитър бяха нащрек. Тримата Ларкинови се чувстваха силни и това му беше ясно. Но все пак не можеха да правят каквото си искат.

– Той май не знае къде се намира – каза Кели Ларкин. – Трябва да му обясниш, Треј.

Треј Ларкин кимна.

– Ти си в града на Донован, Ласитър. Донован гарантира за твоята сигурност. Никой шериф не смее да се появи тук.

– Не бягам от закона.

– А от Уелс Фарго – изръмжа Треј Ларкин. – А това е почти същото. 20 000 долара. Ти си най-скъпият човек в Уулфс Хоул. Трябва да бъдеш предпазлив, иначе на някой може да му хрумне да се опита да спечели наградата за главата ти.

– Мога да се грижа за себе си – каза Ласитър. – Какво общо има

всичко това с моите долари?

– Сигурността в Уулфс Хоул не е безплатна. Донован прибира половината от наличните пари на всеки, който дойде в Уулфс Хоул.

– Ако знаех, нямаше да нося нищо със себе си.

– Тогава нямаше да си тук. Донован не търпи хора, които бягат от закона с празни джобове.

Ласитър погледна Ларкинови крадешком. Беше убеден, че говорят истината.

Младата жена с черния корсаж се приближи и седна на ръба на една от игралните маси. Дългите стройни крака, обути в мрежести чорапи, омайваха Ласитър.

Като видя, че е привлякла вниманието на едрия мъж върху себе си, тя облиза устни. Опъна рамене, така че едрите ѝ гърди заплашваха да скъсат корсажа.

– Вади най-послед парите! – изсъска Кели Ларкин.

– Лично ще ги дам на Донован – каза Ласитър. Кели Ларкин вулгарно се изхили.

– В момента Донован има по-важна работа от тази да се занимава с един кучи син като теб процеди той.

Преди Ласитър да може да му отговори, жената се беше озовала до Кели и, разкривила пръсти, искаше да издере лицето му. Светкавично бързо Кели хвана китките ѝ и я отстрани от себе си.

– Затваряй си мръсната уста, Кели! – изфуча тя. Трей пристъпи напред и зашлеви една плесница на жената.

– Не се прави на откачена, Шийна – изръмжа той. – Не сме виновни, че Донован има желание да прави нещо друго, а не да се занимава с теб.

Гняв изкриви хубавото ѝ лице. Хвърли бегъл поглед към Ласитър, след това бързо се обърна и напусна стаята през една широка врата, водеща към задните помещения на кръчмата.

– В момента Донован има по-важна работа от тази да се занимава с един кучи син като теб – процеди той.

Преди Ласитър да може да му отговори, жената се беше озовала до Кели и, разкривила пръсти, искаше да издере лицето му. Светкавично бързо Кели хвана китките ѝ и я отстрани от себе си.

– Затваряй си мръсната уста, Кели! – изфуча тя. Трей пристъпи напред и зашлеви една плесница на жената.

– Не се прави на откачена, Шийна – изръмжа той. – Не сме виновни, че Донован има желание да прави нещо друго, а не да се занимава с

теб.

Гняв изкриви хубавото ѝ лице. Хвърли бегъл поглед към Ласитър, след това бързо се обърна и напусна стаята през една широка врата, водеща към задните помещения на кръчмата.

– Нали чу, Ласитър – каза Треј Ларкин. – Донован не приема никого. Натоварил ни е да му вършим работата, докато е зает.

Ласитър сви рамене. Бръкна във вътрешния джоб на жилетката си и извади доларите. Без да му мигне окото, отброи 1000 долара и ги даде на Треј Ларкин.

Очите на бандитите блестяха, докато той държеше банкнотите в ръце.

– Надявам се, че доларите ще стигнат до Донован – каза Ласитър.

Кели Ларкин облиза устни. Дясната му ръка беше съвсем близо до дръжката на револвера. Явно чакаше знак от братята си, за да пусне на Ласитър един куршум и да прибере другата половина от парите.

Но Треј Ларкин не каза нищо. Той кимна на Ласитър, че може да си върви.

Ласитър още веднъж плъзна поглед по тримата братя. По-младият, Кели, не беше съвсем наред с главата. Умът му се намираше в спусъка на пистолета. Най-интелигентен от тримата братя изглеждаше Треј Ларкин. Ласитър не разбираше какво става с Боб. Той знаеше, че близнакът на Треј не е ням. Но не изглеждаше да е и от най-разговорливите. Ласитър реши много да внимава с него.

Той се обърна и отвори вратата към кръчмата.

Очите му търсеха Сидни Блад.

Но явно някогашният агент на Уелс Фарго вече беше напуснал кръчмата.

Ласитър взе още едно питие. След това и той излезе от кръчмата. Трябваше да се погрижи за коня си и да си намери подслон за през нощта.

2.

Из малката стая постепенно се разнасяше приятна топлина. Върху кюмбето в ъгъла вреше кафе в тумбеста ламаринена кана, която обикновено стоеше на една крива полица.

За Ласитър не беше трудно да намери подслон в Уулфс Хоул. Десетки къщи бяха празни. Повечето бандити живееха в къщите близо до кръчмата „Емпайър“.

Имаше даже и легло с желязна рамка и дюшекът от морска трева все още беше горе-долу наред. Ласитър постла отгоре одеялото си.

Коня си остави в едно преградено с дъски място в двора на къщата. Почисти го и му даде зоб и вода.

Той отиде до печката и си напълни с кафе една тенекиена чаша. Замислен се върна до леглото и седна.

Не беше сигурен дали не сбърка, като тръгна на своя глава за Уулфс Хоул. Но виновен за това беше Джеймс Т. Бейли.

Джеймс Т. Бейли беше адвокат в Лордсбърг, Ню Мексико – и посредник на бригада № 7. От него Ласитър трябваше да разбере каква е новата му задача. И сега го хващаше яд, като си спомни разговора си с Бейли. Адвокатът искаше да го отреже като домъкнал се отнякъде печалбар. Беше му дал само няколко сведения, след което Ласитър здравата го притисна до стената.

Ставаше дума за Джуд Донован и свърталището на бандитите в Уулфс Хоул в Джила Маунтънс. Но какво трябваше да прави, Ласитър не можа да измъкне от Бейли. Той твърдеше, че работата е на живот и смърт и може да каже нещо по-точно едва когато той самият получи някаква информация. Ласитър трябвало да чака, докато свършело всичко. Щяло да продължи една или две седмици.

Ласитър нямаше желание безучастно да се мотае две седмици в Лордсбърг. Събра сведения. От Маршал успя да узнае някои неща за Джуд Донован. Бандитското свърталище Уулфс Хоул беше непристъпна крепост. Вече се бяха провалили няколко опита при преследването на бандитите да завладеят клисурата на Уулфс Крик.

Даже и Маршал избягваше да дава повече сведения. Ласитър усещаше, че шерифът съвсем не беше разказал всичко докрай.

Ядосан, два дни по-късно Ласитър оседла коня си и се отправи към Джила Маунтънс.

Сега той беше тук. Знаеше, че не е трудно за сам човек да мине през клисурата. Но какво можеше да направи един човек сам?

Нищо! Това беше ясно. Ако някой иска да разтури банда разбойници, трябва да разполага с една макар и малка армия първокласни стрелци. А проблемът се състоеше в довеждането им в Уулфс Хоул.

Освен това Ласитър не знаеше е какво всъщност се занимаваше бригада № 7.

А на всичко отгоре и Сидни Блад.

Какво търсеше в града на бандитите агентът на Уелс Фарго?

Все още ли работеше за Уелс Фарго? Или е станал бандит? Ако беше вярно второто, тогава животът на Ласитър съвсем висеше на косъм. Една-единствена дума на Блад щеше да е достатъчна, за да увисне Ласитър на бесилката на Донован.

Ласитър поднесе към устните си ламаринената чаша с горещо кафе, но спря по средата, защото долови лек шум пред вратата. Сложи дясната си ръка върху држката на ремингтъна.

– Ласитър?

Това беше звънливият глас на Шийна Ларкин. Той остави чашата върху стола до леглото и безшумно стана.

Беше недоверчив.

Шийна Ларкин е приятелката на Джуд Донован. От години. Да го поразпита ли я беше изпратил?

През малкото прозорче на вратата той видя грациозната ѝ фигура. Беше се загърнала с наметка, която скриваше даже главата ѝ. Погледът, на Ласитър пробяга по улицата. Не се забелязваха никакви хора.

– По дяволите, отвори, Ласитър – процеди през зъби жената. – Или искаш някой да ме види и да ме натопи пред Донован?

Тя разпали любопитството му. Знаеше, че си играе с огъня, ако я пусне. Но, от друга страна, Шийна Ларкин можеше да му даде информация, която той не би могъл да получи от никой друг. Той отвори ратата.

Шийна Ларкин бързо се вмъкна вътре. Ласитър веднага затвори и сложи резето. Облегна гръб на вратата.

Чак сега забеляза колко тъмно беше станало междувреме. Само пламъците от счупената вратичка на кюмбето осветяваха малката стая.

Шийна спря пред печката и пусна наметката си, която се смъкна от раменете ѝ.

Ласитър едва се съдържа да не подсвирне. Тя все още носеше плътно прилепналия корсаж с черните дантели и мрежестите чорапи.

– Имаш ли кафе и за мен? – попита тя.

Ласитър тръгна към стола, взе чашата си, изля я в един ъгъл и се приближи към нея.

Напълни чашата с горещо кафе и ѝ я подаде.

Тя я доближи до устните си и започна да духа. Изучаваше го крадешком.

– Питаш се защо съм тук? – каза тя и тихо се засмя.

– Чух, че си приятелка на Донован.

Усмивката внезапно изчезна от хубавото ѝ кукленско лице.

– Бях някога! – промълви тя.

– Защо?

Тя запрати чашата върху нажеженото кюмбе. Чу се силно дрънчене.

– Това не те засяга! – Тя го погледна гневно, но тъй като Ласитър мълчеше, продължи: – Когато се появи русата вещица, кучият син просто ме изхвърли.

Ласитър леко се подсмихна.

– И какво да направя аз?

Тя отново се ядоса:

– Не съм тук за това, Ласитър! – просъска тя. Усмивката му стана по-широка.

– Само лека нощ ли искаше да ми кажеш?

Тя вдигна ръце. В първия момент изглеждаше, че иска да му издере лицето, но тя се приближи до него и обви ръце около шията му.

– Видях в „Емпайър“ един силен мъж, който не се уплаши дори от братя Ларкин – каза тя. – Имам нужда от силен мъж – особено сега.

– И за какво ти е?

– Твърде много питаш, Ласитър. Не ти ли харесва това, което държиш в ръцете си? Дръж го и си спести въпросите за по-късно.

Тя се притисна до него. Не беше лесно да се освободи човек от чувственото ѝ излъчване. Ласитър се питаше дали въобще иска да се освободи. Това беше игра с огъня – така или иначе. Ако я отблъсне, ще има един опасен враг повече. Напротив, ако спи с нея, може би ще получи жизненоважни сведения.

Той предизвикателно притисна усни към нейните. Тя веднага плъзна език. Ласитър я отдръпна от себе си.

В големите ѝ очи се отразяваше огънят от отворената вратичка на печката.

Той я вдигна на ръце, занесе я до леглото и я пусна върху него. От устните ѝ се отрони стон, когато той легна върху нея и развърза корсажа

й.

Гърдите ѝ бяха твърди, стегнати и едри, с големи розови кръгове около зърната.

Тя издърпа колана му с револвера, който той още не беше свалил. Ласитър бързо се съблече, докато Шийна Ларкин смъкваше корсажа и събуваше мрежестите си чорапи.

След това легнаха един до друг на леглото.

– Хайде! – промълви тя. – Хайде, Ласитър! Не издържам повече!

Наложи се да заглуши вика ѝ с ръка, когато влезе в нея. После го обзе опиянение. Той трябваше да запази хладнокръвието и недоверието си, но страстта, с която се любеше Шийна Ларкин с него, го накара да забрани всякаква предпазливост. Той ѝ отвърна със същото, което тя му даваше.

Ласитър я задържа на върха на наслада дотогава, докато тя остана без дъх. Тя зарови пръсти в косите му и покри лицето му с целувки.

– О, Ласитър! – каза тя пламенно. – Имам чувството, че ме е прегазило цяло стадо диви животни.

Ласитър се усмихна и се отпусна до нея. Ляната му ръка галеше мокрото ѝ от пот тяло, което пак започна да потръпва. Тя отмести ръката му, изправи се и се наведе над него, за да го целуне.

– Такова нещо не съм изпитвала досега с нито един мъж – прошепна тя. – Изобщо не вярвах, че е възможно.

Той искаше да отвърне нещо, но тя сложи върха на пръстите си върху устните му.

– Знаех, че точно ти си мъжът, който ми трябва, Ласитър – продължи тя. – Всички останали, които се укриват тук, са страхливци, които се разтреперват, щом чуят стъпки зад гърба си. Но ти ще хванеш Кели за гърлото, въпреки че братята му винаги са край него. Ти не се страхувах и от Джуд Донован, убедена съм в това.

Тя замълча. Лицето ѝ беше съвсем близо до неговото.

Това е значи, помисли Ласитър. Донован я беше зарязал. Сега тя търсеше някой, който да ѝ помогне да му отмъсти.

– Какво си намислила, Шийна? – попита той.

– И още питаш? Имаш ли представа колко пари има в касата горе в спалнята на Донован? Пачка до пачка, Ласитър. Който излезе срещу Донован и го победи, той ще е новият господар на Уулфс Хоул. Негови ще бъдат и доларите.

Ласитър тихо се засмя.

– На приказки е по-лесно, отколкото в действителност, Шийна.

Трябва да убия не само Джуд Донован, но и твоите братя.

– С Трей, Боб и Кели ще се оправя аз! Щом отстраниш Джуд Донован, моите братя, както и всички други, ще те признаят за шеф.

– Да, но аз не мога просто да вляза в „Емпайър“ и да застрелям Донован.

– Наистина, не можеш да направиш това – промълви Шийна замислено. – Той има няколко души, които заради него са готови да бъдат насечени на парчета. Може би най-напред ще трябва да говориш с Трей. Ако обещаеш на братята ми дял от печалбата, те сигурно ще те охраняват в тил.

– За мен е прекалено опасно. Без хора, на които мога да се доверя, това е чисто самоубийство. А щом убият мен, ще убият и теб. Тогава Донован ще забрави, че си му топила леглото няколко месеца.

Тя кимна със стиснати устни.

Една мисъл проблесна в съзнанието на Ласитър.

– Има една възможност каза той.

– Каква – попита живо тя.

– С няколко момчета подготвям един удар в Силвър Сити. Затова съм тук. Искам да говоря с Донован дали след удара ще можем да се укрим тук, в Уулфс Хоул, за няколко седмици. Може с тях да успее да завзема Уулфс Хоул.

Очите на Шийна Ларкин светнаха. Тя го целуна, докато ръката ѝ се плъзгаше по тялото му.

– Виждала ли си онзи с черния костюм? – попита той, преди тя да отклони мислите му в друга посока.

– Този с калифорнийската шапка ли?

– Да.

– Името му е Ден Газман – промълви тя, докато устните ѝ се спускаха от шията към гърдите му. – От три дни е в Уулфс Хоул. Какво общо има той?

По лицето на Ласитър пробяга усмивка.

Значи Сидни Блад се подвизаваше тук под фалшиво име. Това означаваше, че той има нещо за прикриване и ще избягва да говори по адрес на Ласитър. Може би утре ще трябва да поговорим със Сидни Блад.

Мислите на Ласитър се разпръснаха. Пулсирането на кръвта в ушите му се усили. Той галеше гърдите на Шийна Ларкин.

Постепенно огънят в печката угасна.

Малката стая се изпълваше от звуците на желанието и страстта, в които Шийна Ларкин и Ласитър се бяха потопили.

Ласитър се събуди на разсъмване.

В малката стая беше станало студено, въпреки че около полунощ пак беше палил печката.

През малкото прозорче на вратата падаше дрезгава светлина.

Ласитър се обърна към Шийна Ларкин, но нея вече я нямаше.

Изненадан, той се изправи. Не беше забелязал, че тя е станала и излязла от къщата. Вероятно причината се състоеше в това, че напълно изразходвал се физически, беше заспал като пън.

Стана бързо и се облече.

Малката стая беше изпълнена с уханието на Шийна. Той го вдиша с пълни гърди. Наистина не знаеше какво да мисли за нея, но това не можеше да промени физическото влечение, което изпитваше към нея.

Можеше ли да ѝ се довери?

Беше ли тя в състояние да обуздае братята си, когато те разберат какво е станало между тях?

Деситър сложи колана с пистолета на кръста, а след това изпъна одеялото си. Мислеше за думите, които беше подхвърлил на Шийна. Идеята с удара в Силвър Сити беше толкова добра, че реши да я пробува и на Джуд Донован:

Той се огледа за коня си. Жребецът се чувстваше добре. Ласитър го нахрани и му даде вода, преди да се отправи към „Емпайър“. Вдигна яката на якето си. Нощите в планината бяха дяволски студени. Върху някои локви блестеше тънък лед.

Прозорците на „Емпайър“ светеха. Очевидно тук лампите не загасваха. Ласитър се надяваше, че в този ранен час ще може да получи закуска тук.

Не беше единственият ранобудник. Мирис на прясно сварено кафе изпълваше кръчмата. Зад тезгяха кръчмарят бършеше чаши. На три от масите седяха мъже. Някои сигурно бяха останали тук през цялата нощ. Стъклените им очи се Втренича в Ласитър, който седна на една маса в страни от тях.

Кръчмарят почука на стената зад тезгяха.

Едновременно с един нисък, кривокрак мъж, който влезе през отворената врата до тезгяха, през другата, водеща към игралната зала, врата се вмъкна и Шийна Ларкин. Лицето ѝ леко се изчерви. Иначе по нищо не личеше, че половината нощ се е отдавала на Ласитър до пълно изтощение.

Ласитър погледна към нея бегло, за да не привлича вниманието на

останалите мъже върху себе си.

Кривокракият старик се приближи и попита Ласитър какво желае. Ласитър си поръча яйца със сланина, хляб и кана кафе. Старият се затътри обратно към кухнята.

Шийна говореше с кръчмаря, след това се отдели от тезгяха и тръгна към Ласитър. Сега беше облечена в бяла фланелена риза на големи ромбове, която закриваше гърдите ѝ, и тесни панталони от груб плат.

– Здравсти – каза тя, като че ли виждаше Ласитър за първи път.

– Здравсти – отвърна той със сдържана усмивка.

– Мога ли да седна, мистър? – попита тя.

Ласитър посочи празния стол до себе си. Тя седна, опря лакти върху масата и отпусна хубавото кукленско лице върху дланите си. Без да движи устни, тя каза тихо:

– Донован иска да те види. Скоро ще бъде тук.

Ласитър само се усмихна. Попита тихо:

– Знаеш ли какво прави тук Газман?

– Изглежда, ти е голям приятел, а? – отвърна тя. И тъй като Ласитър не отговори нищо, тя каза: – Снощи той напусна Уулфс Хоул.

Ласитър беше изненадан. Очевидно Сидни Блад се е страхувал от него повече, отколкото обратното.

Преди да успее да зададе още един въпрос, вратата към игралната зала се отвори. Влезе Боб Ларкин и я задържа отворена.

Ласитър, присвил леко клепачи, наблюдаваше високия, широкоплещест мъж, който се приближи към масата му с тежки стъпки. Трей и Боб го следваха и застанаха диагонално зад него, когато грамадният мъж издърпа един стол и го възседна като кон, разполагайки се срещу Ласитър. Кели Ларкин го нямаше. Ласитър още не беше се срещал с Донован, но беше ясно, че само това можеше да е той.

Донован щракна с пръсти и каза с плътен глас:

– Извинявай, Шийна! Това е мъжки разговор.

В очите на Шийна Ларкин проблесна гняв. Но тя се подчини безмълвно. Единственият израз на протест беше, че силно затръшна зад себе си вратата, водеща към игралната зала.

– Значи ти си Ласитър – каза Донован и го измери безцеремонно със студените си сиви очи. Той не дочака отговора на Ласитър, а продължи:

– Отдавна нищо не съм чувал за теб. Къде се скри от Уелс Фарго? Оттатък при мексиканците ли?

Ласитър сви рамене.

– За съжаление бях преследван от кръволока на Уелс Фарго – отвърна той.

– Какво те води в Уулфс Хоул?

– Чух за твоя град и исках да се убедя, че човек може да се скрие от закона тук на сигурно място.

На Ласитър не му убягна дебнещият израз в очите на Донован.

– Защо искаш да узнаеш това? – попита босът на бандитите.

Ласитър се ухили.

– Замислил съм един удар и ми трябва място, където след това мога да се оттегля, без да има опасност, че може да ме намерят.

– Хм. Какъв е този удар?

– Минната банка в Силвър Сити.

Най-напред Донован се втренчи в Ласитър така, сякаш имаше пред себе си луд, след това гръмогласно се разсмя.

– На това не бих се осмелил дори аз е моята банда, Ласитър. Това е чисто самоубийство.

– Но не и ако всичко е планирано и човек има на разположение няколко надеждни мъже.

– Хм! – Донован се наведе напред. – Знаеш каква е цената и, когато давам убежище на някой, който бяга от закона.

Ласитър кимна.

– Половината от пляката. Съгласен съм.

Донован беше изненадан.

– Колко смяташ, че ще паднат? – попита той, превърнал се целият в слух.

– Ако имам късмет, около 100 000. Ако не, най-малкото 50 хил.

Донован облиза устни.

– Трябва ти една малка армия, Ласитър.

Сега по лицето на Ласитър се разля широка усмивка.

– Не сме много, Донован. Но сме по-добри от една малка мия.

За миг сивите очи на Донован проблеснаха. След това той кимна и стана.

– Не си губи времето, Ласитър. Няма защо да се страхуваш от закона, щом си в Уулфс Хоул и се придържаш към моите правила.

– Това исках да чуя, Донован. Щом закуся, тръгвам.

– Успех. С удоволствие бих ти правил компания по време на закуската, но там горе... – той многозначително посочи с палец към тавана на кръчмата... ме чака нещо, за което трябва да се погрижа.

Ларкинови се изхилиха мръснишки. Донован мина през кръчмата и

изчезна в игралната зала, окато близнаците Ларкин отидоха да се черпят с уиски на бара.

Ласитър си отдъхна.

Първата част от плана му успя.

Сега всичко зависеше от това каква задача имаше наистина за него Джеймс Т. Бейли в Лордсбърг.

3.

Джеймс Т. Бейли изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да скочи. Той гневно гледеше Ласитър със зеленикавите си.

Очи и конвулсивно свиваше и отпускаше юмруците си.

– Луд ли сте, Ласитър! – избухна той накрая. – Кажете, че това не е вярно!

– Да съм луд ли? – попита Ласитър. – Не знам. Има няколко души, които твърдят това. Днес станаха с един повече, нали?

Джеймс Т. Бейли подскочи. В черния си костюм, с тънките мустаци и пепснето върху носа той приличаше на дресиран пингвин, но Ласитър знаеше, че този мъж имаше своите качества, иначе нямаше да работи за бригада № 7 дори и само на този етап.

– Това не е детска игра, мистър Ласитър! – изръмжа той така, че стъкленото шише на газената лампа задрънча. Да не мислите, че това е цирк и можете да се правите на клоун?

– Успокойте се, Бейли – каза Ласитър хладно. – Ако още от самото начало открито ми бяхте казали всичко, сега можехме да си спестим тези неприятни разправи.

– Какво общо има това, по дяволите? – изсъска Бейли. – Казах ви, че трябва да почакате още две седмици в Лордсбърг и толкова. Трябваше да следвате заповедите ми, Ласитър. Не си въобразявайте, че можете да свършите всичко сам. Аз съм този, който решава! Вие ще правите това, което ви кажа!

Ласитър настръхна.

Откакто работеше за бригада № 7, никой не беше разговарял така с него. Ако този тон беше новата мода тук, след изпълнението на задачата щеше да обърне гръб на организацията.

– Замълчете за малко, Бейли? – просъска той в отговор. – Ако се мислите за велик стратег, тогава, по дяволите, идете вие в Уулфс Хоул! Това, в което съм убеден, е, че Донован ще ви застреля в деня на пристигането ви.

Адвокатът пребледня.

– И какво смятате да предприемете сега, след като вече познавате Уулфс Хоул? – каза Бейли малко по-спокойно. – Ако се върнете в гнездото на бандитите, ще се нахвърлят върху вас и ще ви убият!

– Това са неща, които можем да обсъдим, ако най-сетне ми кажете

за какво става дума, Бейли. Какъв интерес има Бригада № 7 да унищожи Джуд Донован? Изплюйте камъчето, Бейли! Престанете с играта на криеница.

Лицето на Джеймс Т. Бейли се разкриви в гримаса.

– Ако не беше толкова малко времето, щях да телеграфирам във Вашингтон да поискам да ми изпратят друг човек – изсъска той.

– Хващам се на бас, че ще го направите веднага, щом забележите, че съм напуснал Лордсбърг – каза Ласитър с широка усмивка. – Казаха са ви, че нямат друг човек, нали? – продължи да човърка Ласитър.

– Няма друг и нямам по-добър – изръмжа Бейли. – Е, добре, Ласитър. Забравете всичко станало досега. Вече добре познавате Уулфс Хол. Може би това е едно предимство, ако се върнете и освободите заложниците.

– Заложници ли? – попита Ласитър изненадан. Джеймс Т. Бейли кимна. – Заложници: затова става дума, за нищо друго. Бригада № 7 не се интересува от Джуд Донован – във всеки случай поне за момента. Е, вървете, Ласитър, изкъпете се, а след един час ще се срещнем в хотел „Каноа“. Там ще ни чака фермерът Клейтън Кимброу.

Джеймс Т. Бейли се обърна и посегна към купа книжа върху бюрото си.

Ласитър вече можеше да си върви.

Той размишляваше дали да не каже на пингвина още веднъж мнението си, но после сви рамене и напусна офиса на Бейли. Не беше в състояние да превзпитава типове като Бейли. Такива като него винаги ще ги има. И за съжаление хората от този сорт бяха повече, отколкото тези от другия.

Ласитър се върна в пансиона, в който беше наел стая. Банята вече беше приготвена за него. Поръча това, преди да отиде при Бейли, за да се подсигури.

Топлата вода му подейства добре.

Куп мисли минаваха през главата му.

Питаше се какво ли щеше да излезе от разговора с фермера. Очевидно Кимброу имаше нещо общо със заложниците, за които Бейли беше говорил. Доколкото познаваше Донован, междувреме Кимброу трябваше да му плати тлъст откуп.

Ласитър излезе от дървената вана и се избърса. Банята се отрази добре и на тялото, и на душата му. Чувстваше се нов човек, когато облечен в чисти дрехи се отправи към хотел „Каноа“ по Степуокс Мейн Стрийт.

Клейтън Кимброу беше човек канара. Чепат като стогодишен дъб, устоял на не един ураган. Имаше сребристорбяла коса, но това не го състаряваше, а напротив, в комбинация със здравия кафяв тен на лицето и гледащите открито сиви очи му придаваше нещо младежко, нещо, което напълно липсваше на Джеймс Т. Бейли например, който беше с няколко години по-млад от Кимброу.

Клейтън Кимброу не очакваше сам Бейли и Ласитър.

Ласитър беше шокиран не по-малко, отколкото в Уулфс Хоул.

Сидни Блад, който седеше на масата до Клейтън Кимброу, се изправи, хилейки се.

– Здравсти, Ласитър – каза той.

– Блад! – Ласитър процеди през зъби така омразното по-рано име.

– Вие се познавате? – попита Джеймс Т. Бейли изненадан. Ласитър и Блад кимнаха, без да отговорят на адвоката. Погледът на Бейли подозрително сновеше между Ласитър и Блад, след това представи Ласитър на фермера.

Сивите очи на Клейтън Кимброу проучваха Ласитър и, изглежда, това, което видя, му хареса.

– Радвам се да се запозная с вас, мистър Ласитър – каза той с приятен баритонов глас. – Радвам се, че описанието на Бейли не отговаря на истината. Но Бейли никога не е бил добър познавач по отношение на хората. Той не обърна внимание на това, че лицето на Джеймс Т. Бейли се разкриви от яд, а се обърна към седящия до него Сидни Блад: – Вече познавате мистър Блад. Това сигурно ще помогне на общата ви работа.

Думите му не харесаха на Ласитър. Всичко друго беше очаквал от срещата си със Сидни Блад в Уулфс Хоул, но не и че ще получи задача, която да изпълнява заедно с някогашния кръволок на Уелс Фарго.

– Трябва да освободите дъщеря ми и да изпратите Джуд Донован в ада – каза Кимброу сурово.

Джеймс Т. Бейли застана пред Ласитър.

– Какво означава това, Кимброу? – изфуча той. – Беше уговорено, че ще ви помагаме при освобождаването на заложниците. Всичко останало е ваша лична работа.

– Успокойте се, Бейли! – каза Кимброу сухо. Ласитър имаше чувството, че старият лъв не гледаше риозно на адвоката.

– Няма да се успокоя – изръмжа адвокатът. – Какво търси мистър Блад на нашия разговор? Не искам прекалено много хора да знаят, че ние...

Сега Клейтън Кимброу се ядоса.

– Оставете на мен да преценя кое е правилно, Бейли!

– Така ли? – Бейли ядно гледаше от долу на горе великана. – Тогава може би ще е по-добре да си вървим. Елате, Ласитър! – Той се обърна и тръгна към вратата. Ласитър не помръдна.

– Е, Ласитър? – изджафка Бейли от вратата. – Идвате ли?

– Можете да се махате, Бейли – каза Ласитър хладно. – Аз тавам тук. Искам да си поговоря с мистър Кимброу и мистър Блад.

В хотелската стая стана тихо. Чуваше се само учестеното дишане на Джеймс Т. Бейли. След това той затръшна вратата, но като обърна глава, Ласитър видя, че Бейли не беше излязъл от стаята.

Клейтън Кимброу се усмихна и ги покани с жест да седнат на масата.

Ласитър седна. С пламнало от гняв лице Бейли също се приближи и седна до Ласитър.

– Ще донесеш ли чаши и бутилка уиски, Сид? – попита Кимброу Блад.

Сидни Блад кимна и сложи чашите пред мъжете. Отворената бутилка уиски остави по средата на масата, така че всеки да може сам да си налее.

– През деня не пия – надуваше се Бейли. Ласитър демонстративно взе бутилката и си напълни чашата почти догоре.

Хилейки се, и Кимброу направи същото. Сидни Блад се задоволи с половин чаша.

Докато пиеше, Ласитър наблюдаваше фермера. Забеляза, че и Кимброу открито го гледа. Те си допаднаха от самото начало и в този момент Ласитър се питаше защо досега не беше тръгнал на своя глава за Джила Маунтънс да се опита да освободи дъщеря си и да изпрати по дяволите Джуд Донован. Пари и власт, за да успее да събере хора, той сигурно имаше.

– Бейли говореше в множествено число, като разправяше за заложници – започна Ласитър.

Кимброу кимна.

– Джим Харууд се опита да освободи дъщеря ми Гуендолин на своя глава. Харууд е заместник-шериф тук, в Лордсбърг. Но аз не знаех нищо за това, а той естествено не е успял да се справи с Донован. Трябва да е доволен, че е жив.

– За какъв откуп става дума?

Кимброу и Блад размениха бързи погледи.

– Сто хиляди долара – каза фермерът глухо.

– Ще го платите ли?

– Не ми остава нищо друго, ако искам да спася живота на дъщеря си. Но, по дяволите, ще направя всичко възможно тези пари да преседнат на Донован. Затова повиках вас и Сид.

– Аз... започна Джеймс Т. Бейли.

Но едно енергично движение с ръка на Кимброу пресече думите му по средата.

– Няма да натъпча в гърлото на копеле като Донован сто хиляди долара – каза разярен фермерът. – Вие с Блад ще заминете за Уулфс Хоул да освободите дъщеря ми и Харууд и да се погрижите да запазя парите си.

Джеймс Т. Бейли скочи:

– Това не беше...

Кимброу удари с юмрук по масата.

– Вече не е ваша работа, Бейли, а на Ласитър! – изсъска той. Погледът му се насочи към Ласитър. – И вие като Блад получавате десет процента от откупа, Ласитър.

Ласитър леко се усмихна, а като видя как лицето на Джеймс Т. Бейли почервения като рак, особено удоволствие му достави да каже:

– Разчитайте на мен, Кимброу.

На Бейли му дойде много. Ядосан, той се обърна и излезе от стаята.

Клейтън Кимброу стана.

– Трябва да обсъдите някои неща с Блад, Ласитър. Сега ви оставям сами – каза той, кимна още веднъж на Сидни Блад и също излезе.

Известно време Ласитър и Сидни Блад мълчаливо се гледаха.

Пръв наруши тягостната тишина Ласитър.

– Все още ли си на служба при Уелс Фарго, Блад?

Сидни Блад се усмихна.

– Не като щатен. Ласитър. Работя, така да се каже, на хонорар. Уелс Фарт ме вика когато има някой особено тежък случай за разнищване. Кимброу познава един човек в централата на Уелс Фарго в Сан Франциско. Така получих тази работа. А ти как попадна на Бейли.

Ласитър нямаше намерение да разправя на Сидни Блад за бригада № 7.

– Случайно – каза той. – Ти какво търсеше в Уулфс Хоул?

– Бях там като пратеник на Кимброу.

Това изненада Ласитър.

– Ти си преговарял с Донован?

– Да. Той даде на Кимброу още точно две седмици. След това ще

застреля Харууд, а седмица по-късно идва ред на дъщерята на Кимброу.

Ласитър кимна.

– Значи нямаме много време.

Сидни Блад се засмя.

– Смъртта на Харууд няма кой знае колко голямо значение за Кимброу. Не му беше приятно да гледа, че той все се мъкне след Гуен. А Джуд Донован няма да убие момичето.

– Защо?

– Защото, откакто е отвлечена, тя топли леглото на Донован и, изглежда, това доста се харесва на малката разратница.

Ласитър тихо подсвирна. Това значи беше русата вещица, за която беше говорила Шийна Ларкин. Гуен Кимброу! Ласитър замислено погледна Сидни Блад.

– Щом си пратеник на Кимброу, не можем да се появим заедно в Уулфс Хоул – каза той.

Сидни Блад сви рамене.

– За това ще говорим по-късно, Ласитър – каза той. – Преди това има един проблем.

– Какъв е той?

– Някой ме е проследил от Уулфс Хоул. Ако е видял, че сме се срещнали тук, при Кимброу, животът ни не струва и пукнат цент.

– Сигурен ли си?

– Да. Даже го познах. Беше Кели Ларкин.

– По дяволите – измърмори Ласитър. – Защо не си предприел нищо срещу него? Ако вече е тръгнал обратно...

– Още не е. Има приятелка в мексиканския квартал. Освен това той иска да ме наблюдава, докато тръгна обратно. Ако искаш, ела с мен да го обезвредим.

Ласитър кимна.

За него и Блад Кели Ларкин представляваше смъртна опасност, ако успееше да стигне в бандитския лагер преди тях. Трябваше да го премахнат.

Сидни Блад стана и намести кобура с пистолета си.

– Какво чакаме още? Да вървим, Ласитър!

„Дизърт Салуун“ се намираше на улицата, водеща на запад.

Сидни Блад знаеше един по-кратък път по тесни улички, през които един бял обитател на Лордсбърг не би тръгнал сам. Къщите тук бяха от кирпич, а жителите на този квартал – главно мексиканци, които всеки ден понасяха униженията, причинявани им от пришълците.

Изглежда, Блад не обръщаше сериозно внимание на злите погледи на мексиканците, но Ласитър държеше ръката си върху дръжката на ремингтъна. Мексиканците трябваше да знаят, че ги очаква куршум, ако му извадят нож.

Потънал в мислите си, Сидни Блад като че ли не обръщаше внимание на тъмните входи на къщите, в които се движеха сенки.

Затова пък Ласитър беше още по-предпазлив. Той нахлупи каубойската шапка ниско над челото си, за да не може никой да види, че държи под око околните къщи, ниши и ъгли.

Тишината в мексиканския квартал му се струваше странна. В далечината се чуваше шумът на колите, занаятчиите и хората в американския квартал на града. Заради тях ли изглеждаше толкова тихо тук? Нима ги чакаха да напуснат мексиканския квартал, за да подновят нормалния си живот? Блад обърна глава и отвори уста, за да каже нещо.

В този момент Ласитър забелязва движение диагонално зад себе си.

Погледът му попадна върху руса глава и дуло на оръжие.

Ласитър реагира веднага. Блъсна силно Сидни Блад, а самият той се хвърли на другата страна. Той вече държеше ремингтъна в ръка и стреля само няколко части от секундата по-късно от наемния убиец върху покрива, чийто куршум вдигна прахоляк и мръсотия съвсем близо до Сидни Блад. Агентът на Уелс Фарго се претърколи няколко пъти, докато се блъсна в кирпичената стена на една къща.

Куршумът на Ласитър изплющя пред наемния убиец и се заби в кирпичения парапет. Ласитър видя широко отворените светли очи на Кели Ларкин.

Той отправи още един изстрел към покрива, преди убиецът да успее да стреля втори път. Кели Ларкин процеди някакво проклетие и изчезна зад ниския кирпичен парапет на плоския покрив.

Ласитър вече се беше изправил. Нямаше намерение да Остава убиеца да избяга. Смяташе да обиколи кирпичената къща, но преди това отиде да помоли Блад, който вече се беше изправил до зида, да поеме другата страна.

Ласитър видя сянката зад Блад в последния момент. Нададе предупредителен вик и стреля. Куршумът изсвистя край Блад, удари се в кирпичената стена до един мексиканец и откърти голямо колкото юмрук парче глина. Човекът изчезна.

Сидни Блад реагира светкавично бързо. Ласитър не видя кога Блад беше извадил своя револвер, но изведнъж от дясната му страна се появи ярки пламъци и револверът запя своята смъртоносна песен.

Куршумите улучиха един мъж до ъгъла на къщата.

Ласитър не беше изненадан. Това се оказа вторият човек, когото бе видял в кръчмата в Уулфс Хоул.

Държейки все още дръжката на тежкия револвер, бандитът се сви като поразен от гръм.

Ласитър се затича да обиколи къщата – не беше забравил за Кели Ларкин.

Спря за момент до ъгъла на къщата и предпазливо надникна. До ушите му достигна шум от тропот на копита. Той се хвърли напред.

Кели Ларкин вече беше сложил левия си крак на стремето. Млада мексиканка, възседнала вран кон, държеше поводите на един кафяв жребец.

Ласитър стреля.

Кафявият кон се изправи на задните крака и зацвили, защото куршумът беше оставил кървава дия на задния му крак.

От страх мексиканката върху врания кон пусна юздите на кафявия, а като видя застаналия до ъгъла на къщата гринго с насочен към нея пистолет, очите ѝ се разшириха от ужас. Тя с вик обърна коня си и заби шпори в хълбоците му.

Конят изцвили от болка, подскочи и след това препусна в галоп. Мексиканката залегна върху гривата на животното, за да представлява възможно най-малка мишена за стрелците.

Ласитър не стреля след нея.

Той насочи пистолета си към Кели Ларкин, който се мъчеше да обуздае кафявия кон. Като видя, че няма да успее, пусна седлото, извади револвера си и го насочи към Ласитър.

Ласитър се целеше точно. Искаше да хване това копеле живо, но не се наложи да стреля. Зад Ларкин се беше появила една сянка. Огнено острие прободя най-младия от братята Ларкин. Той се преви на две, след това политна напред и падна по корем. Повече не можа да събере сили да вдигне револвера си.

Ласитър погледна Сидни Блад, но лицето му приличаше на желязна маска.

Те бавно пристъпваха един към друг и на три крачки разстояние спряха, а между тях лежеше мъртвият Кели Ларкин с голямо тъмно петно на гърба.

С върха на ботуша си Блад обърна Ларкин по гръб. Празният поглед се втренчи в синьото небе.

Сидни Блад погледна Ласитър.

– Така е по-добре. Кели Ларкин беше убиец. Не биха могли да го озаптят даже и в затвора. С моя куршум сигурно съм спасил живота на дузина други мъже.

Ласитър кимна. Той знаеше, че Сидни Блад има право.

– Какво стана с мексиканката?

Блад сви рамене.

– Тя ще се скрие някъде. Не вярвам Кели Ларкин да ѝ е разказвал нещо за Уулфс Хоул.

„От твоите уста в Божиите уши, Блад“ – мислеше Ласитър.

4.

След третата бира Ласитър се сбогува със Сидни Блад и го помоли следобед да му донесе хилядата долара предплата от Кимброу.

Трябваше да се заеме с попълването на снаряжението си, но това, което можеше да набави тук, в Лордсбърг, в никакъв случай не беше достатъчно. Той знаеше, че не може да излезе срещу бандата на Джуд Донован с един револвер в ръка. Трябваша му и други оръжия. Донован имаше картечница и една гаубица.

Ласитър реши да тръгне рано на другата сутрин за форт Хуачука и Томбстоун. Във форт Хуачука познаваше един човек, който имаше на склад всякакви оръжия, необходими за сражение. Сигурно щеше да успее да се сдобие с една картечница.

Той се отби и до телеграфната служба и пусна телеграма до Таксън, а текстът гласеше:

„Ела в Лордсбърг! 500 долара възнаграждение. Вземи си нещата. Само три дни. Ласитър.“

Вече мислеше, че е свършил всичко, което трябва, и се върна в пансиона. Като влезе в малката столова, съдържателката му подаде един плик.

– Даде то мистър Блад – каза тя доста соннато. Ласитър се учуди. Иначе тя винаги бе подчертано любезна с него и той смяташе, че ако иска да спи с нея, е достатъчно само да даде знак с малкия си пръст.

Той погледна в плика. Бяха хилядата долара, които поиска от Кимброу като предплата. Кимна на жената с усмивка, но тя рязко се обърна и отново се зае с приборите, които подреждаше в шкафа.

Ласитър сви рамене и излезе. Тръгна по коридора към стаята си и посегна към дръжката на вратата, но спря разколебан.

Не се ли чу шум от стаята?

Ласитър призова на помощ интуицията си. Той разчиташе на усета си за опасност, но този път не изпитваше такова чувство. Въпреки това извади ремингтъна си и опъна спусъка. С лявата си ръка бавно натисна дръжката на вратата, след това с рязко движение я отвори.

Той отпусна ремингтъна. Само това не беше очаквал. Изненадано погледна младата, усмихваща се жена върху леглото му. Блясъкът на червената ѝ коса като че ли изпълваше цялата стая с червеникаво сияние.

– Вън в коридора ли ще стоите? – попита тя с дрезгав глас. Ласитър прибра ремингтъна, влезе в стаята и затвори вратата след себе си.

– Не сте ли сбъркали стаята, мис? – попита той и хвърли плика с парите на малката кръгла масичка в средата на стаята.

Тя поклати глава.

– При вас идвам, Ласитър.

– А коя сте?

Тя се изправи, но нито за миг не забравяше да подчертае прелестите си. Дългата, огненочервена коса падаше върху раменете ѝ на меки къдри. Деколтетото на самото ѝ беше дълбоко изрязано, така че Ласитър можеше да се наслаждава на гънката между предизвикателно вдигнатите ѝ гърди, а като се приближаваше към него, под плътно прилепналата ѝ пола ясно се очертаваше всеки мускул. В зелените ѝ очи танцуваха малки дяволчета.

На около половин крачка от Ласитър тя спря. Беше по-ниска от него само с половин глава. Нежната ѝ ръка се плздна по кожената му жилетка, след това по рамото му и погали косите на тила му.

– Има ли значение коя съм, великане? – прошепна тя. – Видях те тази сутрин, Ласитър. Веднага разбрах, че в цял Лордсбърг няма друг мъж като теб. Аз разбирам от силни мъже, а ти си най-якият, когото някога съм срещала. Усещам го.

Той вдъхна аромата на косите ѝ и почувства как тя накара някаква струна да зазвучи в него, а от това той не можеше и не искаше да се освободи. Беше дяволски хубава жена и той се питаше защо да не вземе това, което така щедро му се предлагаше.

Ръката му обви талията ѝ.

Не беше необходимо да я придърпва към себе си. Тя сама се притисна към него. През жилетката и ризата си той чувстваше гърдите ѝ, а сочните ѝ начервени устни бяха съвсем близо до него.

Ласитър я целуна.

Езикът ѝ като че ли пръсна искри в жилите му. Топлото ѝ тяло излъчваше предизвикателство. Беше станала неудържима, пръстите ѝ се впиваха в косата му.

Ласитър я вдигна внезапно и я понесе към леглото върху силните си ръце. Тя леко стенеше, когато той разкопчаваше костюма ѝ и сложи голямата си ръка върху гърдите ѝ.

– Хайде, Ласитър! – прикани го тя. – Не ме карай да чакам дълго!

Той видя, че пръстите ѝ треперят, като му помагаше да разкопчее костюма ѝ. Тя трескаво свалияше бельото си, докато застана пред

Ласитър така, както бог я беше създал.

Наистина беше великолепна жена. Големите ѝ гърди и без опората на корсажа стояха предизвикателно вдигнати. Ласитър бързо се съблече. Тя му помагаше, но треперещите ѝ от страст ръце само забавяха момента, в който голите им тела щяха да се прегърнат.

Като забеляза това, тя се отпусна върху леглото. Тялото ѝ се извиаше като на змия, измъкваша се от старата си кожа.

После Ласитър легна до нея. Възбуждащите му нежности изтръгнаха от нея кратки стонове.

Ласитър чувстваше, че това не е преструвка. Тази жена имаше нужда от мъже така, както от насъщния хляб. Той знаеше, че не е първият, когото тя има, нито пък ще бъде последният.

Като че ли бяха създадени един за друг.

Чувствата на Ласитър се разбунтуваха не по-малко, отколкото тези на жената. Те дадоха един на друг всичко, на което бяха способни, и чак когато и двамата за първи път поеха въздух, забелязаха, че междуременно се беше стъмнило.

Дългите нокти на пръстите ѝ се плъзгаха по покритата му с белези кожа.

– О, Ласитър – шепнесе тя задъхано – Какъв мъж си!

Той се смееше.

– Такъв, който може да ощастливи много жени – отвърна той.

Ноктите ѝ се заровиха в косите му.

– Сега не говори за това! В момента сме важни само ние двамата.

Тя още веднъж потъна в опиянение, което като че ли беше по-силно от първото.

После в продължение на няколко минути лежах безмълвни един до друг. Ръката на Ласитър беше върху лявата ѝ гърд. Той усещаше учестеното биене на сърцето ѝ, което след известно време се успокои.

– Колко е часът, Ласитър? – попита тя след малко. Той сви рамене и погледна през прозореца, през който в стаята проникваше слаба светлина.

– Виж моля ти се – промълви тя.

Той вдигна ръката си от гърдта ѝ и спусна крака от леглото. Жилетката му беше на земята. Той се наведе и извади джобния часовник от малкото джобче.

– Минава десет и половина – каза той.

Тя скочи от леглото.

– Господи, толкова късно ли е вече? – прошепна тя. Ласитър се

усмихна. Държи се като омъжена жена, която трябва да се прибира вкъщи навреме, за да постави пантофите на своя паша пред креслото, мислеше той. Но не изглеждаше да бърза по тази причина.

Той я гледаше от леглото как се облича в тъмното.

– Защо не запалиш лампата? – попита тя.

Гласът ѝ беше загубил тихата, трепереща нотка. Сега тя отново беше самоуверена и трезва жена.

Ласитър отиде до масата и драсна клечка кибрит. Вдигна газената лампа и запали фитила. Мека светлина огря стаята.

– Прозорецът! – сопна се тя. Ласитър ѝ се присмя.

– Страх те е, да не те види някой при мен ли? – попита той. Замисли се за собственицата на този пансион и чак сега му стана ясно защо се беше държала безцеремонно с него. – Но мисис Трейнър все пак те е видяла, нали?

Тя сама отиде до прозореца и дръпна пердетата.

– Мисис Трейнър няма да каже нищо, погрижила съм се за това, Ласитър. – Тя беше застанала с гръб към прозореца и гледаше Ласитър, който все още не се беше облякъл. Тя прокара език по устните си и ги навлажни. – Ласитър... – започна жената.

– Да? – Той забеляза, че тя иска да му каже нещо, но не знае как точно да го направи. Сега е ред на деловата част от вечерта, мислеше той. Беше малко разочарован, макар че още от самото начало му се виждаше малко невероятно това една жена да се вмъкне в стаята му и да иска да се люби с него само защото го е видяла и харесала. Дори и най-страстната и влюбена жена рядко тръгва по този директен път, за да постигне целта си. Обикновено жените се опитваха да привлекат вниманието на мъжа по друг начин и предоставяха на него възможността да започне пръв.

– Май нещо те мъчи – каза той. Тя кимна бързо.

– Аз, аз не знам как да ти го кажа, Ласитър. – Тя се поколеба за миг и леко наклони глава настрани. – Все пак ти беше хубаво с мен, нали.

Той кимна.

– Определено. Въпреки че не знам името ти.

– Бриджит – каза тя. – Можеш и по-често да се възползваш, Ласитър, когато пожелаеш.

Той се засмя. Това прозвуча така, сякаш само той беше изпитал удоволствие от това, което бяха преживели заедно.

– И как да заслужи това?

Тя бавно се приближи към него. Зелените ѝ очи искряха. Все още

се колебаеше да изкаже молбата си. Но после изразът на хубавото ѝ лице за миг се промени.

– Ти ще ходиш в Уулфс Хоул, за да освободиш заложниците от Джуд Донован, нали?

Ласитър се вцепени. Това всъщност трябваше да се знае само от Бейли, Кимброу и Сидни Блад и от никой друг. Някой от тях ли се беше разприказвал? Ласитър безмълвно изруга. Ще му дам да се разбере на тоя проклетник, който не см е държал затворена муцуната!

– Да, и? – отвърна той сухо. Изведнъж тя се приближи до него.

– Ласитър – каза тя. – Ти самият се убеди, че съм страстна жена, която обича живота. Но за да живея така, както ми харесва, ми трябва пари. Омъжих се за един много по-възрастен от мен мъж, понеже той ми обеща, че вече никога в живота си няма да имам грижи с парите! Но сега той ме държи толкова изкъсо, че не мога да си купя една рокля, без да го питам.

Ласитър съвсем не беше във възторг от това, че тя е омъжена. Доколкото можеше, той избягваше да се занимава с омъжени жени, защото най-често имаше само ядове с тях. Всъщност тя можеше да му каже това още в самото начало.

– Какво трябва да направя за теб? Да набия стария ти мъж, за да стане по-великодушен ли?

Тя сърдито поклати глава.

– Не ми се присмивай! – отвърна енергично. – Ако ми помогнеш, ще ти дам сто хиляди долара.

Ласитър подсвирна през зъби. Това не беше лошо предложение. Но по размера на сумата Ласитър веднага разбра, че вероятно не е точно той човекът за нея.

– Какво трябва да направя? – попита той.

Тя отметна глава назад.

– Искам да не връщаш тук, в Лордсбърг, единия заложник, който е в ръцете на Джуд Донован – каза тя твърдо.

Ласитър разбра. Но все пак каза:

– О'кей! Сто хиляди долара, нали?

Зелените ѝ очи блестяха триумфиращо. Тя кимна енергично.

– Обещавам ти, Ласитър – прошепна тя с дрезгав глас. – А от това... – тя посочи към леглото – ... можеш да получиш колкото искаш, щом си изпълниш задачата.

– И? – попита той.

– Какво и?

– Не забрави ли нещо? Все още не знам кой заложник не бива да връщам в Лордсбърг и коя си ти?

Тя не отговори веднага. Изведнъж в погледа ѝ се появи съмнение. Изглежда се питаше дали не беше поизбързала малко.

– Става дума за Гуендолин Кимброу – каза накрая тя с глас, в който се надигаше злоба. – А мъжът ми е Клейтън Кимброу. Ако дъщеря му не се върне, той ще трябва да завещае наследството си на мен!

Ласитър изобщо не беше помислил за това. В първия момент беше така зешеметен, че не отговори. Той замислено гледаше Бриджит Кимброу. Тя изглеждаше дяволски добре, но душата ѝ беше изгнила до дъно.

– Вече знаеш – продължи Бриджит Кимброу с изпълнен с омраза глас. – Гуендолин не бива да доживее освобождението. Как ще умре – ми е все едно. Давам ти пълна свобода на действие.

– Хей – каза Ласитър провлачено. – За такова нещо не сме говорили.

– За какво? – Тя смръщи тъмните си вежди така, че на челото ѝ се появи отвесна бръчка.

– Че трябва да убия заложницата – отбеляза Ласитър невъзмутимо. – Ти каза, че трябва да се погрижа единият заложник да не се завърне в Лордсбърг. Така че ще я заведа в Таксън.

Тя тихо изкрещя и ако Ласитър не беше предвидил подобна реакция, Бриджит щеше да му издере лицето с дългите си нокти.

– Проклет да си, кучи сине! – изсъска тя.

– За това няма ли да получа сто хиляди долара? – попита Ласитър, хилейки се.

– Не, по дяволите! – извика тя и тропна с крак. След това рязко се обърна и изтича към вратата. След като я отвори, се обърна още веднъж:

– Никога няма да ти простя това, Ласитър! – каза тя, разтреперана от гняв. – Ще намеря някой друг, който за сто хиляди долара ще убие не един, а двама души!

Ласитър замислено погледна след нея.

Кимброу не е толкова умен, колкото смятах, мислеше си той. Но често жените са слабото място на остаряващите мъже, които иначе никой не е успял да победи цял живот.

На Ласитър повече не му се мислеше дали да разкаже на Клейтън Кимброу за срещата си с Бриджит. Тъкмо се канеше да загаси лампата, когато на вратата се почука.

– Кой е? – попита той.

– Мисис Трейнър – каза съдържателката на пансиона.

– Един момент, мисис Трейнър. Вече съм се приготвил да лягам.

Ласитър бързо взе одеялото от леглото и го уви около кръста си. След това ѝ каза, че може да влезе.

В ръцете си тя държеше купа с вода и гледаше Ласитър с широко отворени очи.

Той посочи към водата.

– Какво е това, мисис Трейнър?

– О! – тя трескаво преглътна и направи усилие да отмести поглед от горната част на голото му тяло. – Мисис Кимброу каза, че ви трябва купа студена вода, за да се охладите.

Ласитър се засмя.

– Оставете я на масичката, мисис Трейнър – каза той. Тя отиде и остави купата. Той мислеше, че мисис Трейнър ще излезе от стаята му по най-бързия начин, но тя остана до масичката и каза:

– Мисис Кимброу е много хубава жена.

Ласитър я погледна. Мисис Трейнър беше вдовица, загубила вероятно мъжа си много рано. Ласитър ѝ даваше около 30 години, а и тя си имаше всичко, което можеше да се очаква от една зряла жена. Лицето ѝ беше малко измъчено от многото грижи и тежката работа, но беше симпатично. Щеше да е още по-симпатично, ако се усмихваше по-често.

– Трябваше да разговарям с мисис Кимброу по делови въпроси – каза той. – Мъжът ѝ я е изпратил при мен. Да, тя наистина е хубава, но червенкосите не са по вкуса на всеки. На мен например много повече ми харесват кестенявите коси.

Тя силно се изчерви и неволно посегна към кестенявата си коса, която беше свила в кок на тила си.

– О, мистър Ласитър – прошепна тя. Ласитър се приближи до нея.

– Утре трябва да замина още преди изгрев слънце, имам някои неща за уреждане, мисис Трейнър – каза той.

– Бес! – промълви тя с разтреперан глас.

– След три дни се връщам, Бес – продължи той усмихнат. – Може би ще ми направите честта да ме поканите на вечеря за двама.

– О, мистър Ласитър – промълви тя за втори път.

Той нежно я привлече към себе си и я целуна. Устните ѝ бяха топли и меки.

Тя отвърна на допира на неговите устни колебливо, но след това буквално се разтопи в ръцете му. Ласитър се отдръпна от нея.

– Приятно е човек да държи в ръцете си жена като теб, Бес – каза той. И след онова, което преди минути беше преживял с Бриджит

Кимброу, той го казваше сериозно.

Тя беше напълно обърквана и почти избяга от стаята му. Той я последва, за да заключи вратата, когато отново се почука. Той отвори.

Пред него стоеше мисис Трейнър.

– Аз... аз много бих се радвала, ако вечеряш с мен, като се върнеш, Ласитър – прошепна тя.

– Радвам се, Бес – отвърна той.

Тя още сега с удоволствие би останала, но Ласитър знаеше, че наистина се нуждае на всяка цена от сън тази нощ. Чакаха го три дни и три нощи сто мили езда през планините и тежки преговори. Само като си помислеше за Томбстоун и Кено Бакет, и му замиририваше на барут.

Тя разбра, че той няма да я покани да влезе при него и бързо му пожела лека нощ, след което изчезна надолу по стълбите към столовата.

5.

На ъгъла на Ален и Пета улица, както всяка вечер, пак се вдигаше страшна олелия.

Чуваха се пронизителни звуци от механични пиана, а миньорите в кръчмите „Ориентал“ и „Кристъл Палъс“ се мъчеха да заглушат шума с кръсъци.

Ласитър нямаше особено желание да се хвърля в бъркотията на миньорския град Томбстоун, което иначе винаги му бе доставяло голямо удоволствие, но знаеше, че няма много време. Щом намери Кено Бакет, трябваше веднага да тръгва, за да пристигне на другата сутрин във форт Хуачука.

Ласитър знаеше, че Кено Бакет не понася двете големи кръчми, намиращи се една срещу друга на 5-та улица. Както той обичаше да казва, предпочиташе места, които може да обгърне с поглед. Ласитър обаче предполагаше, че в кръчмата на Хевърд или в тази на „Кемпбел енд Хейтчис Пул Хол“ той по-добре можеше да се навилнее, защото щетите след това не бяха толкова големи.

Като стигна до Спепуокс пред „Кристъл Палъс“, на около петдесет ярда пред себе си видя как един човек излетя през улицата във висока дъга. Завързаните отпред коне цвилеха мропизително, а един от тях се отскубна от коневръза и изчезна в галоп с вдигната опашка.

Ръмжащ глас заглушаваше целия уличен шум, въпреки че идваше от една къща.

Ласитър ускори крачка.

Мъжът на улицата пак се беше изправил, олюлявайки се, поизступа праха от панталоните си и се спусна с наведена глава към тротоара. Изкачи трите стъпала на кръчмата с един скок, после изкрещя и се втурна през двукрилата врата в „Пул Хол“.

Чуваше се звук от чупене на дърво. През вратата пак излетя един човек.

Ласитър видя, че е мъжът отпреди малко.

Повтори се същата процедура, но когато той пак се канеше да се спусне през вратата, Ласитър го хвана за яката със светкавична бързина и го дръпна.

Мъжът ръмжеше и усърдно размахваше юмруци.

Ласитър ловко избегна яростните удари, после удари на

необуздания брадат тип един през лицето и това го накара да замълчи.

– Кено Бакет вътре ли е? – попита Ласитър.

– А ти с кого мислиш, че се бия? – изръмжа мъжът. – Махни се от пътя ми, дългуч, да не ядеш бой.

През рамото на мъжа Ласитър видя, че един широкоплещест шериф с големи мустаци прекосява улицата.

В дясната си ръка небрежно държеше пушка за сачми с къси цеви.

Ласитър трябваше да се наведе, за да избегне юмруците на своя противник. С десния си юмрук юнакът боксираше един стълб от навеса.

Шерифът се приближи.

Без да задава въпроси, той замахна с прерязаните цеви на пушката и я стовари върху черепа на човека, който с въздишка се строполи на земята.

Ласитър вдигна ръце, като видя, че мустакатият се канеше да направи същото и с него.

– Махнете това, шефе – каза той. – Само го попитах нещо, а той се нахвърли върху мен.

– Изчезвайте отгук! – изръмжа шерифът.

– По-полека – каза Ласитър. – С един пиян миньор можете да се държите така, но не и с мен.

Мустакатият учудено повдигна вежди.

– Какво? Нещо по-особено ли сте?

– Не съм нещо особено – отвърна Ласитър гневно. – Аз съм само човек, който прасва един по мутрата на онзи, който става нахален. И тогава няма значение носи ли той звезда, или не.

Това не трогна особено шерифа.

– Бих искал да знам името ви, мистър – каза той.

– Ласитър.

Веждитге му отново се повдигнаха.

– Уелс-Фарговият Ласитър ли? – попита той.

По дяволите, кой е споменавал това име, мистър?

– С Уелс Фарго нямам абсолютно нищо общо. Оставете ме на мира. В Томбстоун срещу мен няма предявено никакво обвинение!

– Тогава значи Томбстоун е особен град за вас или?

Преди Ласитър да успее да даде дължимия отговор, през вратата на кръчмата изскочи едно плешиво човече и замалко не се блъсна в шерифа.

– Къде се бавите, Ърп? – изкрещя то. – Не се мотайте тук, ами застреляйте този луд Бакет, преди да е потрошил масите ми окончателно.

Шерифът хвърли на Ласитър още един строг поглед, след това се обърна и влезе в тясната кръчма, в чиито задни помещения се играеше билиард.

Ласитър го последва.

Междувременно крясците вече бяха заглъхнали. Чуваше се само шум от трошене на дърво и дрънчене на счупено стъкло.

Ласитър наблюдаваше широкия гръб на шерифа. Плешивият го беше нарекъл Ърп. Сигурно е единият от братята на Уайът Ърп, защото той лично познаваше Уайът. Беше чул, че Вирджил Ърп се домогва до шерифската звезда в Томбстоун. Явно я беше получил.

Ърп просто изпразни едната цев на пушката и това беше достатъчно да накара Кено Бакет да се опомни.

Ласитър се отмести крачка встрани, за да може да гледа иззад широкия гръб на Ърп. Помещението беше претъпкано с изгубили разсъдък мъже и остатъци от изпотрошени столове и маси. Отзад в стаята за билиард стоеше залитащият Кено Бакет и втренчено гледаше шерифа Ърп. В дясната си ръка искаше щека за билиард, която сигурно се е канел да строши в черепа на клещация пред него тромав миньор.

– Застреляйте го, шерифе! – крещеше плешивото човече от тезгяха. – Тогава веднъж завинаги ще се отървем от този ненормален разбойник.

Клекналият пред Бакет мъж бързо се промъкна на четири крака покрай шерифа и Ласитър и изчезна навън.

Кено Бакет отпусна билиардната щека. Усмивка се разля по широко-то му лице, на чиято лява буза имаше кървава рана от порязване. Той мина покрай Ърп, без да му обръща внимание, и спря пред Ласитър. Стовари лапата си върху рамото му и Ласитър имаше чувството, че му е счупена ключицата.

– Най-сетне пак да те видя, кучи сине! – извика той гръмогласно. – Човече Ласитър, я задръж замалко далеч от мен оня морж, да мога да си свърша работата!

Като каза морж, той имаше предвид Ърп. Ласитър поклати глава.

– Вече си свършил цялата си работа, Кено – каза той. – Хайде да прием по едно. Имам да ти разправям нещо.

Кено Бакет се поколеба за момент. Почеса с лапа русата си къдрава коса и изгледа Ласитър с малките си светли сини очи, които бяха хлътнали дълбоко в очните кухини и придаваха на лицето му особен и страшен израз.

– Е, добре – каза той накрая. – Да престанем и да седнем да прием по едно.

Плешивият започна да крещи.

– Шериф Ърп! Стреляйте...

– Затвори си най-после муцуната, Хол – изръмжа Кено Бакет. – Ако не беше само една жалка дървеница и ако не изглеждаше като такава, отдавна да съм избърсал с теб долнопробната ти кръчма. Нaley ни две чаши уиски и остави бутилката на тезгяха, ясно ли е?

– Нищо няма да ти дам повече, Бакет – крещеше човечето. Погледни кръчмата ми! Това струва най-малко 200 долара! А не си платил и дълговете си!

Ърп беше застанал зад Кено Бакет и толкова силно го ръгна в гърба с прерязаното дуло на пушката си, че великанът простена и леко се приведе.

Ласитър видя, че лицето на Вирджил Ърп почервениява, а мустаците му треперят. Беше страшно разярен, че Бакет и Ласитър се държаха така, сякаш него го няма.

– Ще дойдеш с мен, Бакет! – каза той. – Този път ще те окошаря най-малко за две седмици, обещавам ти!

– По-добре го застреляйте... – отново поде плешивият.

– Колко? – попита го Ласитър.

Плешивият го зяпна втренчено. Той не схвана въпроса на Ласитър.

– Колко ви дължи Бакет освен двестата долара? – уточни Ласитър.

– По... почти петдесет долара – заекна човечето. Ласитър извади триста долара от джоба на панталона си и ги сложи на тезгяха.

– За рестото искам бутилка уиски за мен и Бакет – каза той. – Но само при условие, че оттеглите оплакването си срещу Бакет.

Човечето преглътна и след това енергично кимна с глава. Ръцете му посегнаха светкавично бързо и банкнотите изчезнаха от тезгяха като омагьосани.

– Оттеглям оплакването си, шерифе – каза той дрезгаво. Сега Ърп се разяри. Той стовари пушката си върху тезгяха и изръмжа:

– Е, Хол, значи оттегляте оплакването си? Добре че ми казахте. Следващия път можете да си крещите до прегракване, докато се появя тук! Аз не съм палячото в този побъркан град. За в бъдеще сам уреждайте кавгите на клиентите си. А ако не сте в състояние, тогава е добре да наемете един като ония двамата бандити там!

С рязко движение той се обърна и излезе през вратата с тежки стъпки, преди Ласитър да разбере, че бандити той беше нарекъл него и Бакет.

Ласитър понечи да тръгне след Ърп, но Кено Бакет го задържа,

хилейки се. Вече беше напълни две чаши.

Хол, плешивият, искаше да изчезне с парите.

Ласитър го задържа.

– За последните петдесет долара май се полага по едно за всички, нали? – попита той.

Лицето на Хол се издължи, но той даде знак на прислужника си да налее на всички по едно.

Като чува за безплатното пиене, мъжете, които все още се въргалиха на пода, започнаха да стават един след друг. Изглежда, повечето вече не се сърдеха на Кено Бакет. Те седяха миролюбиво един до друг на тезгяха, сякаш никога не бяха се сбивали.

– Имам работа за теб – каза Ласитър едва чуто. Петстотин долара на ръка.

– Великолепно – промълви Бакет и изсипа вече третата чаша уиски в гърлото си.

Ласитър взе бутилката от ръката му.

– Трябва да тръгнем още тази вечер – каза той. – Работата е спешна. Имам да върша още нещо във форт Хуачука и вдругиден вечерта трябва да сме пак в Лордсбърг.

Кено Бакет, който отново посягаше към бутилката в ръката на Ласитър, спря по средата. Малките му светли очи искряха срещу Ласитър в очакване.

– Срещу Уелс Фарго ли е?

– Ласитър се ухили. И Кено Бакет като него дълго време бе преследван от агентите на Уелс Фарго. За разлика от Ласитър той беше напълно невинен. Той не забравяше това и мразеше всичко, което имаше нещо общо с Уелс Фарго.

– Работата не е свързана с Уелс Фарго – каза Ласитър тихо.

Само му стана малко неприятно при мисълта за Сидни Блад. Но тъй като щяха да яздят поотделно, не беше необходимо да разправя на Бакет за Блад.

– Знаеш, че щеше да ми е по-приятно, ако беше свързано с Уелс Фарго, Ласитър – изръмжа Бакет.

Ласитър сви рамене.

– Не винаги може да се избира, Кено – отвърна той. – Като те гледам на какво приличаш, петстотин долара ще ти се отразят добре.

Каубоят го гледеше втренчено.

– Надявам се, че няма да ми удържиш тези триста долара, с които натъпка гърлото на Хол.

Ласитър поклати глава.

– Разбира се, че не. Това са разходи, които нашият работодател поема.

Бакет дръпна бутилката от ръката му и си напълни чашата за четвърти път.

– Все пак имаме достатъчно време, за да си допием бутилката, нали? – измърмори той.

Ласитър поклати глава.

– Можеш да вземеш бутилката със себе си, Кено – каза той.

– Къде е крантата ти?

Той познаваше сивия Уолъч на Бакет. С това животно каубоят никога нямаше да се раздели. А и нямаше да намери толкова лесно нов кон, който да носи тежестта му и при това да е дяволски бърз.

– В обора на Къръл – изръмжа Бакет, изпи петата си чаша и затвори бутилката. Той последва Ласитър против волята си и тръгна с него по Ален Стрийт.

На тъгъла на Четвърта улица той помоли Ласитър да почака за момент и влезе в една къща. Над Ласитър се отвори един прозорец и оттам на улицата едно след друго излетя всичко от гардероба на Кено Бакет.

Малко след това, усмихвайки се стеснително, на входа се появи самият Бакет и вдигна рамене. На бузата му до раната от порязването се бяха появили и следи от одраскване.

– Не й е приятно, когато я напускат внезапно – промърмори той. – Нямах ли някой цент за мен?

– Това е пражосничество – отвърна Ласитър. – За тия пари можехме да си купим две бутилки.

Кено Бакет сияеше.

– Пак имаш право – каза той. – Винаги си бил много умно момче, Ласитър.

Горе на прозореца се показва руса, чорлава гдава.

– Ласитър! – извика един звънлив глас.

Той вдигна глава.

По дяволите, точно Беки Хокинс ли трябваше да си избере Бакет!

Ласитър ускори крачките си. Бакет бързаше зад нето, доста объркан.

– Ласитър! Не си тръгвай пак веднага! – викаше Беки. – Винаги съм те търсила! По дяволите, спри, кучи сине!

Те стигнаха до обора на Къръл. Ласитър помогна на Кено Бакет да оседлае сивия си кон, който с опърпаната си козина и половин ляво ухо

приличаше на изрод. Но Ласитър познаваше качествата на това грозно животно.

Ласитър също беше подслонил тук коня, който бе взел от Лордс-бърг, защото искаше да запази Груло за ездата до Уулфс Хоул.

Когато двамата излязоха от обора, видяха, че русата Беки Хокинс тича през Степуок. Беше облечена криво-ляво, а мъжете наоколо подвикваха и я окуража ваха.

– Хайде да изчезваме оттук! – извика Ласитър и пришпори коня си.

Сивият кон на Кено Бакет го последва. Като се изравни с него, Кено му хвърли сърдит поглед.

– Ти наистина си проклет кучи син! – каза той заядливо.

6.

Пицето на Клейтън Кимброу беше потъмняло от яд. Той обърна на един дъх уискито си, което му беше сипал барманът и хотел „Каноа“.

– Това проклето копеле! – ръмжеше той.

Сидни Блад погледна фермера през рамо.

– Казах ти, Клейтън. Донован не е с всичкия си. Не трябва да очакваш от него, че ще постъпва като нормален човек. Като усети, че искат да го прекарат, реагира като раздразнена гърмяща змия.

Клейтън Кимброу изсипа и второто уиски в гърлото си и избърса устни.

– Шест дни! Ласитър няма да успее! Кой знае кога ще се върне в Лордсбърг. А може и да не намери хората, които му трябва!

Блад леко се усмихна.

– Тогава двамата с Ласитър сами ще заминем за Джила Маунтънс – каза той.

Фермерът го погледна втренчено.

– Искаш да заминеш заедно с Ласитър ли, Сид? – Той поклати глава. – Това е лудост! Тогава Донован веднага ще разбере, че срещу него се крои нещо и няма да иска да спази споразуменията. Какво стана с човека, който донесе ултиматума? Научи ли той нещо за смъртта на Кели Ларкин?

Сидни Блад сви рамене.

– Мисля, че не. Той напусна Лордсбърг веднага. Надявам се, че не греша. Ще видим, когато всичко свърши. Ласитър сигурно вече има някакъв план. Като се върне, ще решим как да действаме.

Клейтън Кимброу кимна. Той искаше да каже нещо, но видя, че Сидни Блад гледа през рамото му. Явно беше забелязал нещо интересно.

Докато се обръщаше, Кимброу чу, че един груб глас пита за нето.

Като видя стоящите на вратата петима мъже, по лицето му се изписа отвращение. Двама от служителите на хотела се бяха изправили пред тях, но Кимброу разбра, че те почти се насират от страх.

– Махни се от пътя ми, палячо! – избоботи единият от мъжете, братат и мръсен, който сигурно не се беше къпал повече от четири седмици.

Останалите четирима изглеждаха още по-зле. Дрехите им бяха

прашни и мазни, лицата брадясали и покрити с мръсни петна.

– Хей! – изръмжа брадатият над двамата служители, – има ли сред вас някой, който да се казва Кимброу?

Клейтън Кимброу хвърли бегъл поглед към Сидни Блад. След това си спомни, че преди да се споразумее с Джеймс Т. Бейли, беше говорил и с някои други хора за това, че му трябва добри стрелци за една деликатна задача. Бейли му беше препоръчан от един приятел във Вашингтон, а в лицето на Ласитър адвокатът бе намерил първокласен стрелец.

Клейтън Кимброу излезе напред. Той не искаше да предизвика размирици, каквито биха се получили, ако служителите на хотела се опитаха да изхвърлят мръсните типове.

– Аз съм Кимброу.

Известно време брадатият го гледа втренчено с леден поглед. След това просто отмести човека пред себе си и приближи до фермера.

Служителят се опита да протестира, но Кимброу му даде знак да запази спокойствие.

– Ето ни, мистър Кимброу – каза той с гръмогласния си глас и посочи към четиримата юначаги, които го бяха последвали и освиниха килима с мръсните си ботуши.

Клейтън Кимброу смръщи вежди.

– Какво означава това? – попита той.

– Ха! – усмивката на брадатия изчезна. Той леко наведе глава напред и гледаше фермера както лешояд плячката си, която още не е съвсем мъртва. – Нали търсехте няколко здравеняци, които да се заемат с някаква опасна задача. Ето че ние се отпавихме на път и сме препусkali дотук триста мили от Флегстаф.

Кимброу поклати глава.

– Оттеглих предложението си преди две седмици, защото намерих човека, който ми трябва, мистър.

Брадатият преглътна. Лицето му пламна, защото това, което чу, въобще не му хареса. Това ясно можеше да се разбере по разкривената му гримаса.

– И как се казва този човек? – попита той дрезгаво.

– Не знам дали това ви засяга, мистър... – Кимброу още не беше се доизказал, когато брадатият го сграбчи с косматата си ръка за жилетката и го дръпна към себе си. Кимброу имаше великански ръст и макар че беше прехвърлил петдесетте, в мускулите му все още се криеше огромна сила, но той усети, че възливият бандит пред него е по-силен.

Сидни Блад беше пребледнял. Той се опита да посегне към

револвера си, но в същия миг усети нещо твърдо в ребрата си. Твърде дълго бе задържал погледа си върху брататия, така че му убягна кога двама от другите бавно са се промъкнали зад гърба му. Апашките им физиономии се хилеха гадно.

– Чуйте добре, Кимброу – пухтеше брататият. – Не сме препускали триста мили за кеф или за прищявка. Обещана ни доходна работа, която трябва да свършим за вас. Никой не може да направи това по-добре от нас. Също и юначагата, който сте наели. И така – как е името му?

– Ласитър – каза Кимброу. Брататият пушна фермера и отстъпи крачка назад. Кимброу видя искрите в очите му. Изглежда, името на Ласитър му беше направило впечатление. Кимброу бе убеден, че брататият познава Ласитър или най-малкото вече е чувал името му.

Брататият безцеремонно изплю върху килима струя тютюнева слюнка, което изтръгна стон от гърдите на служителя, стоящ до вратата на бара.

– Ласитър! Значи сте наели бандит! Човече, знаете ли в какво сте се забъркали? Ласитър е търсен от Уелс Фарго! За главата му дават 20 000 долара! И вие сте се хванали с такъв човек? Това може да ви струва главата!

Кимброу знаеше историята на Ласитър с Уелс Фарго от Джеймс Т. Бейли. Знаеше и това, че тя отдавна е приключила. Уелс Фарго и Ласитър бяха сключили мир.

– Лично моя работа си е кого ще наема – изръмжа той и хвана дръжката на револвера си.

Брататият присви очи.

– Няма ли да размислите още веднъж? – попита той провлачено. – Малко са тези, които ще предпочетат един бандит пред Ройбен Карнахан.

– Е, аз съм точно от тези малкото – каза Кимброу твърдо. Гой постепенно започна да губи търпение. Страшно неприятно му беше да се оставя този мръсен бандит да го притиска.

– Не сме препускали триста мили за тоя, дето духа, Кимброу – каза разгневено Ройбен Карнахан. – Сега ще ни... – Той млъкна. Коварните му очи се разшириха. Гледаше встрани от Кимброу и юмруците му конвулсивно се свиваха и разпусаха.

Кимброу обърна глава. Видя Чарли, келнерът на бара. Той държеше в ръце пушка за сачми „Паркер“, Двата спусъка бяха заредени.

– Кажете, когато трябва да стрелям, мистър Кимброу – измърмори той.

Клейтън Кимброу пак погледна Карнахан.

– Изчезвайте, Карнахан! – процеди той през зъби. – И по възможност не ми се мяркайте пред очите. Може да ми се стори, че ме заплашвате и да изпразня барабана на пистолета си по вас.

Брадятият бандит едва не се пръсна от яд, но срещу пушката на келнера нямаше никакви шансове.

Той кимна на хората си и всички напуснаха бара заднишком.

Кимброу гледаше след тях. Не можеше да се освободи от чувството, че не вижда тези юнаци за последен път. Когато те най-после изчезнаха, той отново се облегна на бара и кимна с усмивка на бармана, който беше скрил пушката под тезгяха.

– Благодаря ти, Чарли.

– Беше съвсем естествено, мистър Кимброу, след като тези типове притиснаха мистър Блад с топовете си.

Кимброу погледна Сидни Блад, който смутено сви рамене. Но той не каза нищо. Мислеше за бандита Джуд Донован, който беше обещал следващата седмица да пусне един куршум в главата на помощник-шерифа Джим Харууд, ако дотогава не получи откупа.

Щеше ли да пристигне Ласитър навреме с хората си в Лордсбърг?

Клейтън Кимброу не можеше да се освободи от чувството за приближаваща катастрофа. Но той не можеше да каже как ще изглежда тази катастрофа.

Ройбен Карнахан беше изпълнен с необуздан гняв до яката на мръсната си сива риза. Това, че Клейтън Кимброу ги изхвърли, го караше да кипи от злоба и той бе твърдо решен да не се сбогува току-така без церемонии.

Те седяха заедно в една кръчма в покрайнините на мексиканския квартал, която се посещаваше от всякаква сган.

Един дребен, кльощав хлапак с рядка руса коса гледаше въпросително Карнахан.

– Какво ще правим сега, шефе? – попита той.

– Още не знам, Мич – отвърна Ройбен Карнахан сърдито. – Във всеки случай няма да подвием опашка и да изчезнем, без и кажем гък. Ще дръпнем още веднъж ушите на мистър Кимброу и ако пак иска да ни изхвърли, ще го напълня с олово!

Мич Бърнс се ухили! Точно това си бе представял и той. В шик на съгласие кимнаха също дългият Джоел Уолш и фомавият Бен Кейзе. Само Харпър Флин, бледото момче, кое го се бе присъединило към тях във Флегстаф, не каза нищо. Той вече беше доста пиян и гледаше втренчено

чашата си. Ройбен Карнахан тъкмо си доливаше от бутилката, когато към тях боязливо се приближи мазният съдържател на кръчмата.

– Мистър Карнахан? – попита той предпазливо. Ройбен Карнахан не се обърка, а само изръмжа:

– Какво искаш, мексиканец?

– Една лейди пита за вас, мистър Карнахан – отвърна мексиканецът. – Тя ви чака в задната стая. Исква да говори с пас, но насаме.

Ройбен Карнахан веднага помисли, че е клопка. Даде знак на хората си и Кейзе, Уолш и Бърнс се разпределиха около вратата, която посочи мексиканецът. Мич Бърнс ритна с крак вратата.

Очите на сухия бандит щяха да изскочат. Такава кукла от класа той не беше виждал в най-добрия публичен дом на Феникс.

Мина доста време, докато той успее да откъсне поглед от дълбоко-то деколте на костюма ѝ и да се обърне към Карнахан.

Гласът му прозвуча дрезгаво.

– Вярно е, шефе. Тя е сама. – Той цъкна с език. Ройбен Карнахан се изправи и тръгна към вратата. Избути настрана ококорилите се типове.

Той самият беше не по-малко изненадан. Досега жените не се бяха лепили особено по него. Но това не му пречеше, защото той и бездруго си ходеше при тия от публичния дом. Това беше много по-удобно и безпроблемно.

Той широко се усмихна, влезе в стаята и захлопна вратата пред носовете на събратята си.

Червената коса на жената блестеше като медна на светлината на газената лампа.

– Седнете, мистър Карнахан! – каза Бриджит Кимброу хладно. Тонът на гласа ѝ отрезви шефа на бандитите. Усмивката изчезна от лицето му. Той издърпа един стол изпод масата и седна.

– Коя сте вие? – попита той грубо.

– Това не ви интересува. – Бриджит Кимброу се наведе малко напред. – Разбрах, че сте дошли в Лордсбърг, за да поемете някаква работа. Не я получихте, нали?

Карнахан кимна.

– По-нататък! – каза той. – Това го знаем и двамата. Е, какво искате от мен?

– Искам да ви дам работа, която ще е значително по-доходна от тази на Клейтън Кимброу. Но, разбира се, и значително по-опасна.

Дебелите устни на Карнахан се разтеглиха в усмивка.

– За мен и моите хора няма нищо, което да е достатъчно опасно –

отвърна той надут.

– Точно на това разчитах, мистър Карнахан. Иначе въобще нямаше да се обърна към вас. Става дума за сума от петдесет хиляди долара, за вас и вашите хора.

Тя не изпускате Карнахан от поглед. Неговата реакция беше достатъчно красноречива. Тя знаеше, че половината от сумата за това, което отказа Ласитър, ще накара човек като Карнахан да стане от стола.

– Как ще разпределите парите между хората си, ми е все едно.

Ройбен Карнахан преглътна.

– Петдесет хиляди ли? – попита той с дрезгав глас, като че ли не беше чул.

Тя кимна.

– Правилно сте чули, мистър Карнахан. Във всеки случай ще трябва да убиете двама души и да се погрижите една жена да не се завърне в Лордсбърг. Или по-точно: тя също трябва да умре.

Ройбен Карнахан беше възприел думите й само с подсъзнанието си. Петдесетте хиляди долара пулсираха в мозъка му като удари по наковалня.

– Няма проблеми, мадам – измърмори той.

– Не искате ли да знаете кого трябва да убиете? – попита Бриджит Кимброу подигравателно. Изведнъж у нея се появиха съмнения дали Карнахан и неговите бандити са точно кората, които стават за тази работа, но нямаше друг избор.

– Изплюйте камъчето – изръмжа шефът на бандитите.

– Мъжете са Клейтън Кимброу и Ласитър – каза тя хладно.

Ройбен Карнахан я гледеше втренчено. Беше странно, но той изобщо не беше изненадан. Би искал само да знае коя е жената.

– Добре – каза той дебнешком. – А кой ще ми гарантира, че ще платите, като ви свърша работата?

Тя извади от чантата си един кафяв плик и му го бутна през масата.

– Тук са десет хиляди долара – каза тя студено. – Остатъка ще получите, когато успешно приключите задачата си. Жената, която е предмет на третата част от споразумението ни, е дъщерята на Клейтън Кимброу. Тя е заложница в ръцете на един бандит в Джила Маунтънс. Ласитър има за задача да освободи нея и още един друг заложник. Ласитър отиде да търси хора за тази работа. Най-добре би било, ако убиете Клейтън Кимброу, преди той да се е върнал в Лордсбърг. След това трябва да минете границата, да отидете в Аризона и да чакате, докато Ласитър се появи с хората си в Джила Маунтънс, за да заловите и него. По-нататък

трябва да внимавате никой да не потегля от Лордсбърг в посока Джила Маунтънс, за да не поеме работата на Ласитър. Но не вярвам, защото след смъртта на Кимброу няма да има вече кой да я възложи.

– А дъщерята на Кимброу?

Бриджит Кимброу махна с ръка.

– Шефът на бандата даде ултиматум. Ако в срок от шест дни не получи откупа, той ще убие първата жертва. Значи само трябва да почакаме да дойде редът на Гуендолин.

Тя стана.

– Надявам се, че мога да разчитам на вас, мистър Карнахан.

– Същото бих искал да ви кажа и аз – отвърна Ройбен Карнахан, хилейки се. – Имам предвид останалите четиридесет хиляди долара.

Лека усмивка пробяга по хубавото ѝ лице.

– Може да ви дам и специална премия, ако изпълните всичко така, както си го представям, мистър Карнахан.

След тези думи тя се обърна и изчезна безшумно и плавно през друга врата.

Ройбен Карнахан гледаше след нея и облизваше дебелите си устни. Той добре разбра смисъла на думите ѝ и с усилие потискаше обземащата тялото му възбуда.

Накрая се обърна, отиде до вратата и извика хората си вътре.

– Получихме нова поръчка – каза той. – И то по-добра от тази, която би могъл да ни възложи Кимброу. Преговарях, без да правя отстъпки. Господжата ни даде даже предварителна премия. Десет хиляди долара. Е, какво ще кажете?

Той забеляза алчността в очите на другите и злорадо потри ръце.

– Как ще разделиш парите? – попита Мич Бърнс предпазливо.

Ройбен Карнахан направи величествен жест.

– Ние сме пет души – каза той. – Значи ще делим на пет. Всеки получава по две хиляди долара. Мич, ти ще делиш мангизите.

Всички го гледаха втренчено, после се спуснаха към парите, които Карнахан беше изсипал върху масата.

– Ти си дяволски щедър, шефе – измърмори дългият Джоел Уолш, когато парите вече шумоляха в ръцете му.

7.

Ласитър никога не бе могъл да понася Жилбер Коб. Гърбавият човек с шръкналите зъби представляваше съвършен образец на подлост и коварство, каквито Ласитър рядко беше срещал досега. Той с най-голямо удоволствие би извил врата на Коб, но сега имаше нужда от него.

Изглежда, антипатията беше взаимна, защото Коб категорично отече, че продава оръжие, когато Ласитър му заговори за това.

Ласитър нямаше нито желание, нито време да говори със заобикалки.

– Престани, Коб – каза той рязко. – Не съм дошъл тук да се бъркам в тъмните ти афери, а защото ми трябва една картечница и някои други неща.

Той хвърли върху тезгяха на спекуланта хилядата долара, които получи от Кимброу. Тристата долара за Бакет беше платил от собствените си пари. Щеше да си ги върне в Лордсбърг от Кимброу.

– Това съвсем не е всичко, Коб. Моя доверител не го интересува парите.

Алчността на гърбавия беше прекалено голяма и той потисна недоверието си.

– Добре, Ласитър – измърмори той. – Но ако ми погодиш някой номер, ще вдигна срещу теб всички убийци, които познавам.

Ласитър кимна. Той знаеше, че тези заплахи не са празни приказки. Коб сигурно познаваше всички убийци в Аризона.

Те отидоха в един склад и през таен отвор в пода влязоха в подземен бункер, в който имаше всичко, което би накарало сърцето на всеки мексикански революционер да се разтупти.

Ласитър реши да вземе една картечница и едно малко, останало от гражданската война оръдие. Това бяха неща, които иначе трудно биха могли да бъдат пласирани, но Ласитър познаваше клиентите на Коб, които биха могли да се възползват от това оръдие. Това бяха ловците на скалпове, които пълнеха оръдието със заряд от наклъцано олово и желязо и изтребаха с него цели индиански села, за да могат след това да смъкнат скалповете на индианците, без да ги заплашва опасност.

Жилбер Коб имаше на склад даже цял сандък от този заряд. Ласитър го купи заедно с няколко резервни пълнителя за картечницата. Той не знаеше дали зарядът ще му потрябва, но поне пък нямаше да го

получат ловците на скалпове.

Жилбер Коб потриваше ръце. Той покачи още малко цената и поиска хиляда и двеста долара. Ласитър му даде хилядата долара от Кимброу и добави още двеста от собствените си пари. Не искаше да се пазари. Кимброу имаше достатъчно пари.

Коб извика двама от своите хора и им заповяда да опаковат оръдието в сандъци и да го натоварят на една малка бричка.

– Колата получаваш безплатно – каза той, хилейки се. – Не съм и предполагал, че някога можем да стигнем до сделка.

Ласитър също не беше мислил за това. Той с нетърпение чакаше да натоварят колата му. Знаеше, че Кено Бакет го чака в кръчмата на форт Хуачука. Ако не побързаше, той щеше да се натряска и трябваше да го закара до Лордсбърг върху колата.

– Имаш ли достатъчно хора за работата, която ще вършиш? – попита весело гърбавия Коб.

Ласитър сви рамене.

– Знам един за теб, който дяволски добре се справя с картечница, а също и с оръдие – каза Коб.

Ласитър го погледна.

– Кой?

Коб се ухили и протегна ръка:

– Сто долара за съвета.

Ласитър му даде парите. И те минаваха към голямата сметка за разходите на Клейтън Кимброу.

– Казва се Каскит Бейл Дешър – каза Коб. – Сега е в Уйлкокс и няма работа. За сто долара ще откъсне косъм и от брадата на дявола.

– Каскит ли? – попита Ласитър и вдигна вежди. Каскит означава ковчег. Странно име си е избрал този човек. Как така ще се казва Каскит?

По лицето на Коб се разля широка усмивка. Горните му резци щръкнаха над долната устна. Приличаше на плъх.

– Иди в Уйлкокс и ще видиш сам, Ласитър.

Колата беше натоварена. Ласитър доведе своя кон и го завърза здраво отзад за каруцата. После подкара двата впрегнати в колата коня и излезе от двора, без да се обръща повече към Жилбер Коб. Насочи конете към кръчмата, откъдето се разнасяше гръмливият глас на Кено Бакет.

Ласитър подаде предпазливо глава, защото очакваше всеки момент да чуе шум от трошене на дърво. Само не това – мислеше той. Но за щастие в този миг Кено Бакет започна да пее.

Кено Бакет беше взел две бутилки уиски. Той все още хъркаше върху дъното на малката коча до сандъците с оръжие и муниции, когато Ласитър скочи от капрата и завърза конете пред една порутена кочина в предградието на Уйлкокс.

Ласитър се надяваше, че спирането в Уйлкокс ще си струва труда. Добре би било да разполага с човек, който умее да се справя с картечницата и оръдието. Като вземе и Орвил Мак Интайър, се събираше трупа, с която можеше да накара бандитите на Джуд Донован да разберат какво е страх.

На почукването на Ласитър в колибата не отговори никой.

Той ритна с ботуша си висящата накриво върху пантите врата, скочана от червени дъски.

В занемарената стая беше мрачно. Той почака, докато очите му привикнат към тъмнината, след това предпазливо влезе. В порутеното помещение ставаше страшно течение.

Погледът на Ласитър попадна върху един голям, продълговат черен сандък, който Стоеше по средата на стаята. Дървената му повърхност блестеше, като че ли някой я беше полирал.

Ласитър се приближи и чак сега разбра, че всъщност това е ковчег.

Той спря изненадан.

Още повече се изненада, когато капакът на ковчега изведнъж се отвори насреща му. Над големите колкото доларова монета дула на една къса пушка се хилеше гладка, добре избърсната физиономия.

Ласитър разпери ръце, за да покаже на човека, че няма лоши намерения. Сега той разбра защо човекът се наричаше Каскит. Ласитър намираше това малко зловещо, но той не беше от тези, които се подиграват с приумиците на другите.

– Жилбер Коб ми каза, че мога да ви намеря тук, Дешър – каза той.

Каскит Бейл Дешър изскочи от ковчега си. Дулата на пушката му все още бяха насочени към корема на Ласитър.

– Коб ли? Какво общо може да има човек като вас с един такъв мошеник?

Думите на Дешър допаднаха на Ласитър. Човекът веднага му стана симпатичен.

– Трябваше да купя от него оръжия за една поръчка – отвърна той.

– Ако времето ми не беше толкова малко, щях да си потърся друг търговец.

Дешър махна с ръка.

– Всички тия мошеници са един дол дренки – каза той презрително.

– Трябва да ги вдигнат във въздуха с всичките им оръжия.

– Коб ми каза, че добре се справяте с картечница и оръдие и че в момента сте без работа – каза Ласитър.

– Това копеле винаги е дяволски добре информирано – измърмори Дешър. – Е добре, без работа съм. Какво гласи предложението ви и какво ще получа?

– Петстотин долара – каза Ласитър, представи се и обясни с няколко думи в какво се състои работата.

– Ние двамата сами ли? – попита Дешър скептично.

– И още трима други. Единият се казва Сидни Блад. Другият е Орвил Мак Интайър от Таксън и Кено Бакет.

Дешър започна да се хили.

– Да сме наясно – каза той весело. – Ще трябва да изчакате какво ще каже Кено Бекет по въпроса дали ще участвам и аз.

Ласитър поклати глава.

– Има ли нещо между вас?

– Бекет не може да ме понася, а и аз него също – това е всичко – каза Дешър равнодушно. – За мен той е бясно куче, а според него аз съм смахнат, заради ковчегата.

Ласитър се засмя.

– Човек не трябва да му се сърди – той кимна към ковчегата.

– Не е ли доста неудобно винаги да мъкнете със себе си това нещо, Дешър?

– Спокойно ме наричайте Каскит, както правят всички, Ласитър. Станало ми е навик. Сигурно е малко неудобно, но тъй като така или иначе не обичам да седя в седло върху някое от тези дългокраки животни, по-приятно ми е да пътувам с кола, за мен няма голяма разлика. Затова пък ковчегът е винаги с мен, в случай че нещо ми се случи, което при моята работа не е изключено. Изпитвам ужас, като си помисля, че мога да бъда закопан в някой набързо скован сандък или само в парцалите си. Един човек има право да се надява, че поне ще бъде погребан както трябва. В никакъв случай не бих искал да се лиша от това.

Ласитър гледеше ковчегата. Черният предмет сигурно струваше цял куп пари. Беше облицован с бяла коприна. Там, където грабваше да са краката, Каскит беше застлал парче зебло.

Чудакаът бе проследил погледа на Ласитър.

– За ботушите ми е – каза той, подсмиввайки се. – Ако ги оставя пред ковчегата, Всеки веднага би разбрал, че съм вътре, нали?

Ласитър също се усмихна и му подаде ръка. Каскит Бейл Дешър,

който отдавна вече беше свалил пушката, също протегна ръка.

Орвил Мак Интайър още го нямаше, когато вечерта на третия ден Ласитър се върна в Лордсбърг доста изтощен и насочи колата с оръжието към двора на пансиона на мисис Трейнър.

Междувременно Кено Бакет вече отново яздеше сивия си грозен кон и имаше такава физиономия, сякаш току-що беше изял някой особено кисел лимон.

Когато по време на пътуването се събуди и видя, че след тях се влачи Каскит Бейл Дешър с лекия си файтон и ковчег, той веднага се сбогува с Ласитър и му каза, че ще го целуне на едно място, ако се хване да върши работа с такъв откачен човек като глупака с ковчег.

Ласитър спокойно го изслуша, но след това сложи дясната си ръка върху дръжката на ремингтъна и каза, че Бакет може да върви, където пожелае, но ако преди това върне тристата долара.

За момент Кено Бакет изглеждаше така, сякаш ще посегне разгневен към револвера, но все пак навреме се сети, че Ласитър му беше доказвал вече няколко пъти кой е по-добрият в това отношение.

Каскит наблюдаваше сцената с голям интерес. Макар че не можеше да понася Бакет, той се респектиреше от бързата му ръка, затова беше още повече учуден, че Бакет подвигна опашка пред Ласитър.

Дълбокото му уважение към Ласитър, за когото вече беше чувал някои неща, се увеличи.

Ръмжейки, Кено Бакет се беше подчинил на Ласитър. Оттогава той яздеше пред двете коли почти на миля разстояние, за да не е необходимо да понася присъствието на Каскит. Той не искаше да отседне заедно с тях в пансиона. Намери си евтин подслон на една съседна улица и каза на Ласитър, че ако някой го търси, той е в кръчмата на Дизърт, но да не изпраща Каскит да го вика, защото ще се случи нещастие.

Ласитър даде на Каскит няколко банкноти и му възложи да набави останалото снаряжение. Трябваша им още муниции, а също провизии и вода.

Ласитър изчака, докато Каскит изчезне от двора, и тогава накара прислужника на мисис Трейнър да се погрижи за конете. Той самият покри колата с оръжието с едно чергило и се качи в стаята си.

Малко по-късно се почука. Като влезе в стаята, Бес Трейнър се усмихваше.

– Банята ти е приготвена, Ласитър – каза тя нежно. Ласитър се изкъпа по-бързо от обикновено. Изпитваше вълчи глад след дългата езда, а и не само глад.

Бес Трейнър беше отлична готвачка. Ласитър трябваше да се самопринуждава да не яде прекалено много.

Бес хапна съвсем малко. Тя поглъщаше с поглед Ласитър, когато той гледаше към чинията си. В мислите си тя сигурно вече беше един час напред.

Той знаеше, че тя е вдовица от пет години и оттогава не е срещнала мъж, който да заеме празното място до нея в леглото.

Тя остави мръсните чинии и купи върху масата.

Цялото ѝ тяло трепереше, когато Ласитър отиде с нея в спалнята и я съблече. Но с нежността си Ласитър я освободи от страха и Бес Трейнър плачеше от щастие, когато в ръцете на Ласитър желанията ѝ се сбъднаха и се отпусна изтощена настрана.

8.

На Ройбен Карнахан не му беше лесно да улучи подходящия момент. Клейтън Кимброу рядко напускаше хотела, а когато излизаше, с него винаги се движеше онзи мрачен тип с черния костюм, който си отваряше очите на четири, откакто хората на Карнахан бяха успели да го хванат натясно.

Междувременно Карнахан научи също и коя е неговата работодателя. Достатъчно беше само да попита за една червенокоса, за да му отговорят веднага, че това би могла да бъде само мисис Кимброу.

Ройбен Карнахан се хилеше. Жената беше печена мадама. Да наре-ди да убият най-напред стария, а след това и заварената дъщеря, за да може да пипне наследството!

Мисълта за Бриджит Кимброу не напусна Ройбен Карнахан и през нощта, и през целия следващ ден. Обземаше го възбуда само щом си помислеше за нея. Той си представяше, че би могъл да бъде мъжът, който прахосва заедно с нея милионите на мъжа ѝ.

Само че най-напред трябваше да убие стария.

Ройбен Карнахан беше разположил на пост хората си около входа на хотела. Конете им, оседлани и снабдени с провизии и вода, бяха наблизо в един двор, чийто изход извеждаше в южна посока. След убийството на Кимброу незабавно щяха да изчезнат през границата в Аризона.

Карнахан бе убеден, че хората му ще искат да си отмъстят за това, че в бара на хотел „Каноа“ Кимброу така безцеремонно им отрязва квитанциите. Никой не би могъл да предполага, че зад това покушение стои Бриджит Кимброу. В това време се беше стъмнило.

Ройбен Карнахан знаеше, че междувременно Ласитър се е върнал в Лордсбърг, но още не е търсил Кимброу. Харпър Флин наблюдаваше пристигането на Ласитър. Той беше съобщил за чудака с ковчега и Карнахан много се смя. Щом Ласитър се занимаваше с такива типове, едва ли би могъл да представлява опасност за него и хората му.

Изведнъж Мич Бърнс му даде знак.

Мич беше застанал така, че да може да наблюдава фоайето на хотела през стъклата на вратите. Той извади пистолета си и го насочи към входа на хотела. Преддверието се осветяваше добре от два фенера.

Ройбен Карнахан, Мич Бърнс, Бен Кейзе и Харпър Флин бяха в близост до хотела само за всеки случай. Ако Джоел Уолш не го улучеше

със своя уинчестър, някой от тях трябваше да го довърши. Но това беше малко вероятно. Уолш беше точен стрелец.

Тогава в преддверието се появи Клейтън Кимброу. Проклетникът в черния костюм пак беше до него.

Ройбен Карнахан не можа да довърши мислите си. В този момент в тъмния проход, който водеше към двора с конете, изтрещя уинчестърът на Джоел Уолш.

Дъхът на Ройбен Карнахан секна. Той видя как Клейтън Кимброу се хвана за лявата страна на гърдите и се свлече.

„Точно в сърцето!“ – мислеше Карнахан победоносно.

Той искаше да се обърне и да хукне към двора, когато с крайчеца на окото си видя, как другият мъж изскочи напред с грамаден скок. Револверът му бълваше огнени езици.

Една фигура пристъпваше, олюлявайки се, зад ъгъла на една къща от другата страна на улицата.

Карнахан проклинаше сподавено. Той позна Харпър Флин. Младежът се беше държал лекомислено.

Бърнс и Кейзе вече ги нямаше. Предварително бяха решили, че никой няма да се грижи за другия, ако някой от тях бъде заловен. По-късно, като свършат останалата работа, щяха да го измъкнат.

Ройбен Карнахан хукна към двора.

Мич Бърнс, Джоел Уолш и Бен Кейзе вече бяха на седлата.

Бърнс държеше юздите на Карнахановия пъстър кон. С един скок Ройбен Карнахан се намери на седлото.

– Какво стана с Хари? – извика Джоел Уолш.

– Хванаха го! – отвърна Карнахан запъхтян. – Да се махаме оттук, преди да са се нахвърлили върху нас.

Те пришпориха животните и се втурнаха към границата.

Стресна ги шумът в сградата и един ръмжащ глас.

Бес Трейнър изплашено погледна Ласитър. Той скочи от леглото и бързо се облече.

– Това е Джеймс Т. Бейли – каза той. – Никой друг няма толкова неприятен глас. Сигурно се е случило нещо.

– Ще заминеш ли, Ласитър? – попита тихо тя.

– Възможно е, Бес. Но най-късно след десет дни ще се върна. Тогава ще си взема една седмица отпуска заради теб, обещавам ти, Бес.

Тъкмо си беше сложил колана, когато на вратата силно се почука.

– По дяволите, Ласитър, вътре ли сте? – извика Бейли. Ласитър хърли поглед назад към леглото и видя, че Бес Трейнър беше пребледняла.

Явно тя се страхуваше за доброто си име в града. Ласитър се закле да даде на Бейли да разбере, че бял ден няма да види в живота си, ако изпусне дори само една дума, че след пет години Бес Трейнър за първи път беше проявила слабост.

Той така рязко отвори вратата, че тя се удари в главата на Бейли и адвокатът изгуби пенснето си. Още преди Бейли да се съвземе от уплахата си и да успее да хвърли поглед в спалнята на Бес Трейнър, Ласитър вече беше затворил вратата. Той се огледа, вдигна пенснето на Бейли и го подаде на адвоката.

– Ако не е нещо важно, Бейли, ще ви откъсна ушите – изръмжа той. Бейли пухтеше.

– Някой застреля мистър Кимброу!

Това вече беше истински шамар. В първия момент Ласитър се стъписа.

– Кой е този някой? – попита той дрезгаво.

– Петима бандити, които вчера следобед се появиха тук и искаха да получат от Кимброу поръчката, за която той нае вас, Ласитър. Бяха доста разявени, когато Кимброу ги изхвърли. Затова сега му пуснаха един куршум.

– Мъртъв ли е Кимброу?

Преди да отговори, Бейли се огледа на всички страни.

– Да – прошенна той. – Изстрел в сърцето. Но за другите е жив. Докторът е при него, за да си мислят хората, че се бори за живота му.

– Блад не беше ли с него?

– Беше. Той хвана единия от типовете. Един блед младеж, който обаче не иска да говори. И той сигурно няма да оживее.

Ласитър хвана Бейли за ръката.

– Хайде, Бейли, да вървим при Блад и Кимброу. Знаете какво означава смъртта на Кимброу за заложниците му.

Бейли преглътна и кимна енергично.

– Ако Джуд Донован научи това, от яд ще убие заложниците на място, защото ще предположи, че няма да може вече да си получи парите.

Точно така беше. За да се освободят заложниците, сега трябваше да се бърза. Смъртта на Кимброу не можеше да се пази в тайна дълго време. Ласитър проклинаше бандитите, които с примитивния си акт на отмъщение бяха изложили на смъртна опасност живота на двама невинни.

Когато Ласитър влезе при Сидни Блад, младият бандит вече беше умрял.

Щом Ласитър чу името на Ройбен Карнахан, се вбеси. Той самият вече се беше срещал веднъж с вонящия койот и почти се спречка с него преди няколко години, когато Сидни Блад и агентите на Уелс Фарго бяха по петите му. Кимброу беше назовал пред Карнахан името на Ласитър и сега той беше сигурен, че в следващите дни ще се озове някъде лице в лице с опасния бандит. Дано поне е след като свърши работата си в Уулфс Хоул.

– Вчера тук беше един пратеник на Донован – каза Сидни Блад, след което Ласитър се отдалечи от трупа на младия бандит. – Постави нов ултиматум. В срок от три дни, считано от днес, иска да има откупа на масата пред себе си или ще убие помощник-шерифа Джим Харууд.

Ласитър не беше изненадан. Не очакваше друго от лудия бос на бандитите. Това означаваше, че адски трябва да бързат.

– Трябва веднага да тръгвате, Ласитър! – каза Джеймс Т. Бейли. – Не бива да губите и минута повече!

– При изгрев слънце, не по-рано! – отвърна Ласитър хладно. – Имам още някои неща за уреждане.

Без да обръща внимание на джафкация Джеймс Т. Бейли, той кимна на Сидни Блад, каза му, че при изгрев слънце трябва да е зад пансиона на мисис Трейнър заедно с коня си и излезе.

Проклинаше факта, че Орвил Мак Интайър не е дошъл.

Сигурно шотландецът е бил възпрепятстван. Ласитър знаеше, че иначе на него може да се разчита стопроцентово.

Не можем да го чакаме, мислеше той гневно.

Животът на двамата заложници висеше на косъм. В това отношение Джеймс Т. Бейли имаше право.

Значи трябваше да замине само с четирима души. Ласитър се надяваше, че ще успее да обедини Сидни Блад и странния Каскит Бейл Дешър с Кено Бакет. В краен случай ще му тикна ремингтъна си под носа, мислеше той решително.

В пансиона той измъкна Каскит от леглото, т.е. от ковчега, и му поръча да приготви всичко необходимо за тръгване в ранните утринни часове. Той самият отиде да доведе Кено Бакет. Надяваше се, че няма да намери лудия каубой пиан до козирката някъде в сламата.

Ласитър знаеше, че ще си има неприятости, но и през ум не му беше минавало, че Кено Бакет ще се държи като луд.

Огромният мъж стоеше по средата на двора зад пансиона на Бес Трейнър със силно зачервено лице и крещеше.

– В какво ме забърка, Ласитър, ти трижди проклето копеле! Я ги

погледни! Един побъркан, който се мъкне насам-натам със собствения си ковчег! И един проклет кръволок на Уелс Фарго! Знаеш, че не понасям до смърт такива типове! Няма да дойда, Ласитър! По-скоро ще ви застрелям всичките!

Ласитър не изпускаше от поглед Каскит Дешър и Сидни Блад.

Блад беше бесен. Дясната му ръка се намираще съвсем близо до дръжката на револвера. Изглеждаше решен на всяка следваща обίδα да отговори с куршум.

Каскит Бейл Дешър пък седеше равнодушен. Ласитър знаеше, че под широкото си яке той държи в ръка готова за стрелба късата си пушка.

– Не откачай пак, Бакет – каза Каскит хладно.

В мозъка на Бакет нещо прещрака. Изведнъж той извади тежкия си колт и изрева:

– Ще те убия, Каскит!

Каскит само се усмихна.

– Тогава Ласитър ще има двама души по-малко – каза той невъзможно. Изведнъж двете големи дула на пушката му се насочиха срещу Бакет.

– Бъди разумен, Кено – намеси се Ласитър. Наистина имаме по-важна работа, отколкото да се държим тук един друг за гърлата.

Горящият поглед на Бакет се местеше от единия към другия. В малките му светли очи проблясваха пламъчета. Ласитър облиза устни. По дяволите, той наистина откачи, мислеше той разтревожен. Видя, че Блад беше хванал дръжката на своя револвер.

– Всички сте срещу мен! – задъхваше се Бакет. – Е, добре, започвайте тогава! Мога да изляза и срещу трима ви!

Ласитър видя блясъка в малките очички на Кено Бакет. Ръката му посегна към ремингтъна, но в този момент в двора изплющя изстрел. Колтът на Кено Бакет се завъртя във въздуха и падна в праха до черния лъскав ковчег на Каскит Бейл Дешър.

Кено Бакет стоеше като препариран. След това, както и другите, той погледна към входа на двора, където върху капрата на лека конска кола седеше един сух мъж, а върху коленете му беше оръжието, от чиято цев все още излизаха спирали от барутен дим.

Ласитър си отдъхна.

Вече не разчиташе, че Орвил Мак Интайър ще пристигне навреме от Таксън.

Мак Интайър насочи конете към мъжете. След това скочи от

капрата. Изглеждаше още по-отслабнал, откакто Ласитър го бе видял за последен път. Панталонът и якето му висяха на него, като че ли бяха навлечени върху дръжка на метла. Кльошавият шотландец се ухили на Кено Бакет.

– Все още ли ти хлопа дъската? – попита той с дрезгавия си глас. – Мислех, че междуременно си отишъл на доктор и си се оперирал, Кено.

Ласитър беше изненадан не само от това, че Орвил Мак Интайър и Кено Бакет се познаваха, но и че Кено Бакет не се ядоса на думите му.

Мак Интайър протегна на Ласитър кокалестата си ръка.

– Радвам се да те видя отново, Ласитър – каза той и кимна с глава към каруцата. – Донесох го. Какво смяташ да правиш с него?

– За това ще говорим по-късно, Орвил – отвърна Ласитър. Той посочи към Каскит Бейл Дешър. – Това е Каскит. Ковчегът е негов трик. Държи винаги да е близо до него. Това да не те смущава.

Мак Интайър подаде ръка на Каскит.

– Явно познаваш Кено – продължи Ласитър. – А това е Сидни Блад. Петимата заминаваме за Джила Маунтънс. Сигурно вече си чул за бандитската шайка на Джуд Донован. Донован е задържал една жена и един мъж, които трябва да освободим. Подробностите ще обсъдим по пътя. Каскит, прехвърли ковчега си върху колата на Мак Интайър. Кено, помогни му при претоварването. Блад, ти ще се грижиш за конете.

– Какво ще правим с Бакет? – попита Сидни Блад.

– Ще язди с нас. Не мисли за обидните му думи. Не е съвсем наред с главата, но като боец е незаменим. Когато се започне, напълно можем да разчитаме на него.

Сидни Блад се съмняваше в това. Ласитър го прочете в очите му. Разбираше агента на Уелс Фарго. Не беше лесно да се погодиш с някой, който така открито ти демонстрира своята омраза и презрение.

През задната врата на пансиона на Бес Трейнър излезе адвокатът Джеймс Т. Бейли.

Бейли беше почервенял от яд. Пенснето трепереше върху носа му.

– По дяволите, Ласитър, не сте ли тръгнали още? – изджафка той. – Много добре знаете, че нямате кой знае колко време! Джуд Донован е достатъчно луд, за да изпълни заплахите си и да застреля Харууд.

– Махайте се, Бейли – каза Ласитър студено. – Само пречите тук.

Джеймс Т. Бейли жестикулираше с мършавите си ръце, напълно убеден в своята важност.

– Сега, когато мистър Кимброу е убит, вие работите за мисис

Бриджит Кимброу, Ласитър. Тя иска да говори с вас още веднъж преди тръгването.

– Мисля, че трябва да побързам, Бейли! – отвърна Ласитър. – Кажете на мисис Кимброу, че може да говори с мен, като се върна с Гуендолин Кимброу и Джим Харууд от Уулфс Хоул.

След тези думи Ласитър се обърна и се канеше да тръгне към колата, за да помогне на Мак Интайър и Кено Бакет, но се спря.

Мислеше за изминалата вечер, когато Клейтън Кимброу беше убит от един бандит на име Ройбен Карнахан. Досега и той като другите смяташе, че Карнахан е искал да си отмъсти на Кимброу, понеже той не искал да му възложи работата на Ласитър и го беше изхвърлил.

Но сега всичко изглеждаше по-различно. Поне за Ласитър. Нямаше ли пръст в тази мръсна игра Бриджит Кимброу? Не беше ли се съюзила с Ройбен Карнахан, за да осъществи престъпния си план?

Ласитър вече беше убеден в това.

След убийството Ройбен Карнахан беше изчезнал с хората си зад граница в Аризона. Това можеше да означава само че типовете ще се опитат по поръчка на Бриджит Кимброу да объркат плановете на Ласитър.

Гняв обзе Ласитър. С най-голямо удоволствие би направил още едно посещение на Бриджит Кимброу, но наистина нямаше никакво време повече.

Сивата ивица на хоризонта откъм изток ставаше все по-широка. Тръбваше да тръгват, ако искаха да изминат първата част от разстоянието до Джила Ривър.

Сидни Блад вече беше приготвил черния си кон за тръгане до изхода на двора.

Ласитър още веднъж проверяваше дали двата коня са добре впрегнати в колата, а после даде знак за тръгане на Орвил Мак Интайър и Каскит Бейл Дешър, които седяха на капрата. Самият той се метна върху седлото на своя Груло, който през последните три дни си беше отпочинал добре.

Бес Трейнър стоеше на прозореца и тайно му махаше с ръка.

Ласитър се усмихна. Той се зарече да съдържи обещанието, което й беше дал. След дяволски трудната работа би останал при нея една седмица да наваксат всичко, което тя бе пропуснала през последните пет години след смъртта на мъжа си.

Бриджит Кимброу беше нервна. Тя не можа да издържи повече в

обкръжението на хотела и слезе в бара да пие нещо.

Мислите й непрекъснато бяха заети с Ласитър. Гневът й стана безмерен. Тя му се отдаде, а той въпреки това с хладна усмивка беше отхвърлил предложението й да живее в охолство с нея.

Най-лошото беше, че Ласитър събуди у нея чувства, които досега, й бяха непознати. Би могла да го обича повече, отколкото един мъж някога е бил обичан от жена. А той я отблъсна.

Тя изпи чашата с брендите на един дъх. В огледалото зад тезгяха видя, че в бара влязоха двама мъже. Бяха облечени като ездачи на дълги разстояния. Револютите висяха на бедрата им. Единият от тях беше висок и широкоплещест. Имаше ъгловато лице, загрозено от червен белег.

Другият беше нисък със слабо кокалесто тяло.

Този с белега я изгледа, след като се запозна с обстановката наоколо. После се приближи до нея на бара.

Бриджит Кимброу нямаше настроение да се занимава с мъже. Тя бутна чашата си към бармана и му даде знак да я напълни отново.

– Мисис Бриджит Кимброу? – попита мъжът до нея с груб глас.

Тя обърна глава към него.

– Познаваме ли се, мистър?

По усмихнатото лице на мъжа не трепна нито един мускул.

– Все още не – отвърна той. – Идвам от Феникс, Аризона. Чух от шерифа, че мъжът ви вчера е бил застрелян от засада. Затова искам да говоря с вас.

– Кой сте вие?

– Смайли Мак Кол – каза мъжът. Широкият белег, минаващ през левия ъгъл на устата му, стана яркочервен. Това му придаваше такъв израз, сякаш непрекъснато се усмихваше. Сигурно оттам идваше и прякорът му: Смайли – Засменият. – Аз работя за мистър Брукинг Мълрой.

– Не го познавам – каза Бриджит Кимброу хладно. Мак Кол въпросително вдигна вежди.

– Вашият мъж не ви ли е посветил в сделките си?

– Това не ви засяга!

– Лъжете се. Във всеки случай това в известна степен засяга мистър Мълрой, защото гой е съдружник на Клейтън Кимброу. Мистър Мълрой притежава четиридесет процента от фермата Кимброу. Аз съм в Лордсбърг по поръчение на мистър Мълрой.

Зелените очи на жената се разшириха.

Клейтън Кимброу действително не я беше посветил в сделките си. Тя въобще не знаеше, че той е имал негласен съдружник.

– Е, и? Какво искате от мен?

– Шерифът премълча доста неща. Смяташе, че трябва да се обърне към вас. Мистър Мълрой е обезпокоен. Той е чул за отвлечането на Гуендолин Кимброу и се опасява, че мистър Кимброу би се разорил само и само да спаси живота на дъщеря си.

Жената дебнеше пратеника с поглед.

Какво ли означава думите му? Беше ли заинтересован този мистър Мълрой също, както и тя, от това Гуен Кимброу да не излезе жива от пленничеството си.

– И какво гласи вашето поръчение? – попита тя с плътен глас.

– Мистър Мълрой изпрати мен и Чък Мейсън да помогнем на мистър Кимброу да върне дъщеричката си, без да разорява фермата.

Бриджит Кимброу сви рамене.

– Идвате твърде късно каза тя. – Вчера сутринта някой вече тръгна със сто хиляди долара откуп за Уулфс Хоул.

Сивите очи на мистър Мак Кол гледаха студено и пронизващо.

– Кой? – попита той само.

– Името му е Ласитър – по изражението му Бриджит Кимброу забеляза, че той вече е чувал това име, защото Мак Кол преглътна, като че ли му бе преседнало, и трябваше да минат няколко секунди, за да преодолее изненадата си. След това кимна и се обърна. Тя го хвана за ръката.

– Какво ще предприемете, мистър Мак Кол?

– Аз също ще се отправя към Уулфс Хоул, за да представям интересите на мистър Мълрой.

За момент тя се поколеба. После дрезгаво каза:

– Вземете ме с вас, мистър Мак Кол.

Той я гледаше замислено.

Тя предполагаше какви мисли минават през главата му. Беше сигурна във влиянието си върху мъжете. Не един мъж ѝ е казвал, че е красавица. А и Клейтън Кимброу сигурно не се бе оженил за нея заради благородния ѝ характер. Една хубава жена като Бриджит Кимброу човек можеше да използва като украшение. А ако към това се прибавят и изгледите чрез една такава жена да се добере до богатство, никой мъж не би могъл да устои. В това жената беше уверена.

– Добре – каза Смайли Мак Кол. – Щом можете да издържите на продължителна езда, аз нямам нищо против да придружите мен и Мейсън.

9.

Конете бяха изтощени. Особено двата, които трябваше да теглят колата. Товарът беше доста тежък и Ласитър се питаше дали конете ще могат да изминат пътя през планините за времето, което предвиждаше.

За животните се грижеше Сидни Блад.

Ласитър и другите трима мъже стояха до колата.

Орвил Мак Интайър беше свалил платнището.

Каскит Дешър и Кено Бакет оглеждаха големия плетен кош. Нямаха никаква представа, какво трябва да правят с това, което беше донесъл Орвил Мак Интайър от Таксън.

Хилейки се, Мак Интайър се качи на колата и извади своя странен апарат от сандъка, в който можеха да се съберат прави четири човека.

– Да видим дали не му е станало нещо от праха – измърмори той и развъртя няколко крана. Изведнъж във въздуха се разнесе миризма на петрол и Кено Бакет разкриви лице от отвращение. Явно имаше доста чувствителен нос.

Ласитър драсна клечка кибрит и каза на другите:

– Дръпнете се настрана.

След гова поднесе малкото пламъче над апарата, а когато лумна пламък, дълъг колкото ръка, Кено Бакет падна от уплаха. Мак Интайър завъртя едно колелце и той стана още по-голям. Гъст дим изпълни въздуха. После Мак Интайър завъртя образно колелото и пламъкът се скри.

– Всичко наред ли е? – попита Ласитър.

Орвил Мак Интайър кимна, погледна към Кено Бакет, хилейки се, и каза:

– Това направо му подкоси краката.

Бакет се изправи ядосан и изтупа праха от широките сиви панталони, които беше завързал на кръста си с връв.

– Какъв е тоя цирк? – изсумтя той. – Или искате да се домъкнат апачите.

– Все още е достатъчно светло, че да се види пламъкът отдалече от върна Ласитър. – Трябваше да изпробваме горелката, за да не засече в решаващия момент.

– Горелка? – попита заинтересован Каскит. Ласитър кимна и посочи към коша.

Мак Интайър е донесъл балон каза той. – Може би ще ни потрябва

за бягство.

Кено Бакет поклати глава.

– В такава нещo и десет коня не могат да ме вкарат – каза той.

Ласитър не отговори нищо. Нямахше и намерение да качва Бакет и другите в балона. И бездруго беше достатъчно тясно за заложниците и Орвил Мак Интайър. Сидни Блад се върна от конете. Ласитър видя как лицето на Кено Бакет се разкриви. Явно още не беше свикнал с мисълта, че ще трябва да работи заедно с агента на Уелс Фарго.

– Конете са доста уморени, Ласитър – каза Блад. – Просто товарът, който трябва да теглят, е много тежък. Не вярвам, че утре вечер все още ще могат да стоят на краката си, ако продължим в това темпо.

– Не можем да намалим темпото, Блад – отвърна Ласитър. – Знаете какъв е ултиматумът на Донован.

– Тогава ще трябва да намалим товара – каза Блад.

– Хей – каза Каскит Дешър и се приближи. – Струва ми се, че става дума за мен. Мога само да добавя, че оставам при ковчегата си. Ако го свалите от колата и аз оставам с него!

Ласитър гледаше сандъците, в които се намираха картечницата и оръдието. Дървото сигурно доста тежеше.

– Разопакувайте оръжието – каза той на Каскит и Кено Бакет. – Каскит, вие тъкмо ще можете да огледате картечницата и да проверите как работи.

Дешър го погледна косо.

– Не я ли изпробвахте при Коб?

– Че как? Нали щяхме да съберем всички ченгета от форт Хуачука?

– Тогава стискайте палци това нещo въобще да проработи.

Заедно вдигнаха сандъците. Каскит сглоби картечницата. Направи го за секунди. Знаеше мястото на всяка част.

След това завъртя ръчката. Металическо прещракване проряза тишината.

– Имал си късмет, Ласитър – каза Каскит ухилен. – Коб е свиня. С него човек винаги трябва да си има едно наум.

Ласитър също се усмихна.

– Коб сигурно е знаел, че и с мен трябва да си има едно наум. Може би затова не ме е измамил.

Каскит Дешър се опасяваше за оръдието, но и то беше в ред.

– Ако оставим сандъците, ще намалим малко от теглото – забеляза Кено Бакет. – Но какво ще стане, когато речем да минем през клисурата? Те веднага ще видят оръжията, като претърсват колата. Не можем да

ги скрием в пазвите, я?

– Ще ги закрепим под колата – каза Мак Интайър. – Дъното ѝ е високо. Само трябва да внимаваме момчетата на Донован при прохода да не проверяват прекалено подробно.

Ласитър кимна и погледна към Сидни Блад, който се беше покатерил на един склон и оглеждаше околността с бинокъл.

Изведнъж той трепна, обърна се и махна с ръка на Ласитър.

Ласитър веднага тръгна към него. Блад сигурно бе открил нещо. Намираха се в територията на апачите, където имаше няколко малки, обикалящи наоколо банди, които не биха се отказали от възможността да избият няколко бледолики, особено пък ако имаха оръжия, както хората на Ласитър.

Задъхан, Ласитър се изкачи на хълма.

Блад му подаде бинокъла и посочи на север.

– Един ездач – каза той. – Идва от североизток. Вероятно от Силвър Сити. Ако не се лъжа, целта му е Уулфс Хоул.

Ласитър стисна устни. Дали не подцени Джуд Донован? Ако босът на бандитите беше изпратил някой от хората си в Силвър Сити да наблюдава мнимото нападение на Ласитър върху Минната банка, в Уулфс Хоул щяха да влязат направо в устата на вълка.

С няколко думи Ласитър разказа с какъв трик е смятал да промъкне хората си през клисурата в Уулфс Хоул.

– Хей – каза Сидни Блад, – за това ти е необходима плячка.

Ласитър само погледна човека на Уелс Фарго. Блад отмести погледа си. После бавно поклати глава.

– Нищо няма да излезе от това, Ласитър – измърмори той. – Ако отида в Уулфс Хоул без откупа, Донован ще ме изправи до Харууд и ще ни разстреля двамата.

– Не и ако твърдиш, че парите са били у теб, но си ги скрил някъде в Уулфс Хоул. По този начин ще го подмамиш, че ще му кажеш къде е скривалището, когато той пусне Харууд и Гуен Кимброу.

Блад шумно въздъхна.

– Той никога няма да се хване на тази въдица, Ласитър.

– И аз не вярвам, но това ще го накара да се замисли. Може би ще накара хората си да търсят парите. Докато не ги намерят, той няма да разстреля нито теб, нито Харууд. Тогава аз вече ще съм в Уулфс Хоул и ще го вкарам в ада.

Недоверие се четеше в очите на Блад. Но после той кимна в знак на съгласие. Знаеше, че Ласитър никога не би могъл да влезе в Уулфс Хоул

без парите.

– Добре – каза той. – Давам ти парите. Ще тръгна веднага и ще хвана онзи там. Ако Донован се усъмни защо неговият човек не се е върнал в Уулфс Хоул преди теб, кажи му, че шерифът в Силвър Сити е застрелял един непознат.

Те се спуснаха обратно по хълма и тръгнаха към конете си. Блад откопча от седлото натъпканите торби и ги подаде на Ласитър.

Ласитър се усмихна.

– Имаме късмет, че Кимброу даде парите, преди да умре. От мисис Бриджит Кимброу нямаше да ги получим никога.

Сидни Блад безмълвно оседла врания си кон.

Другите го гледаха изненадани, когато той скочи върху седлото и се понесе.

Ласитър гледа след него известно време. Надяваше се, че Блад ще успее да залови бандита. Иначе Уулфс Хоул щеше да се превърне в смъртоносна клопка за тях.

За момент си спомни и за Ройбен Карнахан и въшливите му типове. Ако Карнахан работи за Бриджит, спокойно щеше да чака да види дали Ласитър ще успее да изведе заложниците от Уулфс Хоул. Чак тогава щеше да предприеме нещо, за да спечели премията си.

Ласитър отиде при дутите. Намести торбите със стоте хиляди долара върху колата и обясни на мъжете защо Блад е заминал.

10.

Тропотът на конски копита и скърцането на колата бяха единственият шум, който се чуваше по Мейн Стрийт на Уулфс Хоул.

Най-отпред яздеше Ласитър.

В клисурата нямаха затруднения. Наистина стражите се бяха учудили, че Ласитър и хората му се появяваха с кола, но Ласитър им даде необходимото обяснение. Той твърдеше, че колата, върху която имаше един голям странен кош и ковчег, са взели от един човек малко преди Уулфс Крик Джордж, който изчезнал по посока на Уулфс Крик. След като стражите провериха торбите и видяха големите вързопи с долари, вече не намериха за необходимо да претърсват колата по-щателно. Така картечницата и оръдието под високото дъно на колата останаха неразкрити.

Тази сутрин в Уулфс Хоул беше още по-тихо, откакто Ласитър го видя за първи път.

Все пак го полазваха тръпки. Под периферията на каубойската шапка погледът му се плъзгаше по запустелите къщи. Изведнъж се сепна.

В отворената врата на един обор видя сянка.

Като се вгледа по-добре, дъхът му спря.

На вратата висеше един мъж.

Ръцете му бяха завързани за горната напречна греда, а краката – за страничните греди.

Черното облекло, което носеше човекът, не оставяше никакви съмнения относно неговата самоличност.

Завързаният беше Сидни Блад.

Ласитър здраво стисна устни. Блад с право се беше опасявал. Джуд Донован сигурно е бил бесен, когато Блад не му е дал откупа.

Изглеждаше така, сякаш освен помощник шерифа Джим Харууд за назидание той искаше да убие и Блад.

Едва забележимо Ласитър насочи Груло към лявата страна на улицата, така че да може да мине съвсем близо покрай Блад. Агентът на Уелс Фарго леко се помръдна. Ласитър видя, че очите му са отворени. Беше ли хванал Блад бандита, когото бяха забелязали в късния следобед на предишния ден?

Ласитър трябваше да знае. Погледът му се плъзна към кръчмата Емпайър, която се намираще на около петдесет ярда, но и там нищо не

помръдваше.

Точно пред Блад Ласитър дръпна юздите на Груло.

Агентът на Уелс Фарго беше блед, а лицето му – в подутини. Сигурно са го пребили от бой.

– Хвана ли онзи тип? – прошепна Ласитър.

Гласът на Блад беше пресипнал. Ласитър с мъка разбираше какво казва той.

– Да. Беше един дангалак с гърбав нос и белег на челото. Бъди внимателен, Ласитър! От Донован може да се очаква всичко!

Ласитър много искаше да разбере какво се беше случило от пристигането на Блад до сега, но не биваше да стои дълго при него. Събра слюнка и се изплю съвсем близо покрай лицето на Блад. В очите на Сидни Блад блесна гняв, но после разбра, че така трябва.

Ласитър продължи ездата си към кръчмата Емпайър. Хвърли поглед назад към Бакет, Дешър и Мак Интайър. Лицата им бяха напрегнати. Знаеха, че са посред ада.

Три минути по-късно Ласитър завързваше Груло пред кръчмата. До него от седлото на грозния си сив кон се смъкна Кено Бакет.

Ласитър отиде до колата.

– Ти ще влезеш с мен, Каскит – каза той тихо. – Орвил, ти продължи с колата нататък и пригответи всичко за балона. – С няколко думи той описа на Мак Интайър пътя до къщата, където беше пренощувал последния път. – Зад къщата има един полусрутен обор. Там можеш да скриеш балона. – Той не дочака кимването на Мак Интайър, а взе двете пълни торби.

Каскит Дешър слезе от капрата на колата и Мак Интайър подкара колата.

Вратата на кръчмата се отвори с трясък.

Ласитър не се изненада, когато оттам излязоха близнаците Ларкин. Ръцете им бяха върху дръжките на револверите.

С един скок Ласитър се озова в предверието и се ухили предизвикателно.

– Тук ли е Донован? – попита той.

Трей Ларкин гледаше втренчено пълните торби. После даде знак на брат си и се отместиха от входа на кръчмата.

Ласитър мина между тях. Зад тезгяха беше прислужникът с ръце, мушнати отдолу, и Ласитър знаеше, че той държи пушка за сачми.

На една от масите седеше Донован, а зад него стоеше Шийна Ларкин, сложила ръце върху раменете му. Тя отбягна погледа на Ласитър и

той разбра, че междувременно явно се бяха сдобрили.

На стената до вратата към игралната зала се бяха облегли двама мрачни каяци.

Ласитър тръгна към Донован, чиито студени сиви очи изразяваха дълбоко недоверие.

Входната врата на кръчмата се затвори с глух звук. С угълчетата на очите си Ласитър забеляза как братята Ларкин застанаха на пост пред нея.

Студени тръпки побиха Ласитър. Беше ли решил Донован да действа направо? Имаха ли неговите хора заповед да го застрелят, щом парите попаднат в ръцете му?

Ласитър нямаше избор. Пусна торбите на масата пред Донован.

Трей Ларкин наруши тишината в кръчмата.

– Той разговаря с Гузман, Джуд. – Гняв блесна в очите на Донован.

– Гузман ли! Кой е той? – попита Ласитър.

– Ти проклет кучи сине! – изсъска Донован. – Нали го видя да види там пред вратата на обора.

Ласитър тихо се засмя.

– Това не е Гузман. Това е Сидни Блад и работи за Уелс Фарго. Сигурно е бил по следите ми. Последния път исках да го пречукам, но тогава той си подви опашката и изчезна навреме. Трябваше да го обесиш, Донован. С това щеше да ми направиш голяма услуга.

Погледът на Донован мина покрай Ласитър към Трей Ларкин. Той сви рамене и каза:

– Изглеждаше така, като че ли Ласитър го заплю.

Глътнаха въдицата. Напрежението на Ласитър малко спадна. Той отвори една от двете торби. Върху масата се изсипаха пачки долари.

– Заслужаваше си, Донован! – каза той. – Мисля, че са около сто хиляди долара!

Донован бегло погледна към парите.

– Нямаше ли проблеми в Силвър Сити? – попита той дрезгаво. Недоверието му не можеше да бъде преодоляно. Вероятно си мислеше за човека, когото беше изпратил в Силвър Сити, а още не се беше върнал.

– Не си заслужава да се говори за това – отвърна невъзмутимо Ласитър. – Имаше малко стрелба. Шерифите заловиха един мъж, който нямаше нищо общо с нападението. Момчето беше прекалено любопитно.

Очите на Донован проблеснаха.

– Как изглеждаше човекът?

Ласитър сви рамене.

– Не го видях много добре. Имаше прекалено голям нос и белег на челото.

Донован размени с Трей кратък поглед.

След това протегна ръце към парите.

Ласитър погледна Шийна Ларкин. Хубавото ѝ лице беше зачервено. Изглежда усещаше, че нещо с Ласитър не беше наред. Защо не ѝ беше казал последния път, че този Гузман се казва Сидни Блад? Но тя нямаше да каже нищо, защото така щеше да признае, че между нея и Ласитър е имало нещо.

– Разпределил ли си точно парите? – попита Донован с дрезгав глас.

– Можем да ги преброим – отвърна Ласитър.

Донован поклати глава. Притегли съм себе си торбата, която все още беше затворена, и стана.

В този момент Ласитър вече беше наясно.

Джуд Донован нямаше намерение да го остави да си върви с другата половина от плячката.

Шефът на бандитите и Шийна Ларкин изчезнаха в игралната зала. Ласитър се питаше какво е станало с Гуен Кимброу. Надяваше се, че тя все още е жива. По някаква причина Донован ѝ се беше наситил.

Натъпка пачките долари обратно в торбата, кимна на Каскит Дешър и Кено Бакет и тръгна към изхода.

Близнаците Ларкин го пропуснаха.

Ласитър, Бакет и Дешър крачеха мълчаливо нагоре по Мейн Стрийт покрай Сидни Блад, без да го погледнат.

Знаеха, че ги наблюдават от Емпайър.

Чак след като завиха зад ъгъла, Каскит Дешър каза дрезгаво:

– Това копеле никога няма да ни остави да се измъкнем оттук невредими.

11.

През целия ден Кено Бакет беше неудържим. За щастие този път се владееше и не изпи толкова много, че да вдига врява.

По-късно Ласитър се радваше, че Бакет беше отишъл в кръчмата. Успя да разбере къде са Гуен Кимброу и Джим Харууд.

От другата страна на Емпайър имаше едно стълбище, което водеше към обора.

Мак Интайър и Каскит Дешър работиха през целия ден. Сега вече привършваха с приготовленията за бягството. Оставаше само Мак Интайър да напълни балона с топъл въздух.

Каскит Дешър вкара колата в обора, където Мак Интайър подготвяше балона. Картечницата стоеше неподвижно закрепена върху капрата, а оръдието Дешър бе завързал здраво с въжета.

Оборът беше идеалното място за балона, защото покривът въобще не съществуваше повече.

Ласитър неотлъчно дебнеше около къщата и обора. Не се доверяваше на Ларкинови. Питаше се защо още не се бяха появили да видят какво правят Ласитър и хората му в малката къща, а може би чакаха тъмнината.

В тясната долина, в която се намираще бандитското гнездо, смрачаването траеше много кратко време. Тъй като около Емпайър светеха само няколко къщи, а къщата на Ласитър беше на края на града, бързо стана тъмно като в рог.

Ласитър се изнерви. Не му се чакаше повече. Отиде в обора и даде знак на Мак Интайър да започва.

Мак Интайър запали огън, за да напълни балона с топъл въздух. Не биваше да използва горелката, защото шумът ѝ щеше да събуди и най-дълбоко заспалите в Уулфс Хоул.

Каскит Дешър и Кено Бакет издърпаха колата от обора. Доведоха конете и ги впрегнаха.

– Впрегни Уолч и моя Груло, Кено – каза Ласитър тихо. Аз ще огледам още веднъж улицата, преди да тръгнем.

Кено Бакет кимна.

Ласитър притича през двора. Промъкна се безшумно покрай малката къща дотолкова, че да може да хвърли поглед към Мейн Стрийт.

Емпайър беше на около петдесет ярда. Всички прозорци светеха.

Също и тези на горния етаж.

Ласитър се опита да види висящия на вратата на обора Сидни Блад, но не го забеляза. Отказа се от мисълта да освободи най-напред него, а след това заложниците. Рискът да бъде разкрит от хората на Донован беше прекалено голям. Трябваше да се заеме с Блад едва когато Гуен Кимброу и Джим Харууд са на сигурно място.

Искаше да се обърне и да се върне към обора, когато в тъмнината забеляза движението на сянка до стената на къщата. Тогава видя очертаванията на двама мъже. Веднага се сети, че това са близнаците Ларкин. Без съмнение имаха намерение да огледат къщата, в която се бяха подслонили Ласитър и хората му.

Ласитър изчака, докато те изчезнаха зад ъгъла на къщата. После изтича и обиколи къщата от другата страна. Сигурно Ларкинови мислеха, че той и хората му са в къщата. Стигна до двора, където стоеше запретнатата кола. Между дъските на обора се виждаше светлина от огън. Ласитър прехапа устни, като видя, че част от балона вече се показваше над стените на обора.

Кено Бакет и Каскит Дешър го видяха. Те стояха зад колата. Дешър разбра предупредителния знак на Ласитър и издърпа Бакет в прикритието на конете. В къщата се чуваше шум от чупене на дърво.

Ларкинови сигурно вече се бяха приближили до вратата.

С няколко крачки Ласитър се озова до вратата на двора и се притисна до стената. Не мина и минута, когато вратата на двора се отвори бавно и закри Ласитър.

Влязоха Трей и Боб Ларкин.

– По дяволите, в обора нещо гори! – каза Трей Ларкин дрезгаво.

– Там! Какво е това! – Ласитър за първи път чуваше Боб Ларкин да говори. Сигурно бяха видели балона над обора.

Те тръгнаха през двора.

– Стоп, Ларкин! – Това беше Кено Бакет. Ласитър излезе иззад вратата. Беше само на две крачки от Ларкинови. Той видя как братята се наведоха и извадиха револверите си.

Ласитър замахна с дясната си ръка. Дулото на ремингтъна му улучи слепоочието на Трей Ларкин. Бандитът моментално се свлече.

Боб Ларкин се замаята.

Натъкна се на замахващата ръка на Ласитър. Ласитър изби револвера от ръката му и в следващия момент Кено Бакет се приближи и с един-единствен удар го изпрати в царството на сънищата.

– Завържете ги и им запушете устите – каза Ласитър. – Ще ги

оставим в някоя празна къща. Побързайте! Трябва да тръгнем, преди Джуд Донован да е разбрал, че ги няма.

Бакет и Каскит Дешър завързаха бандитите и ги отнесоха.

Ласитър влезе в обора, където Орвил Мак Интайър разпалваше буюн огън. Горещият въздух влизаше в отвора на балона и той ставаше все по-голям. Петролната горелка вече бе монтирана върху коша.

– Колко време ти трябва още, за да можеш да излетиш? – попита Ласитър.

– Най-малко още половин час – отвърна шотландецът, – иначе ще заседна на планинския хребет.

– Благоприятен ли е вятърът?

– Облаците се носят на югоизток към границата на Ню Мексико.

Ласитър кимна.

– Тръгваме, Мак Интайър. Ти се грижи само за момичето и Джим Харууд. Бакет, Дешър, Блад и аз ще се оправим.

– Какво стана на двора?

– Близнаците Ларкин душеха наоколо. Извадихме ги от играта.

Обвивката на балона се опря до стената. Мак Интайър дръпна плата, за да не се скъса. Ласитър излезе от обора.

Кено Бакет и Каскит Дешър тъкмо се връщаха.

Не беше необходимо Ласитър да им дава заповеди. Те знаеха какво трябва да правят.

Дешър стисна по-здраво пушката си и последва Ласитър и Бакет, когато излизаха от двора.

Чуха виковете от кръчмата. Вероятно Шийна Ларкин пак седеше върху малката сцена с възбуждащия си корсаж и предизвикваше бандитите.

Ласитър стоеше с Кено Бакет в сянката на стената зад Емпайър и чакаше Каскит Дешър да отвори катинара на малката врата до вратата на обора.

Изведнъж Дешър се изправи и кимна на Ласитър и Бакет. Вратата се отвори навътре. Вмъкнаха се в обора. Дешър отново затвори. Беше тъмно като в рог. Ласитър не можеше да види даже ръката си. Бакет се блъсна в него и тихо изруга. Един кон изпръхтя и започна да рие с копита.

Нямаше смисъл да се движат опипом в тъмнината.

Ласитър драсна клечка кибрит в нокътя на палеца си. Главичката на клечката изсъска остро, после малкото пламъче освети разкривената физиономия на Бакет. На страничната греда Ласитър видя един фенер.

Приблужи се и поднесе клечката към фитила. Жълтеникава светлина освети обора.

В дъното Ласитър откри стълбището, което водеше към горния етаж на кръчмата. Кръсъците на бандитите бяха заглъхнали. Слушаха звънкия като камбана глас на Шийна Ларкин.

Каскит Дешър вече беше тръгнал и се приближи до стълбището, под което имаше няколко врати. Ласитър го последва, след като беше дал знак на Бакет да държи под око вратата горе на тясната галерия.

Дешър спря пред една залостена с напречна греда врата.

Ласитър му помогна да свалят безшумно гредата от подпорите. После Дешър отвори вратата.

Ласитър държеше ремингтъна в ръка. Дулото му беше насочено към малката стая, натъпкана с инструменти, седла, поводи и юзди.

След това в един ъгъл той откри свита на кълбо фигура. На слабата светлина на фенера блестеше руса коса.

– Мис Кимброу? – каза Ласитър с прегракнал глас.

– Не... – прошепна момичето с разтреперан глас. – Моля, не ми правете нищо!

С няколко крачки Ласитър се озова до нея.

– Не се страхувайте, мис Кимброу – каза той тихо. – Ние не сме от бандитите на Донован. Изпрати ни вашият баща да ви освободим. – Той я хвана за ръката. Чак сега видя, че тя бе увила около тялото си едно тъмно одеяло. Беше гола. Цялото ѝ тяло трепереше.

– Съвземете си, Гуен – каза Ласитър. – Нямаме много време. Знаете ли къде бандитите са затворили Джим Харууд?

Ласитър трябваше да я подкрепя, иначе тя щеше да се свлече на земята. Гуен конвулсивно притискаше одеялото около тялото си.

– Той е в съседната стая...

Дешър вече се промъкваше натам. Вратата към втората стая не беше заключена. Ласитър чуваше тих шум и като водеше Гуен Кимброу към обора, видя, че Дешър прерязва въжетата на един завързан мъж.

Ласитър смяташе да изчака, докато Дешър свърши, но в този момент Кено Бакет издаде съскащ звук.

Ласитър бутна леко Гуен Кимброу, за да я скрие под стълбите.

– Хей... – каза един глас над Ласитър.

Ласитър искаше да даде знак на Кено да се скрие и да изчака, но той реагира като гърмяща змия, която са настъпили. Колтът му изгърмя. Тръсъкът се смеси с яростния вик на мъжа над Ласитър.

Ласитър се хвърли напред, защото позна гласа на Джуд Донован.

Сега по тясната галерия плющяха изстрели. Бакет отскочи в прикритието. Ласитър се претърколи по пода на обора. Докато се търкаляше, отправи един изстрел нагоре към Донован, който вече беше на стълбата. Улучи боса на бандитите в лявото рамо и той залитна.

От прикритието си Бакет отправи втори изстрел към него. Този път го улучи. Ласитър видя кървавата дияр върху лявото слепоочие на Донован.

Босът на бандитите политна напред и се строполи по стълбата. Удари главата си в една греда, въздъхна и изгуби съзнание.

Каскит Дешър изскочи от малката стая. Следваше го младо момче. Русата коса се беше залепила за челото му. Като видя Гуен Кимброу, се спусна към нея и закрилнически я прегърна.

Кено Бакет се спусна към стълбата.

– Остани тук, по дяволите! – изсъска Ласитър, изправяйки се на крака – Къде отиваш?

– Донован сигурно е прибрал цял куп долари – изпъшка Бакет. Вече беше стигнал до стълбата, скочи през безчувствения Донован и заизкачва по три стъпала наведнъж.

Ласитър проклрнаше. Обърна се към Каскит Дешър и каза:

– Заведи момичето и Харууд при Мак Интайър. Кажи му да излита веднага. Ти прекарай колата по Мейн Стрийт и дръж крчмата под обстрел, ако бандитите се опитат да свалят Мак Интайър от въздуха.

Ласитър не дочака отговора на Дешър, обърна се и хукна след Кено Бакет, който вече беше изчезнал през вратата. Хвърли бърз поглед към окървавеното лице на Донован и продължи.

Само секунди бяха минали от изстрелите. В ушите на Ласитър ехтеше шум. Вероятно бандитите в салона се бяха съвзели от изненадата и се питаха какво означава тази стрелба.

Ласитър изпитваше желание да извие врата на Бакет. Бяха пропуснали добрия шанс да напуснат Уулфс Хоул невредими още преди бандитите да разберат какво изобщо се беше случило. Но Кено Бакет беше обладан от алчността си. Възможността с един удар да прибере куп пари, които вече не са на никого, го накара да забрави всякаква предпазливост.

Ласитър чу вик, когато вече беше изкачил половината стълба.

Колтът на Кено Бакет изтрещя няколко пъти един след друг.

Тогава Ласитър стигна до вратата. Пред себе си видя тесен коридор. На вратата към една от стоите стоеше Шийна Ларкин, все още облечена в своя възбуждащ корсаж. Лицето ѝ беше зачервено от яд. Беше

свила малките си ръце в юмуци. Като чу стъпките на Ласитър, тя обърна глава.

– Ласитър! – извика тя. – Застреляй това копеле! Искан да открадне парите на Донован!

Ласитър я избута настрана.

Кено Бакет беше прострелял ключалката на касата и пълнеше с пачки един ютен чувал с надпис „Уелс Фарго“. С няколко крачки Ласитър се озова до него и дръпна натъпкания чувал, в който бяха половината пари от откупа на Кимброу.

Шийна Ларкин крещеше. Тя се нахвърли върху Ласитър:

– Ти, кучи сине! Парите са мои! Аз...

Зад нея някой се раздвижи.

Ласитър блъсна момичето настрана и стреля. Куршумът отблъсна бандита от вратата.

– Навън, Бакет! – просъска Ласитър.

Кено Бакет разбра, че всяко забавяне би могло да му струва живота. Остави другите пачки в трезора, грабна ютения чувал и хукна след Ласитър.

Стигнаха до вратата, водеща към обора.

Шийна Ларкин пак се разкрещя. На другия край на коридора се повиха мъже. Оловото плющеше зад тях по вратата.

С големи скокове те се спуснаха по стълбата и минаха през обора, преди онези другите горе да успеят да стигнат до вратата. Изстрели свистяха в обора, но куршумите вече бяха безопасни за Ласитър и Бакет.

Задъхани, те притичаха край две къщи. Тогава пред тях се появи Мейн Стрийт. Ласитър видя, че Каскит Дешър беше докарал колата на улицата, с капра насочена към кръчмата. Той хвърли торбата на Бакет и каза:

– Тичай към колата. Аз ще доведа Блад.

– Защо не оставиш това копеле да виси там? – изръмжа Бакет. – Не ти ли причини достатъчно главоболия?

Ласитър не отвърна нищо. Приведен, той побягна по Мейн Стрийт. Чу дрезгавия глас на Сидни Блад. Човекът на Уелс Фарго явно мислеше, че са го предали. Той проклрнаше бога и света и най-вече. Ласитър.

Бандитите се спуснаха към кръчмата и откриха огън по Ласитър. Няколко куршума се забиха в земята съвсем близо до ботушите му.

Тогава затрака картеницата от капрата на колата. Дъжд от олово се изсипа върху главите на бандитите до стената на кръчмата и откърташе огромни трески от дъските. С кръсци мъжете се скриха на

сигурно място в кръчмата.

Ласитър стигна до Блад и преряза въжетата. Първо тези на краката, а след това и на ръцете. Блад се строполи на земята. Искаше да се изправи, но краката му не го държаха.

Ласитър го изправи и го помъкна, пъшкайки, към колата. Някой се спусна към него да му помогне да носи Блад. Изненадан, Ласитър видя, че това е помощник-шерифът Джим Харууд.

– Мислех, че сте с Гуен в балона? – изпъшка той.

– Не, аз ще се бия с вас, Ласитър – каза Харууд. Нямаха време за диспути.

Ласитър качи Сидни Блад на колата.

– Конят ми... – изпъшка Блад.

– Ще трябва да се откажеш от него – изръмжа Ласитър и каза на Дешър да скача на капрата.

Кено Бакет се появи между двете къщи, възседнал сивия си кон, и държеше юздите на Груло. Харууд скочи на капрата до Дешър, докато Ласитър въртеше ръчката на картеницата и изпрати в черното небе огнени снопове, за да вдъхне ужас на бандитите.

В ехото на гърмежите над главите им се чуваше остро свистене.

Ласитър вдигна поглед и видя един огромен пламък, който влизаше в отвора на балона и очертанятия на плетения кош. От момичето и Орвил Мак Интайър не откри никаква следа. След това пламъкът угасна като прерязан с нож, а големият тъмен балон се носеше безшумно в небето.

Дешър удари конете с камшика. Ласитър трябваше здраво да се държи за капрата, за да не изхвъркне от колата.

Изненадан, той видя между къщите червеникаво сияние. Огънят, който Мак Интайър беше наклал заради балона, беше подпалил обора. Ако бандитите не угасят огъня, можеше да изгори целият град.

Колата се отдалечаваше от Уулфс Хоул с лудо темпо.

Гърмежите бяха заглъхнали.

Ласитър погледна напред между Каскит Дешър и Джим Харууд.

Той стисна зъби.

Пред тях оставаше само клисурата. Надяваше се, че бандитите, които стояха там на стража, не са толкова откачени, че да водят с тях бой на живот и смърт.

12.

Осветената от луната, обградена от гъсти храсти пясъчна долчинка се изпълваше от силните стонове на червенокосата жена. Тя извиваше като змия гъвкавото си стройно тяло под тежестта на огромния мъж и забиваше дългите червени нокти на пръстите си в гърба му.

– Да, Смайли, да! – викаше тя тихо и насърчаваше мъжа върху себе си да не се отпуска в старанието да я доведе до кулминация.

И двамата се държаха като умиращи от жажда, като хора, които искат още веднъж да се насладят на живота, преди да бъдат отнесени отвъд.

Бриджит Кимброу, която притискаше към себе си Смайли Мак Кол, мислеше в този момент за друг мъж, с когото беше спала преди няколко дни в Лордсбърг.

Не, Смайли Мак Кол, който сега я любеше, въобще не можеше да се сравнява с Ласитър. При Ласитър сетивата ѝ вибрираха. С него тя не мислеше за нищо друго освен за удоволствието, което ѝ беше доставил.

Ласитър!

Защо не се беше съгласил с предложението ѝ?

Тя се осведоми за него от Джеймс Т. Бейли и това, което чу за него, я накара да се усъмни в самата себе си. Вероятно Ласитър беше леденостуден каубой, за когото нищо друго нямаше значение освен доларите в брой и хубавите жени. Тя му предложи и от двете в изобилие и въпреки това той беше отказал!

Бриджит пъшкаше, въпреки че усилията на Смайли Мак Кол не успяваха да възпламенят огън в нея. Просто се преструваше пред него. Мъжете обичаха да имат чувството, че могат да задоволят една жена.

Ласитър! – мислеше тя. – Затова, че ме отблъсна, ще те убия!

Мъжът върху нея се изгърколи настрана запъхтян. Усмиваше се широко. Ъгловатото му, покрито с белези лице, имаше мъжествено излъчване. Не беше поплювко, боже опази! Вероятно той е мъжът от мечтите на много жени. Но преди него Бриджит Кимброу беше имала Ласитър!

Ласитър!

Беше ли вече мъртъв?

Не, тя знаеше, че е още жив. Може би Ройбен Карнахан беше достатъчно добър, за да застреля Клейтън Кимброу от засада, но той и

мръсните му бандити едва ли щяха да успеят да погубят мъж като Ласитър. Вероятно те щяха да загинат, като предприемат този опит.

Бриджит Кимброу подари една усмивка на мъжа до нея, когато големата му ръка погали дясната ѝ гърда.

– Добър си, Смайли – промърмори тя. – Досега никой мъж не ми е давал това, което ти ми даде.

Той се усмихваше поласкан, а тя си мислеше, че няма да е трудно да го използва за своите планове.

Но не каза гласно това, което мислеше. Не искаше да допуска със Смайли Мак Кол същата грешка като с Ласитър и да му каже всичко направо. Знаеше, че трябва да накара времето да работи за нея. А може би все още има шанс да привлече Ласитър на своя страна, ако преди това заварената ѝ дъщеря Гуендолин Кимброу умре.

– И теб си те бива – каза Смайли с широка усмивка. Бриджит Кимброу го погледна усмихнато и кимна. Почти белите му коси изглеждаха на бледата лунна светлина като сребърни нишки.

Само ако знаеш, че не можеш да се мериш и с малкия пръст на Ласитър, мислеше тя, докато малката ѝ ръка галеше мускулестия му корем. С Ласитър тази нощ щеше едва сега да започва, а Смайли Мак Кол, изглежда, се беше наситил вече на любовната игра. Той се изправи и избърса пясъка от тялото си, преди да започне да се облича.

– Не трябва да стоим прекалено дълго далеч от бивака. – Чък Мейсън сигурно вече адски завижда.

– Може би и на него трябва да му доставя малко удоволствие? – попита тя, без да се замисля много над думите си. Веднага след това извила тихо от болка. Той я беше хванал за лявата ръка и я вдигна от земята. Тя преглътна, като видя студения блясък в сивите му очи.

– Чуй ме добре, Бриджит – каза той дрезгаво. – Внимавай какво говориш? И още повече какво вършиш! Аз не съм човек, който ще се остави да си играят с него! Докато сме заедно, няма да поглеждаш друг мъж, ясно ли е? Ще убия всеки, който те докосне! А ако забележа, че ти си тази, която поощрява мъжете, ще убия теб!

Тя го гледаше втренчено. Първото желание, което изпита, беше да го удари през лицето, но след това разбра, че го беше подценила. Смайли не беше мъж, когото една жена би могла да върти на пръста си.

Тя се приближи и отърка тялото си в неговото.

– Не казвай такова нещо, Смайли! – прошепна тя. – Ние двамата можем да обърнем света с главата надолу! Защо работиш за Брукинг Мълрой? Ти самият би могъл да бъдеш господарят!

Той прокара език по устните си и бавно кимна.

– Вече съм мислил за това – отвърна Мак Кол. – Но за да станеш господар, не е достатъчно да умееш да стреляш бързо. С бърза стрелба можеш само да сплашиш няколко човека, но не и да задвижиш нещо. Затова са необходими пари. Чрез парите можеш да се сдобиеш с власт. Мълрой има достатъчно пари, за да си купи човек като мен. Мълрой няма неприятности със закона, щом може да извади от играта своя противник с помощта на един платен агент. Неприятности може да си навлече най-много убиецът. Аз нямам достатъчно мангизи, за да се правя на бос, Бриджит. Минаха времената, когато като пречукаш някого, можеш безнаказано да вземеш богатството му.

Тя се притискаше към него.

– Аз имам достатъчно пари, за да направя от теб могъщ мъж – прошепна тя.

– Парите на Кимброу ли? – попита Мак Кол. Тя кимна.

– Аз съм негова вдовица. Щях да наследя от него всичко, ако не беше дъщеря му. Но има завещание, според което Гуендолин Кимброу наследява по-голямата част от състоянието му. За мен е предвидено само някакво обезщетение, с което ще мога да живея, колкото да не умра от глад.

Сивите му очи се бяха смалили. Тя чувстваше, че мислите препускат в главата му.

– Ласитър е много кадърен – промърмори той. – Най-добрият, когото познавам. Ако някой може да освободи заложниците, това е той. Защо не си предложила на него това, което предлагаш на мен?

Тя тихо се засмя.

– Аз не съм жена, която се хвърля на врата на първия срещнат, Смайли. Като те видях, разбрах, че си подхождаме. Клейтън Кимброу беше старец. Той не можеше да ми даде това, от което се нуждае жена като мен. Дълго чаках да се появи някой мъж като теб, Смайли.

Неизменната му усмивка стана още по-широка. Думите ѝ бяха като балсам за него.

– Имаш ли пръст в смъртта на мъжа ти? – попита той. Тя шумно въздъхна.

Смайли Мак Кол бързо вдигна ръка.

– Това беше само един въпрос, Бриджит. Забрави го. Все ми е едно. Само искам да те предупредя, да не се опитваш да правиш нещо от този род и с мен. Луд съм по теб, скъпа, но не толкова луд, че да рискувам живота си, ясно ли е?

Зелените ѝ очи проблеснаха. Тя преглътна отговора си. Имаше нужда от Мак Кол. Значи трябваше да го накара да повярва, че се страхува от него.

А може би и ти не си този, който ми трябва, Смайли Мак Кол – мислеше тя.

Бриджит се облече.

Докато тя се обличаше, Мак Кол я наблюдаваше. Тя забеляза в погледа му студена страст. Изведнъж разбра разликата между него и Ласитър. Мак Кол не беше способен на чувства. Изживяването с нея за него беше удоволствие, както партия покер с неговите момчета или състезание по стрелба. Той не виждаше в нея жената, а само тяло, което можеше да му достави наслада.

Ласитър! – мислеше тя. Да, той ѝ беше вдъхнал чувството, че е обичана.

По дяволите, защо беше толкова твърдоглав? Нямахме нужда сам да убива Гуендолин Кимброу, а само да изчака Донован да свърши това вместо него.

Вървяха мълчаливо един до друг обратно към бивака. Там гореше малък огън. Конете бяха завързани на едно опънато между храстите въже.

По погледа на Чък Мейсън и ухиленото му лице Бриджит Кимброу разбра, че той знаеше какво се е случило между нея и Мак Кол. Жадните очи на кльощавия, костелив мъж опипваха тялото ѝ, но не се осмели да каже нито дума.

– Всичко наред ли е наоколо? – попита той. Мак Кол кимна.

– Тръгваме, Чък – отвърна той. – Нямаме много време. Не трябва да даваме на Донован много време да се опомни, когато Ласитър освободи заложниците.

Чък Мейсън се изплю.

– Не знам какво смяташ да правиш с този Ласитър, Смайли – каза той. – Това копеле винаги има късмет. Иначе отдавна щеше да е на няколко стъпки под земята и да гние.

Смайли Мак Кол кимна.

– Ти го каза, Чък. Той има късмет. А щом един каубой има късмет, той е най-силният.

Мейсън мълчаливо стана и оседла конете.

Смайли Мак Кол клекна до огъня и се вгледа замислено в него. Мислеше за поръчението си. Брукинг Мълрой беше предвидил разволя на събитията, след като разбра за отвличането на Гуендолин Кимброу.

Очевидно достатъчно добре познаваше Клейтън Кимброу, за да знае какво ще предприеме за спасяването на дъщеря си.

Мълрой беше изпратил Чък Мейсън и него в Лордсбърг със задачата да освободят дъщерята на Кимброу, без да платят на Джуд Донован и един долар от състоянието на Кимброу.

Сега Ласитър беше на път за Уулфс Хоул със сто хиляди долара. Ако успееше да освободи Гуен Кимброу, негова, на Мак Кол задача щеше да бъде да върне стоте хиляди долара, и то да върне парите не на Кимброу, а да ги отклони към касата на Мълрой.

Защо всъщност в касата на Мълрой? – питаше се Мак Кол. – Защо не в моята и на Бриджит Кимброу? А освен това ако заложниците не останат живи, Бриджит Кимброу ще бъде единствената наследница на Клейтън Кимброу.

Той рязко се изправи.

Изгледите не бяха лоши. Отдавна търсеше такъв шанс. Ако за целта Гуен Кимброу, която не познава, трябваше да умре, какво значение имаше това?

Той обърна глава настрани, защото беше усетил, че Бриджит Кимброу го наблюдава дебнешком. Знаеше, че е опасна. Може би щеше да се наложи и нея да отстрани от пътя си, когато постигне целта си.

Чък Мейсън доведе конете. Подаде на Бриджит Кимброу поводите на нейната кобила.

Метнаха се на седлата.

Чък Мейсън угаси огъня.

След това и той яхна коня си и заедно със Смайли Мак Кол и Бриджит Кимброу поеха към брега на Джила Ривър на запад. Смайли Мак Кол и Бриджит Кимброу мислеха за Ласитър. Той за един умрял Ласитър, а тя за един дяволски жив...

13.

Детонацията на малкото оръдие повали Ласитър. Той още чуваше крясъците на Каскит Дешър, после оръдието мина с тропот съвсем близо покрай него, проби страничното покривало на капрата на колата и изтрещя върху скалистия склон, който се спускаше стръмно надолу.

Снарядът от накълцано желязо беше ударил пред тях в скалистата стена. Те чуха тътнешното ехо от крясъците на стражата, която ужасът сигурно беше сковал. Ласитър изкрещя на Джим Харууд, който седеше на капрата и не мърдаше.

– Хайде, прекарай конете, Харууд! Трябва да минем, преди да са се опомнили!

Помощник-шерифът трепна. Вдигна камшика и изплющя над главите на конете, теглещи колата. Животните веднага потеглиха. Кено Бакет беше някъде пред тях в клисурата. Проехтяха изстрели от пушка и веднага заглъхнаха.

Сидни Блад, който през цялото време се беше държал здраво за капрата, изглежда, чак сега възвръщаше силите си. Той дръпна Ласитър здраво за ръката и изкрещя:

– Ще ни направят на парчета, Ласитър!

Ласитър се отърси от него и освободи юздите на Груло, който беше завързан отзад за колата. С един скок се озова върху седлото. Долу в долината видя огнени пламъци, които се издигаха към черното небе. Изглежда, огънят беше обхванал всички къщи на Уулфс Хоул.

Ласитър пришпори коня покрай колата. Тук пак започваше скалистата пътека. Бяха стигнали до критичното място. Над тях се намираха позициите на бандитите с картечницата. Тръпки побиваха Ласитър. Оглеждаше се за Кено Бакет и тогава видя великана, който от седлото на сивия си кон се целеше към скалите. От дулото на уинчестъра му блеснаха светкавици. Някъде в тъмнината се чу удар на метал върху метал.

Колата вървеше все по-бързо. Спускаха се надолу. Каскит Дешър седеше свит на капрата зад картечницата и ръката му конвулсивно се свиваше върху ръчката. Но не се наложи да стреля. Откъм скалите не долетя нито един изстрел. Явно стражата не беше очаквала, че може да ги заплашва някаква опасност откъм Уулфс Хоул.

Изведнъж пред тях се ширна равнината. Иззад един черен облак се показа дискът на луната и освети местността пред тях.

Изведнъж Кено Бакет се озова до Ласитър. Широка усмивка озаряваше лицето му.

– Дявол да го вземе, успяхме! – изграчи той. Ласитър сви рамене.

– Не бързай да се радваш предварително, Кено. Хората на Донован ще положат всички усилия, за да ни пипнат, щом разберат от Шийна Ларкин, че си изпразнил трезора на Донован.

Кено Бакет преглътна, но след това отново се съвзе. Кимна към торбите, висящи на седлото на Груло.

– Няма да правят разлика между твоите и моите пари.

– Едва ли.

– Защо не се разделим? Дешър и Блад могат да отидат да търсят Мак Интайър и момичето, а ние ще скрием парите си на сигурно място.

– Прави каквото искаш, Кено – каза Ласитър и изчака, докато Джим Харууд насочи към него колата. Каскит Дешър отново седеше на капрата до помощник-шерифа. Сидни Блад беше зад тях, хванал се за дъската на капрата.

Кено Бакет изостана, но след няколко минути пак навакса и яздеше на известно разстояние след колата. Очевидно беше разбрал, че шансовете му не са добри, ако язди сам през територията на апачите.

Никой не проронваше нито дума.

Досега имаха късмет, това на всеки от тях беше ясно. Но още не бяха стигнали границата на Ню Мексико.

Тропотът на конските копита и глухият шум от движението на колата ехтяха силно в нощната тишина. Луната отново изчезна зад облаците. При тази лоша видимост беше опасно за живота да се кара през подобно непроходимо място, но нямаха друг избор.

От време на време с тропота на копитата и скърцането на колелата на колата се примесваше и друг шум. Няколко мига преди това Ласитър забеляза тясната сива ивица на източния хоризонт.

Той извърна глава и се ослуша. Тогава видя гримасата на Кено Бакет и веднага разбра, че и той е чул същото и е стигнал до същото заключение.

Бакет извика с прегракнал глас и пришпорил сивия си кон към колата.

– По дяволите, карай по-бързо, Дешър! – каза той запъхтян. – Трябва да намерим място, от което можем да се отбраняваме срещу бандитите!

Сидни Блад, който от умора почти беше заспал върху трополящата кола, се сепна.

– След нас ли са? – попита той дрезгаво.

Ласитър не отговори, посочи един заоблен хълм и извика на Джим Харууд:

– Натам! – и препусна. Пристигна на хълма пръв.

Сивата ивица на хоризонта беше станала по-широка. Ласитър обърна глава и погледна в посоката, откъдето до тях беше достигнал далечният тропот на конете. Сега вече се виждаше и облак прах, издигащ се косо към тъмното небе.

Той силно стисна устни.

Ездачите бяха на не повече от три мили разстояние. Един пронизителен вик стигна до ушите на Ласитър.

Дъхът му спря. Като изкачиха половината хълм, единият от двата запрегнати в колата коне се строполи и повлече надолу и другия. Дешър и Харууд излетяха високо във въздуха. От Сидни Блад Ласитър не виждаше и следа.

Колата се обърна и погребана под себе си картеницата. Ковчегът на Дешър се изпързалия няколко ярда надолу по хълма, преди да спре в една скала.

Ласитър пришпори Груло надолу по хълма към обърнатата кола. Каскит Дешър се изправяше, ругайки. Първият му поглед беше отправен към ковчега. Той изтича нагоре и коленичи до него.

Ласитър скочи от седлото до неподвижно лежащия на земята Джим Харууд. Младешът все още беше замаян. Ласитър му помогна да се изправи. След това се огледа за колата.

От седлото на своя сив кон Кено Бакет завързваше ласото си за капрата. След това подкара коня и колата се изправи със скърцане, но с трясък се строполи върху колелата си.

– Дешър! – изръмжа Бакет. – Остави, по дяволите, ковчега там, където си е! По-добре се погрижи за картеницата.

Сидни Блад се приближи до колата, накуцвайки. Лицето му беше бледо. Погледна Ласитър и каза:

– Тя вече не става за работа.

След като хвърли един поглед на картеницата, Ласитър разбра, че Блад имаше право. Отиде при Груло и извади уинчестъра от кобура.

– Бързо, горе на хълма... – каза той. – Горе и без картеница имаме добри шансове.

Сидни Блад и Джим Харууд веднага хукнаха нагоре. Кено Бакет като че ли имаше намерение да обърне коня си и да се махне оттам. Но в този момент групата ездачи излезе от пролома и се насочи право към

хълма.

Каскит Дешър също видя ездачите, заряза ковчега си и хукна нагоре.

Ласитър силно присви очи. Ездачите се виждаха само като малки точки. Той си отдъхна. Бяха по-малко, отколкото беше предполагал. Въпреки това щеше да се наложи да се бият за живота си. Смъртно предчувствие му подсказваше, че единият от ездачите е Джуд Донован. А Донован нямаше да се успокои, преди да убие всички или той самият да умре от парче олово.

14.

Гуендолин Кимброу замръзваше от студ. Олицетворяваща самото нещастие, тя седеше свита в краката на Орвил Мак Интайър в коша на балона и трепереше с цялото си тяло. Беше увила вълненото одеяло плътно около голото си тяло. На раменете си носеше якето на Мак Интайър.

Шотландецът запалваше горелката на големи промеждутъци от време. Острото съскане на пламъка всеки път вдъхваше ужас на момичето.

Те успешно преодоляха планинските хребети, които опасваха тясната долина около Уулфс Хоул. Постоянният вятър носеше балона на изток.

Мак Интайър и момичето виждаха известно време заревото на огъня от долината. После чуха тътена на малкото оръдие и тихото пукане на изстрелите.

Мак Интайър се надяваше, че Ласитър и останалите ще успеят да направят пробива.

Балонът не летеше на много голяма височина. Мак Интайър знаеше, че е опасно. От друга страна, не искаше да го виждат на разстояние по-голямо от двайсет мили, когато настъпи денят. По едно време видя светлата ивица откъм изток.

Новият ден настъпваше.

Мак Интайър почака, докато първите лъчи на изгряващото слънце потопиха земята под него в огненочервено. Тогава изчисли мястото, на което се намираще. Под себе си видя блестящата ивица на Джила Ривър и... Мак Интайър се стресна.

Едновременно с четиримата ездаци, които се появиха там долу, на един хълм, блеснаха и изстрели.

Само части от секундата по-късно един куршум удари горелката и изфуча близо край него.

Шотландецът проклинаше. Запали горелката. Пламъкът съскаше в отвора на балона.

– Какво беше това? – попита Гуендолин Кимброу с треперещ глас.

Мак Интайър се канеше да ѝ отговори, но в този момент външната обвивка на балона над тях се скъса. Навсякъде имаше дупки, които бързо се уголемяваха. Мак Интайър разбра, че вече нямаше да могат да

избягат. Мъжете долу бяха стреляли по балона със сачмени патрони. От свистенето на горелката детонацията на изстрела не се беше чула.

Изведнъж в балона зейна дупка голяма около пет ярда.

Мак Интайър проклинаше. Свършено беше с тях. Топлият въздух в балона изчезваше за секунди. Въпреки горещия пламък на горелката балонът бързо падаше.

Мак Интайър погледна през ръба на коша.

Четиримата ездачи препускаха след все по-ниско падащия балон, който сега се сгромоляваше като камък.

– Дръж се здраво! – извика Мак Интайър на момичето в краката си. Той се опитваше да загаси горелката, но ръчката заяждаше.

Кошът се разтърси от удара в една стърчаща скала.

Гуен Кимброу изкрещя от ужас. Мак Интайър се хвана здраво за ръба на коша. Кошът се допря до земята и се обърна. Балонът го повлече и той се тътреше по пясъка.

Горелката все още свистеше. Изведнъж големият пламък обхвана обвивката на балона и тя се подпали.

Последва силен тласък. Кошът се удари в една скала и повече не се помръдна. В ушите на Мак Интайър шумеше звукът от горелката. Усещаше бързо усилващата се горещина. Хвана Гуен Кимброу за ръката, измъкна я от коша, и ѝ изкрещя:

– Бягайте от огъня, мис Кимброу!

До него от една подпора във вътрешността на коша стърчеше дръжката на един уинчестър. Той издърпа оръжието, на прибежки се отдалечи няколко крачки от горящия балон и се хвърли на земята. Дръпна уинчестъра до рамото си. Четиримата препускащи към него ездачи попаднаха под мерника му.

Мак Интайър стисна устни и дръпна спусъка.

Оловото засвистя от дулото. Той видя как единият от мъжете размаха ръце и падна от седлото по гръб. Конят на втория се строполи на земята в облак прах.

Мак Интайър малко се надигна. В този момент го улучиха. Силният удар от куршума го отхвърли назад и пресече дъха му. Пред очите му затанцуваха червени кръгове, опитваше се да ги прогони, но не му се удаваше. Гадеше му се. Струваше му се, че е от шума на кръвта в ушите му, а може би все още се чуваше свистенето на горелката – чу тропот от конски копита. После пак заплюяха изстрели и нещо горещо запълзя по хълбока му.

Мак Интайър се бореше с мрака, който го завладяваше. Чуваше

пронизителните викове на Гуендолин Кимброу. Искаше да се изправи, но не успя дори да повдигне ръката си.

След това над него падна една сянка.

Свистенето на горелката спря внезапно и изведнъж около Мак Интайър стана тихо.

– Това проклето копеле – прозвуча един ръмжащ глас над него. – Би се до последния дъх и помъкна със себе си в ада Бен и Джоел.

Смятат ме за умрял, мислеше Мак Интайър и не се опитваше повече да отваря очи.

– Тук няма пари – каза друг глас.

– Много ясно, дали са ги на Донован – отвърна първият. – Имаме момичето, а това вече е достатъчно.

– Какво чакаш? Убий я. След това ще можем бързо да се върнем и да си вземем парите, преди Ласитър отново да се е появил в Лордсбърг.

Първият се изсмя грубо.

– Защо бързаш толкова, Мич? Можем да вземем кукличката за малко с нас и да се позабавяваме с нея, преди да я разкараме.

Мак Интайър чу как стъпките на мъжете се отдалечават. Момичето пишеше пронизително, а мъжете се смееха грубо.

После Мак Интайър вече не чуваше нищо. Беше изпаднал в безсъзнание.

15.

Лицето на Ласитър беше одимено от барута. Горящите му очи се взираха към подножието на хълма, където хората на Джуд Донован се прегрупираха за последната атака.

До Ласитър се спотайваха Сидни Блад, Кено Бакет и Каскит Дешър. Джим Харууд лежеше два ярда по-нататък в пясъка. С него се свърши още при първото нападение на бандитите. Един куршум сложи край на младия му живот.

– Май желанието им вече се изчерпа – изграчи Сидни Блад, чийто тъмен костюм беше засипан с прах.

Ласитър кимна.

Те претърпяха доста загуби. Най-малко половин дузина бандити се клатушкаха ранени върху конете си и побягнаха.

При Джуд Донован бяха останали близнаците Ларкин и още трима други мъже. А те, изглежда, вече бяха изгубили желание да се бият.

Донован изкрещя, след това внезапно обърна коня си и се спусна към хълма. Ларкинови и другите двама мъже го последваха.

Ласитър здраво стисна зъби.

Над дулото на своя уинчестър той видя изкривеното от омраза лице на бандитския бос. Прицели се точно, но когато натисна спусъка, разбра, че не улучи.

Сидни Блад въздъхна шумно.

Сега Ласитър видя, че конят на Донован политна. В следващия миг той се строполи на земята и затисна под себе си главатаря на бандитите.

Бакет и Дешър стреляха с бясно темпо.

Ларкинови обърнаха конете и се спуснаха обратно по хълма. На другите двама също им беше дошло до гуша. Наведени ниско над шиите на конете си, те препускаха към прореза между скалите, където можеха да се прикрият от куршумите на мъжете горе на хълма.

Изведнъж стана тихо.

Ласитър, Блад, Бакет и Дешър гледаха надолу към Джуд Донован, който лежеше неподвижно под трупа на коня си.

Първ се изправи Ласитър. Той се приближи към главатаря на бандитите с твърди крачки с готов за стрелба ремингтън в ръка.

Но Джуд Донован вече не представляваше опасност. При падането от коня си беше счупил врата.

Ласитър даде знак на другите. Бакет веднага скочи на седлото на своя сив кон и хвана трите останали без ездачи коне на бандитите. Сидни Блад и Каскит Дешър занесоха трупа на Джим Харууд в колата.

Бакет се приближи с конете.

– Трябваше да погребем момчето тук – изръмжа той. – Така ще можем да зарежем колата. На коне ще пристигнем един ден по-рано в Лордсбърг.

Каскит Дешър се ядоса.

– Без ковчега си не тръгвам оттук – изсъска той. Бакет сви рамене.

– Защо не легнеш в него и да си останеш завинаги вътре?

Изведнъж Дешър извади револвера, но Ласитър сложи ръка на рамото му.

– Запретни два коня в колата, Каскит – каза той. – Блад и аз ще се погрижим за мъртвите бандити.

Кено Бакет изръмжа нещо, обърна сивия си кон и се спусна надолу по хълма.

Сидни Блад погледна след него.

– С този ще имаш още ядове, Ласитър промърмори той.

Ласитър забеляза мишеловите към обяд. Те се виеха на няколко мили северно от тях на все по-тесни кръгове.

Ласитър мислеше за Орвил Мак Интайър и Гуен Кимброу. Дали бяха паднали с балона?

Той даде знак на Каскит Дешър да спре колата. Сидни Блад, който седеше свит до Дешър на капрата, трепна и изправи глава.

– Какво има? – попита той. Ласитър посочи на север.

Сега и другите видяха кръжащите мишелови.

Кено Бакет, който беше препуснал напред, дръпна юздите на коня си и се върна обратно. Ласитър разбра, че той отдавна е видял мишеловите.

– Сигурно е някакъв умрял дивеч – каза той грубо. Сидни Блад и Ласитър си размениха по един бегъл поглед.

После Блад взе юздите на впрегнатите в колата коне от ръцете на Каскит Дешър и подкара животните. Описа широка дъга и ги насочи на север.

Ласитър подкара Груло с леко цъкане на езика. Конят като че ли от само себе си се понесе в лек галоп. Той бързо се отдалечи от колата.

Няколко минути по-късно Кено Бакет го настигна. Широкото му лице беше зачервено от яд.

– По дяволите, Ласитър, ти май съвсем си откачил? – изпъшка той.

– Какво всъщност искаш? Кимброу е мъртъв. Той плати откупа за дъщеря си, а ти я освободи. Никой няма да ти се разсърди, ако прибереш стотите хиляди долара.

Ласитър леко се усмихна.

Знаеше много добре какво гложде Кено Бакет. В торбите на седлото му имаше достатъчно пари, за да прекара остатъка от живота си без грижи, с вино, жени и песни. Пари, които повече никой нямаше да поиска от него, откакто Джуд Донован хвърли топа. Но той нямаше смелостта да обърне коня си назад и да тръгне сам през земите на апачите.

– Не те задържам, Кено. Вече съм ти го казвал.

– По дяволите, много добре знаеш какви са шансовете на човек, когато е сам!

– Защо не попиташ Блад или Каскит? Или се страхуваш, че и те ще поискат дял?

Кено Бакет ругаеше, но не каза нищо повече. Ядосан, той поизостана малко, така че Ласитър пръв стигна до сипея, над който кръжаха мишеловите.

Неговият Груло цвилеше пронизително.

Изад скалите се показаха два оседлани коня и се загледаха в Ласитър.

Ласитър препусна към напълно опожарения кош на балона. По черните петна от пепел в пясъка и околните скали той разбра, че е изгорял и балонът.

Държеше ремингтъна в ръка.

На кого ли са конете?

Смяташе да се отпрати към тях, когато забеляза, че до една скала нещо мърда.

– Орвил! – изкрещя той. Скочи от седлото и се спусна към Мак Интайър, който се беше свил в сянката на скалата.

Шотландецът изглеждаше зле. Ризата му беше напоена с кръв. Хлътнали дълбоко в кухините, очите му бяха помръкнали.

Ласитър коленичи до него и внимателно го привдигна.

– Какво се е случило, Орвил? – попита той. – Къде е Гуен Кимброу?

Мак Интайър не отрони нито дума. Ласитър внимателно му даде да пие. Едва тогава шотландецът беше в състояние да каже, как четирима конници са свалили балона със сачмени патрони.

– Двама от типовете убих, Ласитър! – изграчи той. – Но не можах да попреча на другите двама да вземат със себе си мис Кимброу. Чух как единият каза, че ще се позабавляват малко с нея, преди да я убият.

Ласитър се питаше кои ли биха могли да бъдат тези двамата? Значи все пак Бриджит Кимброу е имала пръст в убийството на мъжа си. Беше платила на убийците и след убийството на Клейтън Кимброу им е поставила задачата да се погрижат доведената ѝ дъщеря да не се върне жива в Лордсбърг.

Ласитър видя, че Кено Бакет, който яздеше през сипея, се спря на два пъти. След това препусна към Ласитър и спря сивия си кон до него. Като погледна Мак Интайър, каза:

– Пречукал е двама бандити. Къде е момичето?

Ласитър не отговори.

– Домъкни мъртвите – каза той грубо – и ги погребви. Провери дали нямат долари в джобовете.

Бакет пак обърна коня си.

Колата с Блад, Дешър и мъртвия Джим Харууд се приближаваше. Ласитър се радваше, че е взел Каскит Дешър. Дешър се оправяше с раните от куршуми още по-добре, отколкото с оръжието. Ако съумееше да извади оловото от тялото на Мак Интайър, шотландецът може би щеше да има шанса да оживее.

Сидни Блад се осведоми накратко от Ласитър какво се беше случило, след това тръгна към конете на бандитите и се метна на седлото на сиво-жълтия кон. Без да се оглежда, препусна в западна посока.

Ласитър ругаеше.

Посъветва се набързо с Каскит Дешър и му каза, че трябва да дойде след тях с Мак Интайър и колата. После даде знак на Кено Бакет и препуснаха в галоп след Сидни Блад.

16.

Добре запазената камбанария на порутеното мисионерство на Сен Вирджин се издигаше към червеното вечерно небе като заплашителен показалец. На върха добре се виждаше кръстът, около който се виеше слаб дим и се разстиляше пред червения хоризонт.

Ласитър, Сидни Блад и Кено Бакет бяха спрели конете си и гледаха към мисионерството. Следите от двата коня водеха право тук. По дълбоките отпечатащи от копитата на едното животно ставаше ясно, че носи и втори ездач – Гуендолин Кимброу.

– Защо спиращ, Ласитър? – попита Кено Бакет грубо.

– Ще почакаме, докато се стъмни, Кено. Щом Карнахан ни види, ще убие момичето.

– Че какво иска от него?

Ласитър махна с ръка. Няваше желание да споделя с Бакет подозрението си, че на Карнахан е платено от Бриджит Кимброу.

– Ще чакаме! – повтори той.

Сидни Блад насочи коня си към Ласитърския Груло.

– Ще заобиколя и ще се опитам да осигуря безопасността на Гуен Кимброу, ако Карнахан я нападне – каза Блад.

– О'кей, Блад! Но трябва да яздиш бавно. Едно малко облаче прах се вижда от мили разстояние на фона на червеното небе.

Блад кимна, обърна коня си и тръгна.

Кено Бакет се смъкна от седлото. Прокара дясната си ръка по торбите, които висяха на него. Ласитър се питаше колко ли долара имаше вътре. Сигурно беше голяма сума, защото Бакет прибра повече от половината трезор.

Не разговаряха помежду си.

Ласитър усещаше, че парите бяха променили Бакет. Недоверие тлеше в очите му. Вероятно се опасяваше, че Ласитър е хвърлил око на парите в неговите торби.

Ласитър не му обръщаше внимание. Стоически чакаше червения диск на слънцето да се скрие зад хребета на планините. След това затегна коремния ремък на Груло и то възседна.

Кено Бакет направи същото.

Ласитър погледна още веднъж назад към собствените си следи. Стори му се, че на хоризонта вижда малки облачета прах, но вече беше

достатъчно тъмно, за да може да се забележи нещо по-определено. Надяваше се, че това е Касит Дешър с колата.

Яздиха, докато приближиха на половин миля разстояние до мисионерството, преди да слязат от седлата и да извадят уинчестърите от кобурите.

Между порутените зидове на мисионерството блещукаше червеникава светлина.

Явно Ройбен Карнахан се чувстваше на сигурно място.

Ласитър кимна на Кено Бакет. Притичаха приведени. Вятърът се беше обърнал и сега духаше откъм север. Ласитър усети миризмата от дима на огъня, който гореше в развалините.

Малко преди мисионерството се разделиха. Тъмнината погълна Кено Бакет.

Ласитър безшумно се промъкна напред. Незабелязано стигна до кирпичения зид на камбанарията и се притисна към него. Беше още топъл от слънчевите лъчи.

Гърлен смях стигна до ушите на Ласитър. След това му се стори, че чува тихия плач на момичето.

Промъкна се покрай зида, докато стигна до едно срутено място, откъдето можеше да се покатери в мисионерството.

Една кирпичена стена беше осветена от пламъците на огъня. По нея се движеха сенки.

Ласитър стисна по-здраво уинчестъра, отиде до арката на една врата и бавно подаде глава.

В едно голямо помещение, от чиито стени бяха останали само части, гореше буен огън. До него седяха двама мъже. Ласитър позна единия веднага. Ройбен Карнахан винаги е бил свиня. Човек с чувствителен нос не би могъл да стои до него и една минута.

Дребния, сух мъж с белезникавата руса коса Ласитър също вече беше виждал. Казваше се Мич Бърнс. След разрива на Ласитър с Уелс Фарго той мина на страната на Ройбен Карнахан.

А къде беше Гуен Кимброу?

Ласитър чу пръхтенето на конете. Видя ги, че стоят до отсрещната стена. Недалеч от тях, долу до стената, се беше сгушила малка сянка.

Ласитър затаи дъх, когато изведнъж забеляза раздвижване там отсреща. Тихото скимтене на момичето заглъхна.

Мич Бърнс вдигна глава.

– Тя престана да плаче – каза той със злобен глас. – Сигурно се е примирила, че ще се позабавляваме с нея още малко, преди да я

пречукаме.

Той стана. Широка усмивка се бе разляла по лицето му, но след това се сепна.

– Хей, какво е това? – каза той. Ръката му сграбчи дръжката на револвера.

Ласитър видя как двете сенки изчезнаха през една дупка в зида.

Сега беше негов ред.

Скочи през отвора на вратата. Металическото прещракване от зареждането на уинчестъра изпълни нощната тишина.

– Предайте се! – извика Ласитър. Мич Бърнс се изви и стреля.

Ласитър се хвърли встрани. Падайки, видя как Ройбен Карнахан скочи встрани от огъня. Мръсният тип държеше в ръка револвер и изстрелваше от дулото му куршумите един след друг.

Около Ласитър се вдигна прахоляк. Той натисна спусъка в момента, в който падна в пясъка. Куршумът улучи Карнахан в гърдите.

Ласитър обърна дулото към Бърнс.

В този момент заплющяха изстрели до конете. Бърнс беше улучен и падна.

Откъм конете се показва Кено Бакет.

На Ласитър се стори, че чува тих конски тропот, но вероятно сетивата го лъжеха и шумът беше причинен от нервните коне на Карнахан и Бърнс.

Кено Бакет обърна Мич Бърнс по гръб. Бандитът беше мъртъв. Преди да погледне към Ласитър, Кено кимна яростно и попита:

– Какво стана с Карнахан?

– Мъртъв е – каза Ласитър. Понечи да извика на Сидни Блад, който беше отвел Гуен Кимброу на сигурно място, но замлъкна. Този път шумът при конете му се стори съмнителен. Даде знак на Кено Бакет да се отдръпне от отъня и тръгна към конете.

Те бяха неспокойни. Ласитър се вмъкна между тях. Юздите им бяха вързани за ръждявали железни халки. Той поклати глава. Вероятно изострените сетива му бяха погодили лош номер. Обърна се.

В същия миг почувства опасността, но още преди да успее да реагира, върху него се спусна една сянка. Някой измъкна уинчестъра от ръцете му. Една ръка се уви около врата му, а когато се опита да извади ремингтъна си, кобурът вече беше празен. Усети до слепоочието си нещо студено и твърдо.

– Ти си дяволско изчадие, Ласитър – изръмжа един груб глас до ухото му. – Никога не съм вярвал, че ще успееш да изиграеш Джуд

Донован.

Гласът се стори познат на Ласитър. Но в момента не си спомняше къде го беше чувал вече. Сети се чак когато човекът тихо се изсмя.

За последен път видя Смайли Мак Кол преди една година във Феникс. Там той изпълняваше ролята на бавачка на един търговец на име Брукинг Мълрой. Този Мълрой сигурно имаше много излишни пари, защото иначе Мак Кол никога нямаше да се хване с такава работа.

– Здравсти, Мак Кол – отвърна Ласитър дрезгаво. – Кой дявол те довлече в това приятно местенце? Не си ли вече бавачка на Мълрой?

Някъде вляво от Ласитър се чу тих шум от драскане. Ласитър можа да извърне глава съвсем леко, защото силната ръка все още беше около врата му. Мак Кол имаше силата на гризли.

Очите на Ласитър се разшириха. Той видя, че Кено Бакет стои под арката на вратата с ръце, кръстосани зад тила. Диагонално зад него стоеше един слаб кокалест мъж, който беше насочил револвера си срещу него.

По твърдата земя отекнаха леки стъпки.

Светлината от огъня караше червените коси на Бриджит Кимброу да блещят като пламъци. Ласитър веднага разбра какво става.

Като застана съвсем близо пред него, жената го погледна злобно със зелените си очи.

– Не си очаквал това, нали? – просъска тя. – Сега аз дърпам конците, Ласитър! И ако не говориш, трябва само да щракна с пръсти и Смайли ще те убие!

Ласитър се засмя. Той промърмори през рамо:

– Дотам стигат мъжете, които стават бавачки на други. Значи сега ти реагираш на щракването с пръсти на една жена, Смайли?

Смайли Мак Кол измърмори нещо и го пусна. Ласитър получи силно блъсване в гърба, запрепъва се напред и трябваше да се хване за Бриджит Кимброу, за да не падне.

Тя изкрещя и го заудря, но Ласитър хвана китките на ръцете ѝ, изви ги зад гърба ѝ и я избута настрана. След това се обърна към Мак Кол.

– Къде са Сидни Блад и Каскит Дешър? – попита усмихваният се Мак Кол.

По студенината в сивите му очи Ласитър разбра, че усмивката произхожда от белега в ъгъла на устната му.

– При Гуендолин Кимброу – отвърна той.

– Тя жива ли е? – попита Мак Кол изненадан.

Сега се засмя Ласитър. Погледът му беше отправен към младата

вдовица на Клейтън Кимброу, която вероятно се беше сближила с Мак Кол и му е предложила същото, което преди това поиска и от Ласитър в Лордсбърг.

– Мис Кимброу се радва на добро здраве, Мак Кол – каза той на мъжа, въпреки че думите му се отнасяха за Бриджит Кимброу. – Ако смяташ да ѝ попречиш да се върне жива в Лордсбърг, тепърва ще имаш цял куп работа, защото освен нея ще трябва да убиеш и мен, а също и още няколко мъже, които биха могли да се изкажат като свидетели срещу теб.

Бриджит Кимброу фучеше като котка.

– Затвори му муцуната, Смайли!

Мак Кол поклати глава:

– Съжалявам, Бриджит – отвърна той. – Ласитър има право. Ти изгуби играта. Трябва да се примириш с това.

Тя изкрещя:

– Ти, проклет страхливец! Знаех си, че пред Ласитър ще подвиеш опашка! Страхът направо е изписан на лицето ти! Как може човек да се чувства негоден, Смайли Мак Кол? Винаги съм мислела, че човек като теб не би могъл да живее с мисълта, че се е подчинил на някого. Поне бъди мъж и свършвай с Ласитър.

Ласитър се хилеше срещу нея.

– Смайли и аз нямаме какво да делим, мисис Кимброу! Може и да му се ще да пипне парите, които си му обещала, ако убие Гуендолин.

– Едва ли ще види обаче нещо от тези пари, защото имам намерение да го изпратя в ада с два заряда едри сачми – каза над тях студеният глас на Сидни Блад.

Ласитър погледна нагоре и видя силуета на агента на Уелс Фарго върху полусрутения зид.

Смайли Мак Кол не изглеждаше изненадан. Но неговият човек си отвлече вниманието и Кено Бакет използва шанса. Завъртайки се, той така го удари, че Мейсън изпусна револвера си и с въздишка се смъкна на колене.

Бакет веднага вдигна револвера и го насочи срещу Смайли Мак Кол, който не се беше помръднал.

– Не е необходимо, Кено! – каза Ласитър. – Мак Кол няма да предприеме нищо срещу нас. Къде е Каскит с колата, Блад?

– Сигурно скоро ще е тук, Ласитър. Чух го, че приближава.

На Ласитър не му убягна опасния блясък в зелените очи на Бриджит Кимброу. Знаеше, че тя още не се е предала. За нея всичко това

означаваше голямо състояние. А между нея и парите стоеше Гуендолин Кимброу.

Вдовицата на Клейтън Кимброу щеше да се опита да привлече някой от мъжете на своя страна. Сама тя нямаше никакви шансове. Сигурно знаеше това.

17.

Ласитър беше бдителен като пума, надушила вълци. Вече втори ден бяха на път, откакто напуснаха срутено мисионерство.

Изгрялото преди час слънце вече напичаше силно. Каскит Дешър и Сидни Блад седяха на капрата на колата. Отзад до трупа на помощник-шерифа Джим Харууд, когото бяха увидели в едно одеяло, беше Орвил Мак Интайър.

Кено Бакет яздеше на около сто ярда напред.

Отляво до колата яздеха Смайли Мак Кол и Чък Мейсън. Бриджит Кимброу странеше от тях и яздеше от другата страна. Зелените ѝ очи дебнеха.

През цялото време Гуендолин Кимброу остана откъм страната на Ласитър. Те не говореха много помежду си, но в общи линии Гуен беше разбрала всичко, защото Ласитър я видя как известно време си говореха със Сидни Блад.

Гуен знаеше, че баща ѝ е убит. Прие новината доста храбро. Изглежда, не беше особено привързана към баща си. Вероятно се дължеше на това, че Клейтън Кимброу се бе обвързал с млада жена.

Не само дебнещият поглед на Бриджит Кимброу подсказваше на Ласитър, че тя ще направи още някакъв опит, преди да стигнат Лордсбърг. И опасността, която заплашваше Гуендолин, не идваше от страна на Смайли Мак Кол и Чък Мейсън, а от Кено Бакет.

Ласитър се усмихваше злобно, като си спомняше за предишната нощ.

Кено Бакет и Бриджит Кимброу мислеха, че той спи. Но Ласитър беше нащрек. Видя как Бриджит Кимброу се измъкна от бивака по време на дежурството на Бакет.

Те се срещнаха в една малка долчинка, която не можеше да се види от бивака. Бриджит Кимброу пусна в действие аргументите си. А не бяха лоши аргументи, това Ласитър трябваше да признае. В края на краищата и той я беше обладал в Лордсбърг. Стройното ѝ тяло и едрите гърди направиха силно впечатление на Бакет. Тя му позволи да се нахвърли върху нея като животно. След това повече от половин час Ласитър ги чуваше, че си шушукат нещо и въпреки че не разбра нито дума, можеше да си представи за какво си говореха.

Ласитър се промъкна обратно до бивака и информира Сидни Блад и

Каскит Дешър. Междувременно и сухият шотландец вече беше разбрал. Настани се в задния край на колата и държеше оръжието до себе си.

Общо взето, Мак Интайър се чувстваше добре. Дешър извади куршума, който го беше ударил в таза и заседнал плътно под кожата. Куршумът в рамото все още бе вътре. Но раната изглеждаше добре. Ласитър се надяваше, че шотландецът няма да получи гангрена.

Изведнъж Кено Бакет изчезна. Ласитър беше поизостанал малко с Гуендолин Кимброу. Тя искаше да говори с него, защото нямаше на кого да се довери, и го молеше да остане при нея в Лордсбърг, докато се уредят формалностите.

Преди Ласитър да успее да ѝ отговори, чу вика на Каскит Дешър.

Веднага разбра, че се беше случило нещо, което е свързано с покушението срещу Гуендолин Кимброу. Не ѝ каза нищо, за да не я изплаши. Той бързо се върна с нея към колата.

Каскит беше спрял впрегнатите в колата коне.

Бриджит Кимброу седеше отпуснато върху седлото на кобилата си и странно се усмихваше. Когато Ласитър я погледна, нещо проблесна в зелените ѝ очи.

Лицето на Мак Кол беше мрачно, а в ръката си държеше дръжката на револвера. Кокалестият Чък Мейсън седеше с глупаво изражение на лицето. Явно, не му беше ясно какво става.

Каскит посочи към една подобна на саксия скала, която удължаваше с около половин миля пътя, който трябваше да изминат с колата, защото се налагаше да я заобикалят.

– Той офейка, като че ли гърмяща змия е ухапала коня му – измърмори Каскит. – Един дявол знае какво го е прихваноло.

Както и Ласитър, Каскит Дешър добре знаеше какво.

Кено Бакет беше подбрал подходящото място и подходящото време.

Ласитър ругаше. Ядосваше се, защото не предвиди тази възможност. Трябваше да се сети, че по пътя за Джила Ривър това е единственото място, където може да бъде причакан някой. Нямаше друг път, по който да минат с колата, освен ако се върнат обратно и намерят обиколен път, като се примирят със загубата на един цял ден. В този момент вече изтрещя един изстрел.

Ласитър, който гледаше към скалата, видя проблясването и веднага обърна коня си.

Гуендолин Кимброу изкрещя. Лявата ѝ ръка изведнъж се обля в кръв.

Ласитър скочи от коня и смъкна момичето от седлото. Съвсем близо над него се чу плясък, а след това и детонацията на втори изстрел. Конят на момичето цвилеше пронизително, първо залитна, а после се свлече на земята.

Ласитър издърпа пищащата Гуендолин Кимброу зад колата. Каскит Дешър с усилие успя да удържи на място двата коня. Той бързо завъртя спирачката на колата.

Когато конят на Гуен Кимброу падна на една страна, Ласитър видя раздробената ръкохватка на седлото. Наведе се над ридаещото момиче и разкъса плата на ръкава ѝ. Ризата някога беше принадлежала на Мич Бърнс.

Ласитър въздъхна облекчено. Гуендолин беше наранена само от една треска от дръжката. Той цепна кожата над мишницата ѝ, за да предизвика силно кръвотечение на раната.

Ласитър погледна разкривеното в гримаса лице на Бриджит Кимброу. Див гняв се надигна в него. Що за жена беше това?

Минаваше с ледено безразличие през трупове само за да се домогне до това богатство, за което нямаше никакво право да претендира.

– Качи я на колата – каза Орвил Мак Интайър дрезгаво. Зад капрата е на сигурно място.

Ласитър свирна. Неговият Груло се приближи грациозно. Щом жребецът се изравни с колата, Ласитър се хвана за седлото.

– Карай, Каскит! – просъска той. – Трябва да хвана това бясно куче!

– Ти си луд, Ласитър! – каза Каскит. – Той ще те застреля като приен заек!

Ласитър не обърна внимание на думите му. Пришпори Груло с вик и животното се понесе към скалата с огромни скокове.

Куршумите свистяха край ушите на Ласитър.

Той се наклони странично на седлото, така че да представлява възможно най-малка мишена. Надяваше се, че Кено Бакет няма да се сети веднага вместо по него да стреля по коня. Непрекъснато отклоняваше животното ту на едната, ту на другата страна, за да няма Кено Бакет достатъчно време да се прицели точно.

Разстоянието до скалата се скъсяваше бързо.

Ласитър хвана дръжката на уинчестъра си и го извади от кобура. В този момент един куршум улучи Груло. Ласитър усети как по тялото на животното премина тръпка. Но то все още не падаше. С див вик той го пришпори още веднъж. Изглежда, то се съвзе. Скоковете му пак станаха по-големи, но с всеки изминал миг то отпаднаше.

Както тичаше с всички сили, Груло се преобърна.

За щастие Ласитър вече беше извадил краката си от стремената. Отблъсна се встрани и се преобърна във въздуха. Ударът от падането почти спря дъха му, но успя да се претърколи през рамо. Един куршум профуча съвсем близо до него над скалистата земя.

Ласитър веднага се изправи и продължи да тича по-нататък на зигзаг. Сега стрелбата зад него се чуваше ясно. Вероятно Каскит Дешър и Сидни Блад стреляха, за да накарат Кено Бакет да потърси прикритие.

Ласитър видя над себе си подобната на саксия скала. Приблужи се до една купчина скални отломъци, зад които можеше да се прикрие.

До ушите му достигна сърдитото ръмжене на Кено Бакет. Един куршум профуча близо над главата му, той скочи зад един скален блок и запъхтяно пое дъх.

Трябваше му доста време, докато пулсът му се нормализира. Пробягането на тези двеста ярда доста го беше изтощило.

Изстрелите при колата замлъкнаха.

– Ела де, кучи сине! – реवेशе Кено Бакет над него. – Ще ти одера кожата, Ласитър!

Ласитър тихо се засмя. Сега, след като Кено Бакет се беше нахвърлил срещу него, той щеше да го спипа. Уверен бе в това. За такава борба на грамадния мъж му липсваше търпение.

Ласитър леко се надигна, така че да може да погледне към колата.

Освен Бриджит Кимброу всички останали бяха слезли от конете си. Каскит Дешър и Сидни Блад вече не бяха на капрата, сигурно се прикриваха зад колата с оръжията си.

Смайли Мак Кол и Чък Мейсън стояха малко безпомощни до конете си.

Ласитър знаеше, че в този момент Мак Кол пресмята шансовете си. Обещанията, които Бриджит Кимброу вероятно му бе дала, сигурно не бяха незначителни. Но Мак Кол е човек, който залага само на сигурно. А и не е толкова безскрупулен, че да затрие половин дузина човешки живота, за да забогатее.

Над Ласитър ехтяха изстрели. Кено Бакет стреляше с уинчестъра си непрекъснато. После отново започна да крещи:

– Покажи се най-сетне, копеле! Не се крий, а се бий като мъж!

Ласитър се усмихна.

Бакет вече се изнерви. Той напусна мястото си. Ласитър чу шум от търкалящи се камъни.

И той тръгна веднага. Притича до една вдлъбнатина в скалата и се

притисна в нея. Отгук можеше да се добере догоре. Стоеше там, без да мърда. В тишината се чуваше шум от зареждане на уинчестър.

Ласитър чакаше. Мина почти четвърт час.

След това оръжието на Кено Бакет пак затреща. Куршумите се удържа в скалата, зад която Ласитър отдавна вече не беше.

Той се раздвижи чак сега. Разбра, че Кено Бакет не може да види вдлъбнатината в скалата. Бързо се промъкна още малко нагоре, но отново спря, щом великанът прекрати стрелбата.

Бакет се смееше истерично.

– Какво става, Ласитър? Напълни ли вече гащите? Защо не си размърдаш задника и не се опиташ да ме свалиш от скалата? Отговори, страхливо куче!

Ласитър не му направи тази услуга. Търпеливо чакаше, докато Бакет пак си изпусне нервите и започне да стреля. Този път успя да мине през цялата вдлъбнатина, но много се задъха. Опита се да диша безшумно с отворена уста, когато Бакет спря да стреля.

Бакет още веднъж смени позицията си. Този път не каза нищо. Дали беше забелязал, че Ласитър вече не е зад скалния блок?

Чу се скърцане на ботуши в пясъка.

Ласитър извърна глава и видя, че конят му все още конвулсивно потръпва. Силно стисна устни. Много му се искаше да доубие раненото животно, но щеше да издаде местонахождението си на Кено Бакет.

Взе уинчестъра с лявата си ръка, за да освободи дясната за ремингтъна. Беше достатъчно близо до Бакет, за да го достигне куршум от револвера му.

Сега Ласитър вече нямаше намерение да чака Бакет да се размърда. Безшумно се промъкна през острите ръбове на скалата. Спря, щом чу учестено дишане. Нервите му бяха опънати до скъсване. Знаеше, че между него и огромния мъжага имаше само един скален отломък.

Чуваше тихите ругатни на Кено Бакет, който дращеше по скалата с дръжката на уинчестъра си.

Ласитър продължи да се промъква. Знаеше, че адски трябва да внимава, защото искаше да хване Кено Бакет жив. Трябваше да го принуди да даде показания кой му е възложил поръчката да застреля Гуендолин Кимброу. Едва когато Бриджит Кимброу иде в затвора за престъпленията си, Гуендолин може да бъде в безопасност.

Ласитър се появи иззад скалата с един скок.

Кено Бакет беше обърнат с гръб към него и се взираше в отсрещния стръмен склон, в чието подножие предполагаше, че е Ласитър.

Бакет действаше бързо. Тъкмо Ласитър беше изрекъл „предай се“, той вече обръщаше уинчестъра и стреля.

Куршумът сигурно щеше да улучи Ласитър, ако инстинктивно не се беше хвърлил на земята. Той все още не стреляше. Бакет хвърли уинчестъра си срещу него. Дръжката удари Ласитър в лявото рамо и го отхвърли встрани.

Кено Бакет, ръмжейки, извади колта.

Ласитър видя, че дулото на пистолета се вдига.

Не можеше повече да се бави, ако не искаше да умре тук.

Ремингтънът подскочи в ръката му, когато изстрелът изтрещя.

Кено Бакет се сгърчи. Големият му юмрук се отвори и тежкия колт изтропа върху скалите, плъзна се по наклона и изчезна в бездната.

Ласитър се изправи. Видя как мощното тяло на великана се олюлява. Ласитър все още не можеше да разбере къде беше улучил Бакет, но след това забеляза червеното петно над вължето, което Бакет беше вързал около тялото си.

Пъшкайки, Кено Бакет се опря на скалата. Коленете му трепереха. Устните му бяха отворени наполовина, но не каза нищо.

– Тя не го заслужаваше, Кено! – каза Ласитър дрезгаво. Бакет се свлече до скалата. Устните му се раздвижиха.

Малките му светли очи гледаха умолително. Ласитър се приближи и се наведе над него. Бакет само прошепна:

– Вземи... ме... в Лордсбърг, Ласитър! Аз... не искам... да бъда заробен... тук, в пустошта! Обещай ми... Ласитър!

Ласитър кимна.

– Ще те откарам в Лордсбърг, Кено – каза той дрезгаво.

– Благодаря, Ласитър... – Главата на Кено Бакет увисна встрани и се удари в скалата. После той рухна. Празните очи бяха втрещени някъде встрани от Ласитър.

Трябваше му известно време, докато се съвземе. Към действителността го върна цвиленето на сивия кон на Бакет. Кено Бакет беше тежък като канара. Ласитър се запъхтя, докато успее да сложи огромния мъж върху седлото, и тръгна със сивия кон по пътя между скалите към своя Груло, за да сложи най-сетне край на мъките му.

Междувременно Каскиг Дешър беше насочил колата към скалите. Явно е очаквал, че Ласитър вече е ликвидирал Бакет.

Бриджит Кимброу беше мъртвешки бледа. Същевременно Ласитър видя в зелените ѝ очи и израз на облекчение, когато разбра, че Бакет е мъртъв. Значи и той нямаше да може да даде показания срещу нея.

Ласитър не я удостои с нито един поглед.

Каза на Блад, че е обещал на Бакет да го закара в Лордсбърг и го погребе в благословена земя. Сложиха мъртвия до трупа на Джим Харуд в колата.

Ласитър яздеше сивия кон на Бакет. Животното се съпротивляваше срещу новия ездач, но Ласитър бързо го обузда.

Той не ламтеше за доларите, които Кено Бакет беше задигнал от касата на Джуд Донован. Даже още не знаеше какво да прави с тях, но сигурно щеше да му хрумне нещо.

Ъгловатото лице на Мак Кол изглеждаше разкривено. Неговата почти бяла коса блестеше на яркото слънце, като свали каубойската шапка и прокара ръка по главата си. Гледаше Ласитър с крайчеца на очите си. Вероятно в този момент си казваше, че и с него Ласитър щеше да свърши по същия начин както с Кено Бакет.

Гуендолин Кимброу яздеше коня на Ройбен Карнахан.

Ярките сини очи на момичето бяха насочени към лицето на Ласитър. Сигурно гледаше на него като на принц от някоя приказка, който беше рискувал живота си, за да я спаси от лапите на злия дракон.

Погледът на Ласитър се плъзна по ризата, която тя носеше. Едрите ѝ гърди ясно се очертаваха под нея. Тя е на двайсет – мислеше си Ласитър, – достатъчно голяма е за любов. А пък е и хубаво момиче.

Той ѝ се усмихна.

А с крайчеца на окото си забеляза пронизващия поглед на Бриджит Кимброу, която в този момент най-много от всичко би искала да му забие нож в гърба.

18.

Господ е свидетел, че Гуендолин Кимброу съвсем не беше невинна. Изглежда това, че е трябвало да се отдаде на Джуд Донован, не я беше потресло особено. Тя разказа на Ласитър, че любовта на Джим Харууд не била споделена от нея.

Ласитър се наслаждаваше на присъствието ѝ в следобедните часове, в които официално той говореше с нея за финансовите ѝ дела.

Тя се кискаше, когато той галеше зърната на гърдите ѝ.

– Ти си ненаситен, Ласитър – шепнеше тя.

– Хм, ако ти омръзне, трябва само да ми кажеш.

Тя се претърколи върху него и покри лицето му с целувки.

– Глупчо! – шепнеше тя. – Изобщо не бих могла да получа от теб достатъчно! Защо трябва да сме заедно само следобед? Защо не си постоянно при мен, Ласитър? Колко хубави биха били нощите за нас!

Ласитър мислеше за нощите, които беше прекарал в пансиона на Бес Трейнър. Не можеше да се каже, че бяха почивка за него, защото младата вдовица имаше да си навакса за пет години, през които не беше имала мъж. И без това Бес Трейнър вече ревнуваше от Гуендолин Кимброу. С инстинкта на любеща жена тя усещаше, че Ласитър не е само неин.

Ласитър винаги отклоняваше дискусиите на тази тема. Още от самото начало той не ѝ даваше никакви надежди, че може би той е мъжът, с когото тя ще прекара остатъка от живота си. Беше ѝ обещал само една седмица и изпълни обещанието си.

– Знаеш, Гуен, че хората и бездруго вече си чешат езичите с нас – каза той. – Ти си наследницата на Клейтън Кимброу и не трябва да забравяш, че сега си богата и трябва да се държиш така, че да не те изхвърлят от средата, към която принадлежиш.

Тя тихо се засмя.

– Ти би могъл да се ожениш за мен, Ласитър. Ще ти отстъпя цялото си наследство, защото знам, че мога да ти се доверя. Ти не превърташ, като видиш няколко долара в ръцете си. Разбрах това, като се върнахме в Лордсбърг.

Като си спомни деня преди една седмица, Ласитър се усмихна. Градът приличаше на военен лагер. Тук се беше настанила една кавалерийска рота от форд Бейард. Освен това гъмжеше от типове с мрачни

физиономии, които партньорът на Клейтън Кимброу, Брукинг Мълрой, беше домъкнал от Феникс.

След като се сбогува със Сидни Блад, който беше отзован обратно в Сан Франциско, Ласитър заведе Мак Интайър на лекар, свали Каскит в крчмата и откара Кено Бакет при погребалния агент. След това отиде при Гуендолин Кимброу в хотел „Каноа“.

Най-напред преброи плячката на Кено Бакет. Беше по-малко, отколкото очакваше – около 80 000 долара. Като разбра от Гуен, че майката на Джим Харууд е останала вдовица и има още три по-малки деца, Ласитър реши да даде на жената половината от плячката. Другата половина смяташе да раздели между Каскит Дешър, Орвил Мак Интайър и себе си. Стоте хиляди долара за откупа той върна на Гуен Кимброу.

Още същия ден армията бандити на Брукинг Мълрой напусна Лордсбърг и потегли в източна посока, за да ликвидира веднъж – завинаги бандитското гнездо Уулфс Хоул. Мълрой и Мак Кол се бяха спречкали и Мълрой изхвърли Мак Кол.

Междувременно Каскит Дешър също напусна града с премията си и един великолепен ковчег. Старият му ковчег беше получил няколко драскотини при пързаянето си по скалния склон и изглеждаше много зле. Новият ковчег всъщност е бил предвиден за Клейтън Кимброу, но не можа да влезе в работа, защото беше пристигнал твърде късно от Ел Пасо. Гуендолин Кимброу отказа да вземе пари за него от Каскит.

Орвил Мак Интайър все още беше при лекаря. Освен премията Гуен обеща да му възстанови и щетите за изгорелия балон.

Бриджит Кимброу отново видя Ласитър едва при отварянето на завещанието. Гуен Кимброу бе избрала за адвокат Джеймс Т. Бейли, чийто студен глас накара Бриджит Кимброу да пребледнее когато прочете, че Клейтън Кимброу оставя на младата си жена само петдесет хиляди долара, докато дъщеря му Гуендолин наследява цялото имущество.

Бриджит Кимброу скочи и излезе от стаята.

През следващите дни Ласитър често я виждаше с Брукинг Мълрой. Във Феникс Мълрой имаше една стара, зловна и безцветна жена. Вероятно го ласкаеше това, че младата хубава вдовица на Кимброу проявява интерес към него. А че този интерес беше насочен повече към парите му, а не към самия него, изглежда, старият козел не забелязваше.

На Ласитър му беше безразлично, стига двамата да не скроят някой гаден номер на Гуендолин Кимброу.

След три дни Мълрой дойде при Гуен. Той ѝ предложи да му продаде дела на Кимброу във фермата. Джеймс Т. Бейли беше против, а

Ласитър – за, защото щеше да се наложи Гуендолин Кимброу винаги да се осланя на някой друг, който да се занимава с работите ѝ вместо нея.

Гуендолин Кимброу послуша Ласитър и на следващия ден бе по-богата с половин милион долара в брой, които се намираха в една банка в Сан Франциско.

Но всичко това изобщо не интересуваше Гуен Кимброу.

Тя не искаше нищо друго освен Ласитър.

Той ѝ беше дал да разбере, че за една жена има нещо много по-хубаво от това да притежава много пари.

Разбира се, Ласитър не ѝ разказа, че мащехата ѝ е отговорна за смъртта на нейния баща, но тя по някакъв начин чувстваше това. Беше казала, че никога не е можела да търпи Бриджит и още в деня на оповестяването на завещанието тя се издължи на мащехата си за стоте хиляди долара откуп и я изхвърли от къщата.

По очите на Бриджит Кимброу ясно се четеше, че е изпълнена с омраза до върха на ноктите си и Ласитър трябваше да си отваря очите на четири, защото се страхуваше, че тя ще даде воля на омразата си, макар и нищо да не може да постигне с това. Ако Гуендолин Кимброу умреше сега, цялото състояние се наследяваше от нейната леля, която е била омъжена за брата на Клейтън Кимброу.

Ласитър усети как малкото зверче до него отново кара кръвта му да закипи. Малките ѝ нежни ръце галеха набразденото му от белези тяло. Тя изпъшка, когато той се изтърколи върху нея. Гуен силно прехапа долната си устна, за да потисне вика си. Вкопчваше се в Ласитър, щом той се надигнеше и искаше пак да го притегли върху себе си.

Но Ласитър беше доловил шум и вече се чуваше пронизителният глас на Консуело, младата мексиканска камериерка на Гуен.

– Не може да безпокоите сега мис Кимброу. Тя е...

– Знаем, че това леконравно момиче сега се забавлява с онзи тип! – изрева един яростен глас.

Вратата изпраща. Някой се беше хвърлил върху нея. С един скок Ласитър излезе от леглото. Гуендолин глухо извика.

Отново се чу трясък. Вратата все още не се поддаваше. По нея някой тропаше с юмрук.

– Отворете, мис Кимброу, или ще прострелям ключалката!

Без съмнение това беше гласът на Брукинг Мълрой. Ласитър се питаше какво беше накарало новия господар на фермата Кимброу да побеснее така, че да забрави всякакво приличие и да иска със сила да влезе в спалнята на една млада дама.

Той бързо намъкна дрехите си и даде знак на Гуен да успокои Мълрой.

– Момент, мистър Мълрой! – извика тя. – Ще ви отворя веднага!

Гуен също бързо се облече, отиде до вратата и изчака, докато Ласитър си сложи колана с револвера, а след това отвори.

Брукинг Мълрой се втурна в стаята като разгневен бик. Горящият му поглед се плъзна по разбърканото легло и подозрително погледна Ласитър и момичето.

Ласитър погледна встрани от Мълрой.

Много се изненада, като видя до Мълрой Смайли Мак Кол. Нали в крайна сметка наемният агент беше изгонен.

Погледът на Мълрой се задържа върху Ласитър. Показалецът му се насочи към лицето на Ласитър.

– Вие сте знаели! – изсъска той. – Иначе нямаше да съветвате тази развратница да ми продаде дяловете си!

– Мерете си думите, ако не искате да ви заседнат в гърлото, Мълрой! – отвърна Ласитър остро. – Какво е трябвало да знаем?

– Само не се преструвайте! – изджафка Мълрой. – Осведомих се. С Бейли сте били повече от час при Кимброу!

Ласитър изненадано вдигна вежди.

– Е и? Какво от това?

– Кимброу е разорил фермата! Той почти е фалирал! Стоте хиляди долара, които е натикал в гърлото на Донован, са били последните му пари! – процеди Брукинг Мълрой, треперейки от гняв.

– Това не ми е било известно, Мълрой – отвърна Ласитър хладно.

– Вие сигурно сте го знаели, мис Кимброу! – изфуча Брукинг Мълрой. – Сделката, която сключихме, е предприета от ваша страна с измамнически намерения! Аз я смятам за невалидна! Върнете ми парите обратно и аз няма да се занимавам повече със случая!

Ласитър пристъпи една крачка напред и хвана Мълрой за ревера на елегантното яке, което пресече дъха му.

– Не заплашвайте мис Кимброу, Мълрой! – изсъска той. – Нито тя, нито аз сме знаели, че баща ѝ е фалирал. Това беше реална сделка, в която вие се надявахте да ударите голямата печалба. Сега сметката ви излиза крива. Нямате късмет, Мълрой! С това мис Кимброу няма нищо общо!

С крайчеца на очите си Ласитър забеляза раздвижването зад Брукинг Мълрой. Той бутна встрани търговеца.

– Мислех, че те е изхвърлил, Мак Кол – каза Ласитър на

усмихващия се агент, който сега открито стоеше пред Ласитър. Дясната ръка на Мак Кол беше съвсем близо до роговата дръжка на револвера му, който се подаваше малко странично от кобура.

– Застреляйте го, Мак Кол – изкрещя Брукинг Мълрой.

– Ако това беше толкова лесно, Мълрой, Мак Кол отдавна да го е направил – отвърна Ласитър. Той се втренчи в сивите очи на Смайли Мак Кол, в които се четеше съзнанието, че срещу Ласитър той няма никакви шансове. Но Ласитър знаеше, че въпреки това той щеше да се опита да го убие.

– Той ми предложи десет процента, Ласитър – каза Мак Кол дрезгаво. Белегът, който минаваше през левия ъгъл на устата му и му придаваше усмихнато изражение, започна да почервява.

– Не си заслужава даже и за един милион да умреш, Мак Кол!

Агентът не дочака Ласитър да се доизкаже. Ръката му сграбчи дръжката на револвера.

Ласитър знаеше колко бърз е Мак Кол. При някой по-бавен стрелец той би могъл да се прицели в ръката му, но срещу Смайли Мак Кол това беше опасно за живота.

Почти едновременно вдигнаха дулата на револверите си, но Ласитър стреля част от секундата по-рано. Той видя как оловото удари в лявата гръд на Мак Кол. Същевременно усети остра болка в лявата си страна в средата на реброто.

Смайли Мак Кол отвори уста като че ли искаше да каже още нещо, след това политна напред и се просна в целия си ръст.

Брукинг Мълрой пребледня. Вдигна двете си ръце и заотстъпва изплашен през отворената врата. Щом се озова в коридора, се обърна и избяга.

Ласитър се приближи с твърди стъпки до Смайли Мак Кол. Със замах върна ремингтъна обратно в кобура. Защо, по дяволите, не напусна Лордсбърг, след като Мълрой те изхвърли? – мислеше Ласитър с горчивина.

Почувства, че по хълбока му се стича нещо топло. Кръвта се събираше над колана. Той чу вика на Гуендолин Кимброу, след това му причерня пред очите и почувства, че се свлича върху килима.

Усещаше малките ръце на Гуен Кимброу около лицето си и усмихвайки се, мислеше, че сега ще се изпълни желанието ѝ да го задържи при себе си и през нощта...

КРАЙ

© Джек Слейд
© 1992 Мария Нейкова, превод от английски

Jack Slade

Сканиране, разпознаване и редакция: vens, 2008

Издание:

Издателство „Калпазанов“ Габрово, 1992

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9573>]